

VEČERY POD LAMPOU

46¹⁹⁴

SVAZEK 127

MANŽELSKÁ
PORADNA

BARBARA CARTLANDOVÁ
Neuvěřitelné
líbáňky

BARBARA CARTLANDOVÁ

Neuvěřitelné líbáňky

PŘELOŽILA IVANA MIČÍNOVÁ

Autorčina poznámka

Zatímco hlavní postavy románu jsou fiktivní, fakta, která se týkají obléhání Paříže, se zakládají na pravdě. Britský velvyslanec a britský konzul opravdu opustili Paříž 17. září a tento čin vzbudil velkou nevoli jak doma, tak mezi Brity ponechanými ve městě.

Balony, které převážely zprávy a poštu, opouštěly město dvakrát až třikrát týdně. Dohromady bylo vypuštěno šedesát pět balonů během obléhání a jen čtyři z nich padly do rukou nepřátel.

Obléhání se dlouho vleklo. Začátkem října začali jíst Pařížané koňské maso a zd poloviny listopadu začala dodávat exotické menu zoologická zahrada. Žádné zvíře nezůstalo ušetřeno.

Jeden novinář, kolega Henryho Labouchera, jehož postava se zakládá na prav-

dě, napsal během prvních lednových dnů: „Nyní jsem už ochutnal maso z velblouda, antilopy, psa, mezka a slona.“

Velký cenový rozdíl byl také mezi „vykrmenými“ krysami a „hubenými“ krysami. V lednu bylo zaznamenáno 380 případů neštovic.

Ke kapitulaci Paříže došlo 27. ledna 1871, ale pruské oddíly vstoupily do města až 19. února, kdy skončilo příměří.

Podmínky byly velmi kruté. Paříž, měla zaplatit dvě stě milionů franků jako válečné reparace, předat pevnosti Prusům a svrhnout děla do příkopu.

Henry Labouchere přežil obléhání a i to, co následovalo, a vrátil se domů do Anglie do politického života. Ale jeho přátelé zaznamenali, že během obléhání viditelně zestárl.

Kapitola první

1870

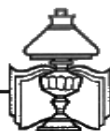
„Musím ti říct něco důležitého,“ řekla markýza z Northawu tónem, který upoutal pozornost vévody z Doncasteru. Vévoda dokončoval poslední úpravy své vázanky.

Díval se na sebe do zrcadla, a když mírně naklonil hlavu na stranu, mohl vidět markýzu, jak leží opřená o polštáře, a její nahé

tělo mu připadalo stejně krásné a měňavé jako perla.

Její světlé vlasy jí padaly na bílá ramena a vévoda si pomyslel, že je to nejkrásnější žena, kterou kdy miloval, a bez výjimky také nejvášnivější.

„A co to je?“ zeptal se.

„Musíš se oženit, Athole.“

Vévoda zůstal překvapením stát, ale pak se otočil a řekl se smíchem: „Teď není nejlepší chvíle na to, aby se mluvilo o nejsvětějším svazku.“

„Myslím to vážně, Athole, a teď je právě ta správná chvíle.“

„Chceš mi naznačit, že bychom se měli vzít?“ zeptal se vévoda nevěřícně.

„Ne, samozřejmě že ne!“ odpověděla markýza. „I když tě ujišťuji, Athole, že bych si to přála ze všeho nejvíc. Ale George mi rozvod nepovolí. V jeho rodině ještě žádný skandál nebyl.“

„Tak co tě trápí?“ zeptal se vévoda.

Nebylo pochyb o tom, že ji něco trápí. Na hladkém dokonalém čele byly vrásky a modré oči postrádaly obvyklý jas.

Markýza chvíli mlčela a pak řekla: „Královna o nás ví.“

„To je vyloučené.“

„Nic není vyloučené, pokud jde o královnu, to dobře víš. Vždycky se najde nějaká zlomyslná stará panna, a je jedno, jestli je to Georgeova příbuzná, nebo tvoje, která jí našeptá ty jedovatosti do ucha.“

„Proč si myslíš, že o nás královna ví?“ zeptal se zvolna vévoda.

„Vlastně mi to sama naznačila,“ odpověděla markýza.

Vévoda se posadil na postel, z které před chvílí vstal.

Markýza se posunula výš a pohodlně se opřela o polštáře zdobené krajkou a ponechala bez povšimnutí to, že tělo jí halí do pasu jen dlouhé hedvábné zlaté vlasy.

Vypadá jako vycházející slunce, pomyslel si vévoda, ale v tuto chvíli ho její krása nechávala chladným. Příliš se soustředil na to, co mu právě markýza řekla.

„Stalo se to včera na plese,“ vysvětlovala markýza. „Když jsme dotančili, pokývla na mě královna. Usmívala se, a tak jsem k ní přisedla v domněn, že je v přívětivé náladě.“

Markýza se na chvíli odmlčela a pak kousavě dodala:

„Měla jsem vědět, že když se usmívá, bývá nejnebezpečnější.“

„Tak povídej, co se stalo,“ naléhal na ni vévoda.

I když na sobě neměl ještě kabát, vypadal velmi elegantně - v jemné bílé košili ozdobené monogramem s korunkou, na které se dobře vyjímal šedá vázanka.

Měl atletickou postavu, široká ramena a úzké boky. Když na něm spočinula markýza pohledem, vráska mezi očima jí zmizela a její ruce se po něm natáhly jakoby samy od sebe.

Vévoda si toho nevšímal.

„Tak pokračuj,“ řekl, „chci slyšet, co přesně říkala královna.“

Markýza se nadechla. „Řekla mi tím svým originálním způsobem, za kterým se skrývá její machiavellistický mozek: ‚Myslím, markýzo, že musíme najít vévodovi z Doncasteru manželku.‘

‚Manželku, madam?‘ zvolala jsem.

‚Je na čase, aby se oženil,‘ řekla královna. ‚Pohlední svobodní vévodové dělají jenom potíže.‘“

Markýza udělala malé gesto.

„Umíš si představit, Athole, jak jsem byla ohromená. Nebyla jsem schopná říct ani slovo. Ale tón jejího hlasu mě nenechal na pochybách. A potom královna pokračovala: ‚Musíte použít všeho svého vlivu a samozřejmě i taktu, markýzo. To jsou dvě vlastnosti, které velmi obdivuji a které vždy hledám u svých dvorních dam.‘“

Markýza zmlkla a vévoda také nic neříkal. Po chvíli ještě dodala:

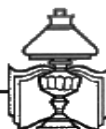
„Ty víš, jak hodně toužím po tom, abych se stala dvorní dámou. To by byla pěkná sprcha na moji kyselou švagrovou, na tu zmiji, která se na mě dívá svrchu a dovolila si prohlásit, že nechápe, proč si George vzal někoho tak mladého a nedůležitého.“

„Ty určitě zazáříš v příšeří Windsoru,“ poznamenal vévoda.

„A v Buckinghamském paláci,“ dodala markýza rychle. „Zapomínáš, že královna jezdí do Londýna častěji, než to mívala dříve ve zvyku, a já se přirozeně pokusím ji v tom podporovat.“

„Myslíš, že za takových okolností bychom se ještě mohli vídat?“ zeptal se vévoda.

„Když se oženíš - tak ano,“ odpověděla markýza. „Ale jinak ne! Královna by tomu zabránila, tím si můžeš být jistý. A vím také

s určitostí, že nebudu jmenována dvorní dámou, dokud ty nebudeš ženatý nebo aspoň zasnoubený."

Vévoda vstal z postele, popošel k oknu a pohlédl ven na stromy na náměstí.

„Takže se musím obětovat kvůli tobě," řekl a v jeho hlase se ozval ostrý tón.

„Stejně by ses musel někdy oženit, Athole. Musíš mít dědice."

„To já vím moc dobře," odpověděl vévoda, „ale není třeba na to spěchat."

„Je ti třicet a je na čase, aby ses usadil," řekla markýza.

„Jak víš, že chci zrovna tohle?" zeptal se vévoda.

A opět bylo slyšet v jeho hlase náznak cynického pobavení.

„Já se tě nevzdám!" vykřikla markýza. „Prostě nemůžu! Nikdy jsem nikoho nemilovala tak jako tebe, Athole. A víš velmi dobře, že mě vzrušuješ víc, než to dokázal kterýkoli jiný muž."

„A pokoušela se jich o to pěkná řádka," poznamenal vévoda.

„To bylo proto, že jsem byla nešťastná. George se zajímá jen o řecké vázy, anticou historii a italské mistry, a já..."

Markýza se na chvíli odmlčela a pak vášnivě dodala: „Já žiju pro dnešek, minulost mě nezajímá a stejně tak i budoucnost. Chci jen, abys mě dál miloval a aby to mezi námi bylo stejné jako doposud."

„Byl jsem přesvědčen, že jsme byli opravdu opatrní," řekl si pro sebe tiše vévoda.

„Jak může být někdo v Londýně opatrný?" povzdechla si markýza. „Jsou tady sluhové a ti všechno roznesou, lidé vidí, který kočár zastaví u mých dveří, a pak jsou tu všechny ty ženy, které se na tebe dívají hladovýma očima a které mě nenávidí, protože mám to, co ony nemají."

Vévodovi se zvedly koutky rtů.

„Ty mi lichotíš, Clarice."

„Vždyť je to pravda - a ty to víš," opáčila markýza. „Jestli já jsem měla pár milenců, pak je to nic ve srovnání s těmi zástupy žen, kterým jsi zlomil srdce ty."

Vévoda podrážděně zabručel a vrátil se zpátky k zrcadlu, aby zkontroloval uzel vázanky.

Markýza vycítila, že se unáhlila, a vzpo-

mněla si, že se mu nikdy nezamlouvala jakákoli připomínka jeho častých záletů.

Ale byla si tak jistá, že se mezi jejich divokou touhu nemůže nic postavit.

Nikdy, říkala si, jsem nepoznala tak vášnivého a náruživého milence.

A nikdy nebyla více rozhodnutá, ať už královna řekne cokoli, ať budou překážky sebevětší - Athola se nevzdá.

„Poslouchej, Athole," řekla, protože k ní stále byl otočený zády. „Mám řešení - dokonalé řešení."

„Jestli si myslíš, že dám svoje jméno nějaké hloupoučké holčičce, tak se mýlíš."

„Ale Athole, buď přece rozumný! Stejně se musíš dříve nebo později oženit. A já nechci přijít o to, stát se dvorní dámou. To mi dodá na vážnosti, jakou bych nikdy jinak nezískala."

„Ani bych se nedivil, kdybys zjistila, že je to spíš kámen na krku," poznamenal vévoda.

„Všechno tím bude jednodušší," řekla markýza prosebně. „Budeme se moci vídat nejenom v Londýně, ale i na venkově."

„Jak jsi na to přišla?"

„Protože když bylo obtížné, abys ty chodil za mnou nebo já za tebou, bude to mnohem jednodušší, když budu udržovat přátelské styky s tvou ženou."

„Ty si opravdu myslíš, že by nějaká manželka strpěla, abys byla mou přítelkyní?"

„Samozřejmě že ano! A především ta dívka, kterou jsem ti vybrala."

Vévoda se prudce otočil.

„Tohle je už příliš, Clarice! Jestli si opravdu myslíš, že ti dovolím, abys mi vybírala manželku, tak to jsi na velkém omylu."

„Nebud' blázen, Athole!" uklidňovala ho markýza. „Ty víš velmi dobře, že nepřijdeš do styku s mladými dívkami. Jak bys taky mohl, když se pohybuješ mezi klubem a tímhle domem, mezi dostihy v Newmarketu a Epsomu, mezi Ascotem a loveckým zámečkem v Leicestershire?"

„Musím přiznat, že tam se najde opravdu jen málo debutantek," souhlasil vévoda.

„Tak to musíš nechat na mně," řekla markýza rozhodně. „A nejenom že ti najdu vhodnou, dobře vychovanou manželku,

kteřá tě nebude obtěžovat, ale dokonce ti opatřím pozemek, který jsi vždycky chtěl - ten na konci doncasterské dostihové dráhy."

„Ty myslíš Lemsfordův pozemek?“ zeptal se nevěřící vévoda.

„Přesně tak! Když se oženíš s Felicity Wyndhamovou, můžeš chtít jako věno těch tři tisíce akrů půdy jejího otce, která sousedí s tvým panstvím."

„Opravdu vidím, Clarice, že to máš dobře promyšlené," zvolal vévoda. „Ale nevadí ti, že jsem to Wyndhamovo děvče ještě neviděl? Vlastně nemám ani tušení, že vůbec existuje."

„Proč bys taky měl mít?" odpověděla markýza. „Ale jsem si velmi vědoma toho, jak hodně toužíš po tom kousku země, kde bys mohl trénovat svoje koně a kde bys mohl, jak jsi sám říkal, vybudovat miniaturní dostihovou dráhu."

To byla pravda, kterou nemohl popřít.

V minulosti ho často zlobilo, že hrabě z Lemsfordu vlastní část půdy, která dříve patřila k jeho panství a kterou jeho pradědeček prohrál v kartách.

Jako by si markýza uvědomila, že získala výhodu, pokračovala dál.

„Pokud vím, je na tom hrabě špatně a hledá bohatého ženicha. Felicity Wyndhamová je velmi půvabná dívka, samozřejmě pokud ji nebudeš srovnávat se mnou."

„Pod tím si mám představit, že má světlé vlasy a modré oči," řekl vévoda.

„Přesně tak!" souhlasila markýza. „Co by se na vévodkyni hodilo lépe? Na hrdle světlolvasé ženy vyniknou šperky mnohem lépe než na tmavovlásce."

Markýza si maličko povzdechla.

„Ach, Athole, musím ti říct, že to bude hrozné, až uvidím, jak po tvém boku stojí jiná žena a jak na ní září doncasterské diamanty, které jsou rozhodně nádhernější než ty, které mi kdy George dal."

Její rty se na okamžik semkly, než markýza pokračovala dál:

„Miláčku, nikdo z nás si nemůže dovolit skandál, i kdybys chtěl se mnou utéci, o čemž pochybuju."

„A kdybys chtěl, šla bys se mnou?" zeptal se vévoda s cynickým úsměskem.

Markýza chvíli mlčela a pak řekla:

„Tuhle otázku jsem si položila mnohokrát a myslím si, pokud mám mluvit pravdu, že ne. Myslím, že bych nesnesla žít v cizině, žít osamoceně a bez přátel. Pro tebe by to nic neznamenal. Muži z toho vždycky vyjdou se ctí. Ale pro ženu je to něco jiného."

Vévoda věděl, že markýza má pravdu.

„No tak dobře, Clarice, tvoje důvody jsou velmi přesvědčivé, ale samozřejmě si musím tenhle opravdu neobvyklý návrh rozmyslet."

„Teď není čas na rozmyšlení," řekla markýza ostře. „Ty víš, stejně dobře jako já, že uvolní-li se místo mezi dvorními dámami, najde se spousta starých pletichárek, které se budou snažit získat to místo pro sebe nebo pro své dcery nebo neteře - jen abych se tam nedostala já."

„To si opravdu myslíš," zeptal se vévoda, „že se rozhodnu o tak důležité záležitosti ihned - tady na místě?"

„Jestli mě miluješ, tak nebudeš váhat," odsekla markýza. „Ale víš přece, Athole, že by to bylo nesnesitelné, kdybychom se my dva museli rozloučit. Já bych to nepřežila."

Markýzin hlas jako by se zlomil.

„Mohli bychom žít tak jako doposud," navrhl vévoda.

„A ty si myslíš, že by to královně nikdo neřekl?" ušklíbla se markýza. „Jak bychom se mohli scházet, kdybychom věděli, že nás špehují a že všechno, co uděláme, a možná i všechno, co řekneme, bude opakováno tomu starému pavoukovi, který spřádá sítě ve své síni ve Windsoru?"

„Jediné, co ti můžu slíbit," řekl vévoda pevně, „je to, že o tom budu přemýšlet."

Vévoda vzal za řeči kabát ze židle, oblékl si ho a pevně ho přitáhl, aby obepínal jeho hranatá ramena. Potom přešel místnost, aby se dostal k markýze, která ho vleže sledovala.

Zvedla k němu oči, které se zdály tak modré proti její bílé pokožce.

„Záleží ti na mně?"

„To víš, že ano," přikývl vévoda. „Ale láska je jedna věc, Clarice, a manželství je něco jiného."

„Láska je důležitější," řekla markýza měkce.

Vévoda uchopil Claricinu ruku a pozvedl ji ke rtům.

„Děkuji ti, Clarice, byl jsem u tebe šťastný."

Mužovy rty na chvíli spočinuly na její hebké ruce. Clariciny prsty se lehce zachvěly.

„Na shledanou, miláčku," zašeptala a nastavila mu rty k polibku.

Vévoda na okamžik zaváhal. Když se k ní však sklonil, její ruce ho pevně objaly kolem krku a přitahovaly dolů...

Vévoda se snažil vymanit z jejího objetí, ale už bylo pozdě.

Ženiny dychtivé a vášnivé rty ho držely v zajetí a vévoda ucítil, jak v něm narůstá žár, dřímající vždy těsně pod povrchem, a spojuje se s ohněm, který hořel v markýze.

Vévoda měl v tu chvíli pocit, že podléhá nejenom její nezkrotné touze, ale současně že tím ztrácí i svoji svobodu.

Ale v té chvíli mu na tom ani trochu nezáleželo.

Hrabě z Lemsfordu otevíral při snídani dopisy, které ležely na stole. Lokaj mu přinesl stříbrný nůž na otevírání korespondence, na kterém byl vyrytý erb Lemsfordu.

To, že nůž potřeboval vyčistit, přešla hraběnka, která seděla na druhém konci stolu, bez povšimnutí, právě totiž kárala svoji dceru Felicity, že si včera večer roztrhla šaty.

„Opravdu nevím, proč nejsi opatrnější, Felicity. Kdybys tančila valčík trochu méně náruživě, takovéhle věci by se ti nestávaly."

„Nemohla jsem nic dělat, mamá. Ten pán mi stoupl na vlečku. Říkala jsem ti, už když se ty šaty šily, že jsou moc dlouhé."

„Vypadala jsi v nich tak elegantně, když jsi vstoupila do sálu," řekla hraběnka.

Její oči spočinuly na starší dceři a podrážděnost, která se navenek projevila vráskami kolem úst, začala mizet.

Felicity Wyndhamová byla opravdu velmi půvabná dívka. Měla pomněnkově modré oči, světlé vlasy a pleť průzračně růžovou.

Měla tak kouzelný pohled, že rodiče jí jen stěží něco dokázali odmítnout, a hraběnka už nyní přemýšlela, jak by přesvědčila manžela, aby jí dal na nové šaty.

Na druhé straně stolu seděla bez povšimnutí Antonia.

Neměla chuť přitahovat k sobě pozornost, kdyby to udělala, mohla si být jistá, že ji někam pro něco pošlou nebo ji budou nutit poslouchat to, o čem se mluví, zatímco by jí stydlo jídlo.

Proto se také věnovala svým vajíčkům a slanině, aniž vzhledla od jídla, dokud její otec nevykřikl tak hlasitě, že jeho hlas v jídelně ještě notnou chvíli dozníval.

„Panebože!"

„Co se stalo, Edwarde?" ptala se jeho žena.

„Kdy přišel tenhle dopis?" dožadoval se hrabě.

Zvedl obálku, a aniž čekal na odpověď, pokračoval:

„Bylo to doručeno osobně. Poštou to nepřišlo. Proč mi to k sakru nepřinesli hned?"

„Edwarde, nemluv takhle před děvčaty," pokárala ho manželka.

„Víš, od koho to je?" zeptal se jí hrabě.

„Ne, samozřejmě že ne! Jak bych mohla?"

„Je to od Doncastera."

Hrabě udělal významnou pauzu a vyčkávavě se podíval na ženu, jako kdyby byl kouzelník a chystal se vytáhnout z klobouku králíka.

„Od Doncastera?" opakovala po něm hraběnka. „Od vévody Doncastera?"

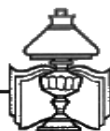
„Samozřejmě že od vévody Doncastera!" vychrtil ze sebe hrabě. „Pokud vím, tak existuje jenom jeden vévoda z Doncasteru. Náš soused v Hertfordshire, Emily, ten, který mě k sobě nikdy nepozval na návštěvu."

Hrabě to řekl s takovou hořkostí, že to prozrazovalo, jak hluboce se cítí dotčený.

„No, tak teď ti napsal," řekla hraběnka. „A co ti chce?"

Hrabě se díval do dopisu, jako by nemohl uvěřit svým očím. Potom pomalu řekl:

„Jeho Milost se ptá, Emily, jestli mě může navštívit zítra ve tři hodiny odpoledne. Dává mi najevo, že si myslí, že by bylo ku

prospěchu nás obou, kdyby se naše rodiny sblížily více, než tomu bylo doposud, a doufá, že bude mít to potěšení seznámit se s naší dcerou."

Hlas hraběte z Lemsfordu dozněl a on si uvědomil, že všechny tři ženy u stolu na něho zírají s otevřenými ústy, jako by oněměly.

První se vzpamatovala hraběnka.

„Tomu nemůžu ani uvěřit," řekla. „Podej mi ten dopis, Edwarde, asi ses zmýlil."

„Nezmýlil," odporoval hrabě, „ledaže bych snad špatně viděl."

A hodil hraběnce dopis přes stůl. Ten však spadl místo do jejího klína do misky s džemem, odkud byl spěšně vyloven.

Hraběnka ho držela ve svých rukou a zírala na něj stejně fascinovaným způsobem jako předtím její manžel.

„Proč píše vévoda, že by se se mnou rád... setkal?" zeptala se Felicity vyděšeným hlasem.

Hraběnka se podívala na dceru a v jejích očích se náhle objevil jas, který tam dřív nebyl.

„Bude z tebe vévodkyně, Felicity!" řekla. „Jen si pomysli - vévodkyně z Doncastera! To mě nikdy nenapadlo - o tom se mi ani nesnilo, že bychom snad někdy mohli mířit tak vysoko."

„To bych spíš vsadil sto ku jedné," poznamenal hrabě.

„Ale proč? Proč já?" ptala se Felicity.

„Musel tě někde vidět. Musel se do tebe zamilovat!" řekla hraběnka jako v opojení.

„Nic takového," řekl hrabě ostře. „V tom je něco jiného a já na to musím přijít."

„Chceš snad říct, Edwarde, že vévoda se chce oženit s Felicity z nějakého jiného důvodu, než aby se stala jeho ženou?"

„Neříkám, že nechce, aby se stala jeho ženou," odpověděl sir Edward. „Jenom říkám, že se nezamíloval jako nějaký holobradý mládeneček. Doneaster je muž, Emily, je to muž, kolem kterého se točí víc žen, než má koní ve svých stájích. Jestliže se chce oženit s Felicity - čemuž se mi nechce věřit - potom za tím musí něco být, na to můžeš vzít jed."

„Opravdu musíš, Edwarde, používat ta-

kové vulgární výrazy?" zavrtěla hraběnka hlavou. „Jestliže si chce vévoda vzít naši Felicity, tak bychom měli kleknout na kolena a děkovat Pánu Bohu za takový zázrak, a nehledat za tím nějaké vedlejší motivy."

Hrabě se zvedl od stolu.

„Kam jdeš?" vyzvídala hraběnka.

„Musím odpovědět na jeho dopis," odpovéděl hrabě. „A potom zajedu do klubu. Jestli tam bude starý Beddington, což by měl, dozvím se o nejnovějších skandálech a do čeho se zase Doncaster zamíchal."

„Doufám, že mu neřekneš, že k nám zítra vévoda přijde?" vyhrkla hraběnka. „Třeba jsme se spletli. Třeba může vévoda chtít něco úplně jiného."

„Nejsem takový hlupák," řekl hrabě. „Jestli si někdo bude pouštět pusy na špacír, tak to nebudu já."

Hrabě vyšel z pokoje, práskl za sebou dveřmi a nechal za nimi tři ženy, které na sebe němě zíraly.

„Ani tomu nemůžu uvěřit," řekla znovu hraběnka.

„Ale já si vévodu nechci vzít, mamá," řekla slabým hlasem Felicity.

Matka ji však nevnímala, protože dál upírala pohled do dopisu, jako by si ta slova chtěla trvale vrýt do paměti.

Felicity chtěla zopakovat, co řekla, když ji náhle někdo kopl nohou pod stolem, což ji zarazilo. Podívala se přes stůl a uviděla, jak se na ni sestra varovně zamračila, a její slova zůstala nevyřčena.

„Musíme jít hned nahoru a podívat se, co si zítra vezmeš na sebe, až přijde vévoda," řekla po chvíli hraběnka. „Myslím, že by to měly být ty světle modré šaty, ty ti tak sluší k tvým očím, anebo ty bílé, protkávané tyrkysovými stužkami."

Hraběnka si nespokojeně povzddechla.

„Teď už nemáme čas jít koupit nějaké jiné šaty, tak si vezmeš buď ty, anebo ty. Doufám, moje milá, že jsi je nezašpinila."

Hraběnka vstala od stolu a zamířila ven z pokoje. Dcery ji následovaly. Když došly ke dveřím Felicitina pokoje, hraběnka se otočila a přísně řekla:

„Není třeba, abys tady překázela, Antonie. Jsem si jistá, že máš určitě spoustu práce, a jestli nemáš, tak ti nějakou najdu. Víš,

že musíš pomoci uklidit přijímací salon. Nečekej, že Janet udělá všechno za tebe."

„Ne, to jistě ne, mamá," odpověděla Antonia. Když odcházela, varovně se podívala po Felicity a lehce se dotkla jejího ramene, čímž jí dala najevo, že se k ní později vrátí.

V domě se našlo pro Antonii vždycky dost práce. Měli málo služebnictva a tak se očekávalo, že Antonia zaskočí za chybějící služby, komorné, ba někdy i za lokaje.

Byla to Antonia, která se starala o chod domácnosti a návštěvy, která připravovala sendviče, když se ostatní bavili, která žehlila a spravovala šaty matce a sestře a kterou posílali se vzkazy shora dolů. Ale byla na to zvyklá, a tak se tím netrápila.

Dnes ráno si však přála, aby mohla zůstat v pokoji s Felicity, zatímco jí bude matka vybírat šaty na zítřejší vévodovu návštěvu. Měla strach, že Felicity prozradí své dosud tak pečlivě ukrývané tajemství.

Ulevilo se jí, když zjistila, že se to nestalo, neboť asi po hodině přišla k Felicity do pokoje a našla ji samotnou.

Jakmile ji Felicity spatřila, přiběhla k ní, vrhla se jí do náruče a propukla v usedavý pláč.

„Co mám dělat, Antonie? Co mám dělat? Já si vévodu nemůžu vzít... ty víš, že ne."

Antonia ji k sobě něžně přitiskla a potom řekla:

„Pojď a sedni si. Felicity, promluvíme si o tom. Chápeš, co to pro mamá a papá znamená?"

„Ano, chápu!" vzlykala Felicity. „Nebudou mě vůbec poslouchat... ať řeknu cokoli... ale já miluju Harryho. Ty to přece víš, že ho miluju, Antonie."

„Ano, moje milá, ale Harry není vévoda."

„Ale on mě miluje," řekla Felicity, „a já jsem mu slíbila, že si ho vezmu, jen co přijde požádat o mou ruku."

Antonia si zhluboka povzdechla. Nevěděla, jak má Felicity vysvětlit, že ať řekne Harry Stanford cokoli, papá ho prostě nebude poslouchat.

Byl to syn zemana, který vlastnil půvabné sídlo na malém panství. Antonia a Felicity znaly Harryho od dětství.

Když povyrostli, vídávali se často na večírcích a později také na lovech. Antonia si už ani nedokázala vzpomenout, kdy si poprvé uvědomila, že Harry se zamiloval do Felicity a ona do něho.

Všichni tři věděli, že je vyloučené, aby Harry přišel požádat o Felicitinu ruku, když jí bylo teprve sedmnáct, a protože on byl jen o tři roky starší, samozřejmě že neměl ani dost peněz na to, aby se mohl postarat o manželku.

Ani teď nebyla jeho situace o mnoho lepší. Protože byl jedináčkem, čekalo se, že jednou zdědí po smrti svého otce panství, a pak tady byl i Harryho strýc, starý mládenec, který mu vždy sliboval, že po něm všechno zdědí.

Harry chtěl požádat o Felicitinu ruku, dřív než odjedou na sezonu do Londýna, ale Antonia mu poradila, aby to nedělal.

„Papá a mamá šetřili celé roky na to, aby si Felicity mohla dovolit strávit sezonu v Londýně a být představena u dvora," řekla. „Vlastně se to mělo odbýt už loni, ale víš, že zemřel matčin otec a byli jsem všichni ve smutku, takže se Felicitin debut musel odložit."

„A co když tam potká někoho jiného?" namítl Harry.

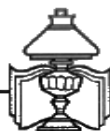
„Myslím, že je to nepravděpodobné," odpověděla Antonia, „aby se Felicity zamilovala do někoho jiného."

Bylo to zvláštní, když se uvaží, že Antonia byla o rok mladší než její sestra, ale všichni se na ni obraceli se svými problémy, a to byla další úloha, kterou plnila v téhle domácnosti. Dokonce i matka se chodila ptát na radu spíš jí než Felicity.

„Co mám dělat?" ptal se bezmocně Harry.

„Počkej, až skončí sezona," radila Antonia. „A až se vrátíme zpátky domů, přijdeš za papá. Myslím, že potom bude přístupnější."

Antonia tím měla na mysli, že Harry tak bude mít větší šanci, ledaže by Felicity dostala velmi výhodnou nabídku k sňatku. Osobně to však považovala za nepravděpodobné. I když byla Felicity velmi hezká a muži kolem ní žádostivě kroužili, váhali požádat o ruku dívku, která neměla žádné

věno a jen naději, že zdědí po smrti svého otce pět set akrů nijak zvlášť úrodné hertfordshirské půdy.

To by bylo v případě, kdyby se panství neprodalo a nerozdělilo mezi obě sestry, o čemž však Antonia pochybovala.

I když Felicity patřila při každé společenské události mezi nejobletovanější, nikdy se nedočkala ani náznaku něčeho trvalejšího než jen flirtování v zahradě.

Teď zčistajasna se objevil vévoda z Doncasteru a to, jak Antonia věděla, zmařilo všechny šance na to, že by se Harry Stanford stal Felicitiným manželem.

„Já si chci vzít Harryho! Miluji ho! Nikdy nebudu milovat někoho jiného!“ opakovala Felicity neustále.

Když k ní pozvedla hlavu, a i přes ty slzy vypadala krásně, pocítila k ní Antonia hlubokou lítost.

„Myslím, že se musíme pokusit té skutečnosti nějak čelit, moje drahá,“ řekla rozhodně. „Papá ti nikdy nedovolí vzít si Harryho, když můžeš být vévodkyní.“

„Ale já se nechci stát vévodkyní,“ pohlédla vzpurně hlavou Felicity. „Chci žít v klidu s Harrym. Společenská sezona i ty plesy se mi sice velmi líbily, ale přesto jsem pořád myslela na něho a na to, jak bychom se měli krásně u nás doma.“

Antonia věděla, že je to pravda, a chápala, že by byla Felicity nešťastná, kdyby musela vést okázalý život.

Také měla o vévodovi mnohem více informací než kdokoli jiný v rodině. Vlastně mohla na otcovy otázky, které že to jsou důvody, jež vedou vévodu k tomu, aby požádal o Felicitinu ruku, odpovědět stejně zaslíbeně jako otcův starý přítel, se kterým se šel radit do klubu.

Vévodovo panství čítající na deset tisíc akrů sousedilo s jejich, a tak nebylo divu, že Antonia s nesmírným zájmem sledovala všechno, co se kolem vévody dělo, i když nutno říct, že to byli spíše koně, co ji zajímalo, než vévoda sám.

Její největší láskou byli koně, a i když jezdila na koni od dětství, vždycky na ni zbyli ti nejhorší a nejstarší, které už otec a sestra nechtěli.

Nicméně se Antonii dařilo jakýmsi oso-

bitým kouzlem vlít život i do těch nejlínějších a nejstarších zvířat a dostat se vždy na špici pole honců a samozřejmě být při každém lovu velice úspěšná.

A tak bylo jen pochopitelné, že od nejranějšího dětství si uvědomovala, že přímo za hraničním plotem jsou ti nejkrásnější plnokrevníci, po jakých touží srdce každého milovníka koní.

Závodistiště byla dlouhá jezdecká dráha, která náhle končila na hranici pozemku hraběte z Lemsfordu. Zámek Doneaster Park a Towers se nalézaly v té části Hertfordshire, která byla zvlněná, zalesněná a z velké části obdělávaná. Ale jen míli od vévodova sídla se nacházela dokonale rovná plocha, která se dříve táhla ještě jednu míli směrem, kde se nyní rozkládaly pozemky hraběte z Lemsfordu.

Ives, vévodův hlavní štolba, který strávil v Hertfordshire celý svůj život, si brzo povšiml, že za plotem vždycky stojí malé děvčátko, které se toužebně dívá, jak on a jeho pomocníci vyvádějí koně k ranní projíždce.

Časem se jejich přátelství jen prohloubilo a znamenalo vše jak pro dospívající děvče, tak i pro stárnoucího muže. Dokonce se jednou nechal slyšet:

„Vy víte o koních stejně tolik, mylady, jako vím já.“

„Kéž by to byla pravda,“ povzdechla si tenkrát Antonia. „Teď mi ale vyprávějte, jak vévodovi koně vyhráli poslední závody.“

Neexistuje člověk, který by neměl rád pozorného posluchače, a Ives nebyl výjimkou. Neměl vlastní děti, a proto se celým srdcem upnul k Antonii. Vyprávěl jí příběhy, při kterých si připadala jako očarována. Napjatě mu naslouchala, když jí dramaticky popisoval dostihy, kterých se účastnil, a často měla dojem, že i ona byla při tom.

Bylo jen otázkou času, než se Antonia seznámila i s ostatními členy vévodova služebnictva.

Paní Mellishová, hospodyně, často ochotně provázela po domě mladou vnímavou dámou ze sousedství.

Ale byl to správce, pan Lowry, který ji toho naučil nejvíc.

Její otec neměl žádné pochopení pro umění, a pokud jeho předkové kdy vlastnili nějaké cenné obrazy nebo nábytek, byly už dávno prodané. Zůstaly jen špatně provedené portréty Wyndhamů, ale ne proto, že by si jich někdo vážil, ale spíš proto, že se nedaly zpeněžit.

Zato zámek Doneaster Park byl plný obrazů, nádherného nábytku a jiných uměleckých předmětů a pokladů, které zde shromažďovali celá staletí příslušníci Castertonů. Každá věc měla svoji historii, které Antonia dychtivě naslouchala.

Protože ji pan Lowry naučil mnohem víc než její neschopná guvernanta, trávila Antonia, poté co překročila patnáctý rok, více času na doncasterském zámku než doma ve své učebně.

Guvernanta, která si uvědomovala, že Antonia v rodině nic neznamena, tolerovala její nepřítomnost a snažila se o to více, aby svoje ubohé znalosti předala Felicity.

Protože byla Felicity velmi hezká, domnívala se guvernanta stejně jako dívčini rodiče, že taková krása nepotřebuje příliš velké vzdělání.

Jenom na jediné věci hraběnka trvala: Chtěla, aby obě její dcery mluvily plynně francouzsky.

„Všechny vzdělané dámy a pánové mluví francouzsky," prohlásila jednoho dne vznešeně, „a protože lidé začínají jezdit do ciziny více a více a cizinci zase k nám, je naprosto nezbytné, abyste vy dvě měly pařížský přízvuk."

Její rozhodnutí podpořilo i to, že ona a její manžel byli pozváni na slavnost pořádanou Napoleonem a císařovnou, když tito v roce 1857 navštívili Anglii.

Antonii připadala francouzština snadná a také měla ráda starou mademoiselle, která k nim docházela ze St. Albans dvakrát týdně, aby dávala jí a Felicity hodiny.

„Nemůžu si zapamatovat všechny ty hrozné tvary sloves," naříkala Felicity zoufale.

Ale Antonia zvládla nejenom slovesa, ale brzo si začala s mademoiselle povídat a dozvídala se tak věci, které chtěla o Francii a především o Paříži vědět.

Na rozdíl od druhé učitelky, která sou-

středila svou pozornost na Felicity a Antonie si nevšimla, mademoiselle se chovala zcela opačně.

Protože měla Antonia přirozené nadání na řeči, věnovala veškerou pozornost jí a Felicity nechávala sedět stranou, ponořenou hluboce do myšlenek, které se rozhodně netýkaly francouzštiny.

„Jsou dvě věci, o kterých vím docela hodně," říkala si Antonia. „To první jsou koně, a za to děkuju Ivesovi, a to druhé je francouzština, a za to děkuju mademoiselle."

Pan Lowry našel v doncasterské knihovně několik knih, které uspokojovaly oba její zájmy, a protože otec i matka jen málokdy mluvili se svou mladší dcerou, ani netušili, jaké má znalosti a jak hluboce je sečtělá.

Jak jen hrabě mohl, zbavil se služeb guvernanky, aby ušetřil ten ubohý plat, který jí dával. I když měla rodina smutek, Felicity byla nyní považována za dospělou a jako taková už podle jejich soudu nepotřebovala další vzdělání.

To, že Antonia byla o rok mladší, nikoho z rodičů neznepokojovalo.

Hraběnka dokonce kategoricky prohlásila, že nechce, aby její dcery odešly z domu najednou. Řekla to tak rozhodným způsobem, že Antonia pochopila vše - matka považuje za nepravděpodobné, že by se Antonia někdy vdala, a pokud ano, tak leda za nějakého pána z Nemanic. Když později Antonia upřeně pozorovala svou tvář v zrcadle, ani se tomu nedivila.

Na rozdíl od Felicity měla tmavé vlasy, nebo skoro tmavé. Bohužel neměla však tu správnou čern svých kadeří, jako mívaly hrdinky romantických příběhů.

Místo toho měla vlasy neurčité barvy, sice dost tmavé, aby se hodily k jejím tmavým řasám a šedozeleným očím, ale ne natolik, aby zdůraznily úběl její pleti, což bylo nyní u mladých dam tolik v módě.

„Jsou popelavé," přiznala si zklamaně Antonia. „Kdyby byly rudé a kdybych k tomu měla zelené oči, potom by si mě snad někdo všiml."

Ale bylo opravdu těžké vypadat přitažlivě v šatech, které musela nosit, protože to

byly vždycky ty, které odložila Felicity, a Antonia dobře věděla, že barvy, které sluší Felicitině panenkovskému vzhledu, k ní se vůbec nehodí.

Antonia byla však příliš nezkušená a vlastně se o módu nijak zvlášť nezajímala, proto ji to nijak netrápilo. Jediná součást oblečení, na které jí opravdu záleželo, byl jezdecký úbor.

Protože jí rodiče nedovolili, aby ji oblékal, tak jako Felicity, londýnský krejčí, snažil se místní krejčí ze St. Albans udělat, co mohl, protože měl Antonii rád a ona měla ráda jeho.

Nosívala mu sklenice medu, protože jeho žena trpěla celou zimu kašlem, a povídala si s ním o dětech.

Také se nezlobila, když jí nestačil v slíbeném termínu dokončit jezdecký oblek, protože jiný zákazník, který platil lépe než hrabě z Lemsfordu, potřeboval nové jezdecké kalhoty na nadcházející hon na lišku.

„Já to chápu, pane Jenkinsi," upokojovala ho Antonia. „Ale hlavně se snažte, aby to bylo pěkně vypracované v pase a aby mi kabátek seděl dobře v ramenou. Víte, že jen kvůli sobě bych to nechtěla, ale kůň, na kterém pojedu, si zaslouhuje, abych byla pěkně oblečená."

„Já vím, mylady," odpověděl pan Jenkins.

Antonia později zjistila, že strávil daleko víc času při šití jejích šatů, než by ho k tomu opravňovala ta malá částka, kterou za ně dostal. To, k čemu se nikdy nepřiznala panu Jenkinsovi a co by nikdy neřekla svému otci, bylo, že jí Ives někdy dovolil zajezdit si na vévodových koních.

Jezdili spolu a ostatní štolbové nemohli najít slova, kterými by dovedli věrně popsat její nadšení.

„To je opravdu škoda, mylady," poznamenal Ives, „že si nemůžete vyjet na lov na těchhle koních. To by bylo potom o čem mluvit."

„To by jistě bylo," souhlasila Antonia. „A umím si představit, jak by mi všichni záviděli. Ale určitě by to pověděli Jeho Milosti a já bych se zase ocitla nato tata na druhé straně plotu - tam, kde jste mě prve našel."

Tohle byl jejich obvyklý žert a Ives se upřímně zasmál.

„To je pravda, mylady. Nikdy nezapomenu, jak jste vykukovala mezi větvemi. Nejdřív mě to trochu rozzlobilo, myslel jsem si, že tam špehujete, ale pak jsem si všiml vašeho pohledu, jak zaujatě sledujete naše koně, a tak jsme se poznali."

„Je to tak, Ivesi," přikývla Antonia. „Byl to nejšťastnější den mého života."

Pomyslela si, jak snadno se dají teď doma zvládnout všechny ty nepříjemnosti, které na ni denně čekají, jen když může utéci k Ivesovi a ke koním.

A dokonce i dokázala přenést se přes to, že je doma nechtěná.

Když jako hodně malá prvně zjistila, že je zdrojem stálé otcovy nespokojenosti, protože se nenarodila jako chlapec, hořce to oplakala.

Když vyrostla, dozvěděla se od chůvy a ostatního služebnictva, jak její matka trpěla, než ji po mnoha bolestných, nekonečných hodinách přivedla na svět. Lékaři pak řekli, že po tak těžkém porodu je vyloučené, aby měla ještě další dítě. Tehdy začala Antonia chápat, jak těžce zklamaný musí být její otec.

„Hrabě byl přesvědčený, že to bude syn," vyrazila jí jednou stará chůva. „Kolébka a všechno kolem bylo ozdobeno modrými stužkami. Syn se měl jmenovat Anthony, což je rodinné jméno, jak jistě víte."

„Tak proto se jmenuju Antonia!"

„Nikoho nenapadlo, že to bude děvče. A potom, protože se očekávalo, že vy i vaše matka zemřete, pokřtili vás několik hodin po tom, co jste se narodila."

„Jak se má jmenovat?" zeptal se mě tenkrát doktor.

„Dítě se mělo jmenovat Anthony, pane," vysvětlila jsem, když jsem viděla, že vaše matka není schopná slova.

„Tak ať je to raději Antonia," řekl ten doktor."

Antonia se snažila vynahradit tento nedostatek tím, že chtěla být svému otci synem. Prosila ho, aby s ním směla jet střílet. Žádala ho, aby ji vzal s sebou na projížďku. Ale brzo si uvědomila, že už její pouhá přítomnost otce rozladí a připo-

míná mu, že nikdy syna mít nebude. A tak se místo toho snažila otci vyhýbat a všichni v domě si rychle zvykli nestarat se o ni, ledaže by přišla pozdě ke stolu. Potom bývala přísně trestána.

A tak se Antonia brzy naučila včas se odpoutat od Ivesova vypravování, ať bylo sebezajímavější. Přibíhala pak chvatně domů a měla právě tak dost času na to, aby se převlékla a vešla udýchaně, zato ale vážným krokem do jídelny dřív, než si hrabě stačil všimnout její nepřítomnosti.

A teď, pomyslela si Antonia, když jí Felicity vzlykala na rameni, ten hezký a nepochybně i neodolatelný vévoda se asi stane jejím švagrem.

Bylo vyloučené, když trávila na doncasterském zámku tolik času, aby nezaslechla, o čem si šeptá služebnictvo, a nebyli to jen sluhové, kteří mluvili o svém pánovi, byly to i matčiny přítelkyně.

Protože vévoda byl nejdůležitější a zcela určitě nejzajímavější člověk v této části Hertfordshire, býval námětem nekonečných rozhovorů široko daleko v okolí zámku.

To, že se vévoda nestýkal s místními lidmi, pokud pobýval na zámku, nijak neovlivnilo všeobecné klevetění o jeho milostných dobrodružstvích.

Antonia byla všem tak lhostejná a sama se chovala tak tiše a nevtíravě, že dámy, které se sešly na čaj, snadno zapomínaly, že tam vůbec je.

Antonia roznášela sendviče a zákusky, nalévala čaj a potom se ukryla do svého koutku mimo dohled, ale pozorně tam naslouchala všemu, co se týkalo vévody.

A tak věděla přesně, kdy skončilo jedno milostné vzplanutí a kdy začalo další. Slýchala o žárlivých manželech, kteří nedokázali potvrdit svá podezření, a znovu a znovu poslouchala o ženách, které všechny prohlašovaly, že jim vévoda zlomil srdce a že život už nikdy nebude takový, jaký býval, než je opustil.

Bylo to stejně fascinující jako některé romantické příběhy, které četla. Takové příběhy ji samozřejmě nepůjčoval pan Lowry, který by něco takového v knihovně nestrpěl, ale guvernánka, která jimi krátila dlou-

hé, nudné hodiny, při nichž četly o takové lásce, jakou ve svém životě asi nikdy nepoznají.

Antonia byla přesvědčena, že v těch knihách je plno nesmyslů, ale potom zjistila, že některé pasáže se zcela podobají tomu, co prožíval vévoda. Nikdy by si nepomyslela, že by to mohla být pravda.

„To bych chtěla vědět, proč se ženy chovají jako smyslů zbavené, když se objeví vévoda?“ ptávala se sama sebe.

Zašla se podívat na jeho portréty visící na zdech doncasterského zámku. I když byl na nich vyobrazen muž velice hezký, měla pocit, že tam musí něco chybět, i když nedokázala určit, co by to mělo být.

Pravda, zahlédla sice několikrát vévodu, jak cválá na koni po závodní dráze, což pravidelně dělával, pokud pobýval na zámku, ale co je na něm tak výjimečného, určit nedokázala.

Ives jí dal přesné instrukce, aby se držela mimo dohled za plotem. Antonia obdivovala vévodův skvělý jezdecký styl, zdálo se jí, že se svým koněm tvoří jednotný celek. Ale obvykle se kolem ní přehnal takovým tempem, že nezhlédla jeho obličej, natož pak jeho oči či výraz.

Vždycky ale toužila se s ním setkat, a teď se zdálo, že se to opravdu stane, ne sice zítra, protože otec a matka jí určitě nedovolí, aby byla přítomna jeho návštěvě, ale později, až se ohlásí zasnoubení.

Při pomýšlení na zasnuby sevřela Antonia pevněji Felicity v náručí.

Věděla, jak těžce to Felicity ponese, a nemohla se ubránit předtůše, že bude s vévodou, podle toho, co o něm věděla, nešťastná.

Felicity byla velmi milá a jemná, ale jak Antonia věděla, také velice zranitelná, pokud ji všichni nehýčkali, neobdivovali a nerozmazlovali.

Bude se k ní vévoda takhle chovat? A je vůbec myslitelné, že to bude chtít dělat?

„Co mám dělat, Antonie? Co mám dělat?“ vzlykala Felicity zoufale.

A Antonia začala náhle myslet na markýzu z Northawu.

Kapitola druhá

Vévoda právě dojídal snídani, která bývala obvykle dosti vydatná, když tu mu přišel komorník oznámit:

„Promiňte, Vaše Milosti, ale přišla za vámi lady Antonia Wyndhamová.“

Vévoda byl sdělením tak překvapen, že si chvíli myslel, že se snad musel zmýlit.

„Lady Antonia Wyndhamová?“ opakoval.

„Ano, Vaše Milosti.“

„V tuto hodinu?“

„Ano, Vaše Milosti.“

Vévoda vypadal ještě užasleji.

„Přišla sem sama?“

„Ne, Vaše Milosti. Je s ní služebná, která čeká v předsíni. Zavedl jsem lady do knihovny.“

Vévoda odložil vidličku a nůž na stůl a zvedl ke rtům šálek s vonnou horkou kávou.

Vždycky si doprával bohatou snídani, protože věřil, že je to zdraví prospěšné. Dával přednost kávě před jakýmkoli jiným nápojem, ale alkoholu se nedotkl nikdy, i když mu třeba předchází večer dosti holdoval.

To bylo jeho neměnné pravidlo. A těch pravidel, která si pro sebe vytvořil a která s přísnou neúprosností dodržoval, bylo víc - například zvyk velice časně vstávat. Když pobýval v Londýně, vyjížděl každé ráno do Hyde Parku, dokud jeho rozlehlé prostory ještě nestačily zaplnit urozené dámy, které si zde chtěly popovídat s přítelkyněmi, a urození pánové, kteří se chlubili svou výstrojí.

Ale ještě se mu nikdy nestalo, aby za ním nějaká dáma, ať už byla jakkoli neodbytná, přišla o půl osmé ráno.

Vévoda dopil kávu a naposledy se podíval do Timesů, které měl rozložené na stříbrném stojanu před sebou, a přitom přemýšlel, co může takováto ranní návštěva znamenat.

Jak je možné, že dcera hraběte z Lemsfordu neví, že je krajně neobvyklé, pokud ne přímo nevhodné, aby žena přišla na návštěvu ke svobodnému muži.

Také ho podráždilo, že bude muset o něco

odložit svou obvyklou ranní vyjížďku. Kůň, kterého si dnes vybral, už na něho čeká, a když se jeho pán opozdí, budou mít štolbové co dělat, aby ho zvládli.

Vévoda proto vešel do knihovny bez přátelského uvítacího úsměvu.

Hned jak otevřel dveře, otočila se k němu malá postavička a vévoda si uvědomil, že to není ta dívka, kterou si představoval.

Docela určitě si pamatoval, že markýza mluvila o jejích světlých vlasech a modrých očích.

Neříkala snad, že to jsou ty správné barvy pro vévodkyni a pro doncasterské diamanty?

Potom si ale vybavil rozhovor s markýzou a vzpomněl si, jak se zmiňovala o tom, že dívka, kterou mu vybrala za manželku, se jmenuje Felicity.

Vévoda se pátravě podíval na Antonii a musel si přiznat, že ho její zevnějšek nikterak neohromil. Spíše ho překvapil v tom špatném slova smyslu.

Za prvé byla nevkusně oblečená, její vybledlé modré gabardénové šaty jí vůbec neseděly a laciný klobouček jí úplně zakrýval vlasy.

Ale oči, které k němu pozvedla, byly velké, a vévoda si všiml, že je nervózní.

„Doufám, Vaše Milosti, že mi... promínete, že jsem za vámi přišla v tak... časnou hodinu.“

„Je to opravdu velmi originální způsob seznámení,“ odpověděl vévoda. „Domnívám se správně, že se mám dnes odpoledne setkat s vaší sestrou?“

„Ano,“ zašeptala Antonia. „S mou sestrou Felicity.“

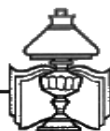
„Myslel jsem si, že jsem si nemohl splést jméno.“

Potom vévoda pokynul rukou a řekl:

„Posaďte se, lady Antonie, a řekněte mi, čemu vděčím za vaši nečekanou návštěvu?“

Antonia se posadila na okraj pohodlné pohovky a sledovala svého hostitele s široce otevřenými očima.

Vypadá mnohem lépe, pomyslela si, než jak se jí zdál, když se projížděl na koni. A nyní, když si ho konečně mohla prohlédnout zblízka, uvědomila si, co se malířům nepodařilo zachytit na obrazech.

Byl to trochu zhýralý, nebo spíše cynický, ale zcela určitě posměšný výraz, který jim unikl, zatímco se snažili zachytit jeho čistě řezané rysy, husté obočí a hluboko vsazené oči.

„Vypadá mnohem přitažlivěji ve skutečnosti než na obraze," řekla si Antonia pro sebe.

Vévoda se usadil naproti ní v křesle. Zkřížil nohy přes sebe a Antonia si všimla, že jeho jezdecké boty jsou dokonale vyleštěné. Napadlo ji, jestli by bylo možné a hlavně vhodné zeptat se ho, co na ně používá.

Pak si ale vzpomněla, že by se na to mohla zeptat Ivese, a rozhodla se, že tak učiní, jakmile se vypraví na zámek příště.

„Čekám, lady Antonie," řekl vévoda se stopou netrpělivosti v hlase.

„Myslím...," začala Antonia váhavě, „a... doufám, že to nebudete chápat jako nějakou impertinenci, že navštívíte mého otce proto, že se chcete oženit s mou sestrou Felicity."

Vévoda chvíli mlčel a pak odpověděl:

„Ano, měl jsem to v úmyslu."

„A nevadilo by vám... kdybyste požádal o ruku... místo ní - mě?"

Vévoda nebyl schopen jediného slova - takový to byl šok. Po delší pauze, když si uvědomil, že opravdu správně pochopil význam jejích slov, řekl:

„Myslím, že byste mi to měla trochu jasněji vysvětlit. Musím přiznat, že vůbec nerozumím tomu, co se děje a proč jste přišla s takovým návrhem."

„Je to velmi jednoduché, Vaše Milosti," odpověděla Antonia. „Felicity miluje někoho jiného."

Vévoda pocítil přívál úlevy.

„V tomto případě je naprosto jasné, že vaše sestra odmítne moji nabídku a já se tedy nemusím obtěžovat návštěvou vašeho otce."

Vévoda si s potěšením uvědomil, že ho to zprošťuje závazku, protože ho markýza může jen těžko obviňovat z toho, že dívka, kterou mu vubrala za manželku, ho odmítla.

„Papá vás očekává," odpověděla Antonia, „a je samozřejmě velmi potěšený představou, že bude mít takového zetě."

„Ale jak si můžu vzít vaši sestru, když ona mě nechce?" řekl vévoda s úsměvem na rtech.

„Snad si nemyslíte, že by jí něco takového dovolili říct?" řekla Antonia smutně. „Papá a mamá vlastně ani netuší, že Felicity miluje někoho jiného. Harry, to je ten její chlapec, ještě s otcem nemluvil."

Vévoda se na Antonii podíval a ona trochu nejistě pokračovala:

„Měl byste vědět, že k sňatku Felicity donutí, ať už jsou její city k vám jakékoli."

„To je směšné!"

I když to ale vévoda řekl, věřil, že ta dívka mluví bezpochyby pravdu.

Věděl toho o světě dost, aby tušil, že je nejžádanějším ženichem v okolí a že každá matka plánující sňatek by ho přivítala s otevřenou náručí.

A každá dívka, kterou by si vybral za ženu, by byla více či méně přinucena si ho vzít.

Ale přesto ho nikdy nenapadlo, že by ze strany Felicity mohly být nějaké potíže.

Vlastně na ni nepomyslel jako na skutečného člověka, ale jako na poddajnou, poslušnou mladou ženu, která mu bude neskonalě vděčná, že ji poctil svou nabídkou.

„Bohužel, nejsem tak hezká jako Felicity," řekla náhle Antonia, když se zastavila ve svých myšlenkách, „ale protože vám nezáleží na tom, jak bude vaše nevěsta doopravdy vypadat, hlavně když splní svoji povinnost a dá vám potomka, myslím, že zjistíte, že je jedno, kterou Wyndhamovu dceru si vezmete."

Vévoda se vymrštil z křesla.

„Kdo vám řekl, že mi nezáleží na tom, jak bude vypadat moje nevěsta?"

Antonia na okamžik zaváhala a vévoda jako by tušil, jak pečlivě vybírá slova, dřív než je pronese.

„To je přece naprosto jasné, Vaše Milosti, nebo ne? Vy jste Felicity nikdy neviděl a ona neviděla vás..., a přesto se jí chystáte nabídnout sňatek, a všichni už dlouho mluví o tom, že potřebujete... dědice."

„Nemohu si pomoci, ale myslím, že tohle je ten nejpodivnější rozhovor, který jsem kdy vedl s mladou dívkou," řekl vévoda. „Víš váš otec o tom, že jste tady?"

„Ne, samozřejmě že ne," odpověděla Antonia. „Mamá si myslí, že jsem šla s Janet na ranní pobožnost. Janet je naše služka. Byla to jediná možná výmluva, jak se dostat z domu, v němž se všichni připravují na vaši návštěvu."

„Vy opravdu chcete, abych o vašem návrhu vážně přemýšlel?"

„Proč ne?" odvětila Antonia. „Felicity proplakala celou noc a má pocit, že bude mít smrt už jen z pouhého pomyslení, že si vás má vzít. Já jí musím nějak pomoci, a až na to, jak vypadám, budu vám rozhodně lepší manželkou než ona."

Vévoda nemohl zadržet úsměv.

„Jak si můžete být tak jistá?"

„Nebudu si na vás činit žádné nároky, to za prvé," vysvětlovala Antonia. „A ráda zůstanu na venkově, i když vy budete v Londýně. Vlastně budu na doncasterském zámku velmi spokojená."

„A opravdu si myslíte, že byste si mě ráda vzala?" zeptal se jí vévoda.

Ta otázka Antonii tak překvapila, že mu nakonec řekla pravdu.

„Když budu moci jezdit na vašich koních," odpověděla, „tak bych si vzala i..."

Ale rychle se opravila. Málem by řekla: „i samotného ďábla!", ale uvědomila si, že by to bylo dosti hrubé. Proto dodala poněkud plaše:

„...i jejich majitele."

Vévoda postřehl její zaváhání, než mu odpověděla.

„Vypadá to, že znáte moje koně," řekl. „Když vlastně bydlíte hned vedle, asi jste je viděla?"

„Dívala jsem se na ně na závodisti," řekla Antonia. „Jsou úžasní. A hlavně ten rezavý grošák. Myslím, že mezi nimi budete mít nějakého vítěze."

„Taky si to myslím," souhlasil vévoda, „ale dokud kůň nevyhraje svůj první závod, nikdo si nemůže být jistý, co z něho vlastně bude."

„Ives je přesvědčený, že ten kůň bude stejně dobrý nebo ještě lepší než jeho otec."

Vévoda se na ni zkoumavě podíval.

„Mám takový pocit, lady Antonie, že znáte moje koně lépe, než by vás k tomu opravňovalo pouhé pozorování zpoza plotu."

Vévoda si všiml, jak se Antonii usadila na tváře zrádná červen, neboť si uvědomila, že se prozradila.

„Já... se o koně ... velmi zajímám," prohodila nepřilíh přesvědčivě.

„A především o moje!" usoudil vévoda. „Dokonce natolik, že jste ochotná si mě kvůli nim vzít."

„Takhle to není," odporovala Antonia nejistě. „Každá dívka by se cítila hluboce potčena tím, že se může stát vaší ženou, ale Vaše Milost musí sama uznat, že je těžké poznat člověka, dokud se s ním neseznámí - to je stejné jako s koněm, dokud si na něm nezajezdíte, nevíte, co v něm je."

Antonia věděla, že její poslední věta byla trochu neslušná, ale nemohla si pomoci a musela ji vyslovit.

„A vy samozřejmě znáte moje koně lépe než mě," poznamenal vévoda.

Antonii neušel ironický nádech v jeho hlase.

„Já vím, že vám to připadá velmi zvláštní, že jsem za vámi přišla s takovým návrhem. Mamá by byla zděšená! Ale opravdu nevím, jak jinak Felicity zachránit."

Opět si Antonia uvědomila, že výběr jejích slov nebyl příliš lichotivý, a proto rychle dodala:

„Kdyby nebyla už zamilovaná do někoho jiného, vím s určitostí, že by ji vaše nabídka potěšila tak jako kteroukoli jinou dívku v jejím postavení."

„A protože je, jak tvrdíte, zamilovaná do jiného, musím si vzít vás."

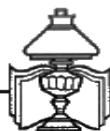
„Opravdu se budu snažit a budu vám dobrou manželkou," řekla Antonia vážně. „Není to jen tím, že vím něco o vašich koních, ale také se mi líbí váš zámek a všechny jeho poklady. Pan Lowry mi vyprávěl o vašich předcích, a proto dobře rozumím tomu, proč jste na ně pyšný."

Vévoda nic neříkal, a tak Antonia pokračovala:

„Nemám příliš dobré vzdělání, až na to, že jsem hodně četla."

„Nepochybuju o tom, že to většinou byly knihy z mé knihovny," prohodil ironicky vévoda.

Antonia si uvědomila, že vévoda je chápavější, než čekala.

„Poměrně dost, Vaše Milosti," přiznala po pravdě, ale pak rychle dodala:

„Doufám, že se nebudete na pana Lowryho zlobit, protože mi, půjčil vaše knihy. Znáám se s ním roky, už od malička, a on si uvědomil, jak nedostatečně nás vzdělávala naše guvernánka."

Vévoda stále mlčel, a tak Antonia pokračovala dále.

„Protože jsem se ho vyptávala na spoustu věcí, začal mi často půjčovat knihy o tom, co mě právě zajímalo. Dávala jsem na něj dobrý pozor."

Antonia se nedočkavě podívala na vévodu.

„Myslím, že musím panu Lowrymu poděkovat za to, že přispěl k vašemu vzdělání," řekl vévoda po chvíli. „A jsem rád, že moje knihy, které tady tak smutně ležely, mohly někomu prospět."

Antonia si ulehčeně vydechla.

„Děkuju, Vaše Milosti. Velice by mě mrzelo, kdyby měl pan Lowry kvůli mně nějaké potíže."

„Vyprávěla jste mi o svém vzdělání," připomenul jí vévoda.

Antonia se na něho usmála, až se její bleďý obličej rozžářil.

„Bohužel," řekla, „ale to, co vím o koních, a to, co jsem vyčetla z knih, a moje francouzština je celé moje vzdělání."

„Opravdu už nic jiného neumíte?" vyptával se jí vévoda.

„Pokud vím, tak ne. Nikdy jsem neměla čas na malování nebo na vyšívání."

Antonia si maličko povzdechla.

„Takhle to zřejmě vypadá, že nejsem velmi ženská, ale vlastně jsem měla být chlapec."

Vévoda zvedl tázavě obočí a vzápětí se mu dostalo vysvětlení.

„Papá toužil po tom mít syna a byl přesvědčený, že se mu také narodí. Ale narodila jsem se já."

„Rozumím," řekl vévoda. „Takže jste se mu to snažila vynahradit a chovala jste se jako chlapec."

Vévoda si při řeči prohlížel ten neslušivý klobouček, který nebyl, jak si všiml, právě nejmódnější. Také vrhl pohled na její špatně padnoucí šaty, které byly ušity pro Feli-

city a potom upraveny, i když ne příliš dovedně, pro Antonii.

Vévoda nečekal, že by mladá dívka mohla být tak elegantní a šik a že by mohla mít vybraný vkus jako markýza, kterou považoval za velmi žádoucí a vskutku neodolatelnou.

Ale stále měl v podvědomí obraz dívky v bílém, s velkýma nevinnýma modrýma očima, se zlatými vlasy, jež by vypadala jako anděl z obrázkové knížky, kterou si prohlížel jako dítě s matkou.

Antonia nevypadala vůbec jako anděl a velmi málo se blížila představě, jak by měla vypadat jeho budoucí manželka.

Jako by vytušila, na co myslí, řekla Antonia trochu nervózně:

„Jsem si jistá, že bych mohla vypadat... lépe, kdybych měla nové šaty, které by byly ušité pro mě."

„Chcete říci...," začal vévoda.

„Já jsem mladší sestra, Vaše Milosti."

Antonia se musela jeho překvapenému výrazu pousmát. Co tak vévoda může vědět o tom, jaké to je být chudý? pomyslela si. A jaké to je, když musí člověk zápasit o to, jak vyjít s penězi, a přemýšlet, kde vzít peníze na účty, které se jen hrnou?

Vévoda odjakživa žil obklopen bohatstvím. Patřil mu majetek nedozírné ceny a byl majitelem pyšného titulu.

„Jak by mohl rozumět," ptala se Antonia sama sebe, „s čím vším se musí v životě potýkat obyčejní lidé."

Najednou jí to všechno připadalo trapné a zároveň i ponižující, jak se na ni tak vévoda díval, a proto vstala a řekla:

„Myslím, Vaše Milosti, že už bych měla jít. Můj otec vás bude dnes ve tři očekávat. Pokud získáte pocit, že bych vás jako manželka neuspokojila, samozřejmě to pochopím. Felicity je velmi hezká a možná že se časem naučí vás milovat."

„Postavila jste přede mě problém, lady Antonie," řekl vévoda. „Vypadá to, že si můžu vybrat dívku, která, pokud se jí dá věřit, nesnese ani pomyšlení, že bych se stal jejím manželem, anebo druhou dívku, která je zamilovaná jen do mých koní, ale o mě nestojí ani trochu," pronesl vévoda kousavě.

Antonia odpověděla bez přemýšlení:

„Mohlo by to být pro vás nevýhodné, kdyby se o vás vaše manželka starala až příliš.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se vévoda a nyní v jeho hlase zazněl ledový tón, který tam předtím nebyl.

„Sňatek, který si vy představujete, Vaše Milosti..., sňatek z rozumu... by měl přinést výhody oběma stranám, proto by bylo nejlepší, kdybyste si uchoval svoje zájmy a vaše žena také.“

Chvilí bylo napjaté ticho. Potom vévoda řekl:

„Pokud by šlo o vás, tak by to byli moji koně?“

„Přesně tak!“ vyhrkla Antonia.

Měla pocit, že vévoda je pobouřený, ne-li rozzlobený jejím návrhem, a pomyslela si nešťastně, že to celé pokazila: Teď už není šance, že by dokázala to, co si předsevzala.

Byla si jistá, že až přijde vévoda odpoledne za otcem, požádá o Felicitinu ruku, a ne o její.

„Zkusila jsem štěstí, a prohrála jsem,“ řekla si pro sebe Antonia. „Nic se už nedá dělat.“

Vstala a hluboce se uklonila.

„Musím vám poděkovat, Vaše Milosti, že jste mě vyslechl. Velmi mě mrzí, že jsem vás zdržela od ranní projížďky.“

„Budu o všem, co jste mi řekla, důkladně přemýšlet, lady Antonie,“ řekl vévoda, „a ať už se rozhodnu jakkoli, doufám, že budu mít to potěšení setkat se s vámi odpoledne.“

„Myslím, že to je velmi nepravděpodobné,“ odpověděla Antonia, „ledaže byste samozřejmě požádal o moji ruku.“

Pak na něho rychle pohlédla a vévoda měl pocit, že se její oči zatřpytily hrdostí. A než stačil přejít ke dveřím, Antonia si je sama otevřela a spěchala za svou průvodkyní, která na ni čekala.

Komorník je pustil ven a vévoda se za odcházejícími upřeně díval, dokud se za nimi nezavřely dveře.

„Panebože,“ zamumlal si pro sebe.

V životě ho nic nepřekvapilo tak jako tato návštěva a to, co mu Antonia nabídla.

Celá ta situace je absurdní - naprosto absurdní, pomyslel si, když zamířil do parku.

Vyhnul se hlavní cestě, kde by určitě potkal mnoho známých, a cválal do méně navštěvované části k jezírku Serpentine.

I když se potom po téměř hodinové projížďce cítil nepochybně lépe, stále ještě nevěděl, jak rozhodne o své budoucnosti.

Všechno vypadalo tak velmi jednoduché, když ho Clarice přesvědčovala, že Felicity Wyndhamová bude ta nejlepší manželka, kterou potřebuje, a přiměla ho, aby napsal hraběti Lemsfordovi.

Měla pravdu, pomyslel si vévoda, vskutku byl až dosud skálopevně přesvědčen, že kterákoli dívka, kterou si vybere, bude spokojena s tím, že bude žít až na malé výjimky na venkově.

I když markýza řekla, že bude pro ně snazší, když se budou setkávat v Hertfordshire, měl nepříjemný pocit, že i tam se najdou slídivé oči a klevetivá ústa stejně jako v Londýně.

Teprve nyní ho plně zasáhl význam toho, co se chystal udělat.

Opravdu je schopen strávit život se ženou, o kterou nemá žádný zájem a která, pokud se začne plést do jeho milostných afér, může být v mnoha ohledech dosti nepříjemným břemenem?

„O čem spolu budeme mluvit?“ ptal se vévoda sám sebe, když jeho kůň zvolnil krok.

Jestliže si vezme Antonii, budou to zcela určitě koně.

Neušel mu lesk v jejích očích, když o nich hovořila, a nadšení, s nímž je obdivovala.

Vévoda nebyl zvyklý, že by ženy projevovaly v jeho přítomnosti zájem o něco jiného než o něho. Mohl to číst v jejich tvářích, které se rozzářily, kdykoli na ně pohlédl. A jejich hlasy potměnely vzrušením, protože to byl on, kdo na ně zapůsobil.

A Antonia vůbec nevypadala jako typ ženy, kterou si představoval, že by mohla nést jeho jméno.

A přesto na ní bylo něco, co ho nutilo, aby o ní dál přemýšlel a nevypustil ji z hlavy jako někoho úplně nehezkeho a nezajímavého.

Její šaty byly k politování, ale alespoň si toho byla vědoma, a vhodným oblečením by mohla mnohé vylepšit.

„Je to celé směšné!“ řekl si vévoda. „Jak si můžu vzít dívku, která mě navštíví brzo ráno a nabídne mi, že si mě vezme místo své sestry?“

Potom ale připustil, že to není o nic neobvyklejší, než když se chystá oženit s dívkou, kterou v životě neviděl.

Ani jeho, ani markýzu nenapadlo, že by dívka, kterou vybrali pro tak „záviděníhodnou roli“, nepřijala jeho návrh s radostí nebo byla dokonce zamilovaná do někoho jiného.

„Zruším celou tu záležitost,“ rozhodl se vévoda. „Pošlu hraběti vzkaz, že jsem se zmýlil - že mi osobní problémy zabraňují, abych ho navštívil, a že nemám zájem setkat se s jeho dcerou.“

Ale v tu chvíli, kdy pronesl ta slova, už věděl, že to udělat nemůže, neodpuštělně by hraběte urazil. A navíc by musel vysvětlovat markýze, proč neudělal, o co ho požádala.

Markýza se upnula na to, aby se stala dvorní dámou, a vévoda věděl, že královna nemluvila jen tak do větru, když naznačila, že je víceméně její podmínkou, aby si našel manželku.

„K čertu!“ zvolal vévoda. „Královna nemá žádné právo zasahovat do našeho soukromí.“

Ale marně se zlobil, věděl, že ve společnosti, ve které se pohybuje, se to stává často.

Pokud existovala řada pravidel a omezení, které se týkaly královny a Buckinghamského paláce, bylo problémů pro ty, kteří byli bližšími přáteli prince z Walesu, ještě víc.

Sotva vévoda vkročil do Marlborough House a strávil chvíli o samotě s následníkem trůnu, zjistil, že se zapletl do tak komplikovaných záležitostí, které vyžadovaly všechen jeho um, aby je vyřešil.

„Jsi můj dobrý přítel, Athole! Nevím, co bych si bez tebe počal,“ řekl prince nejméně tucetkrát v minulém roce.

A vévoda věděl, že si princovu vděčnost opravdu zaslouží.

V únoru se Jeho královská Výsost zapletla do rozvodové pře sira Charlese Mordanta a byla předvolána k soudu. Tam bylo přečteno dvanáct dopisů, které napsal princ lady Mordantové, jež byla nyní v ústavu pro duševně choré.

I když byly naprosto neškodné a soud shledal, že princ nemá nejmenší vinu na rozpadu manželství, zachvátila veřejnost vlna rozhořčení.

Vévoda jakož i ostatní princovi přátelé museli Jeho Výsost tvrdě obhajovat.

Tenkrát přísahal, že si dá dobrý pozor, aby se neocítl znovu v takové situaci, kterou označila královna za „trapnou a ponižující“.

Ale jeho manželství!

Vévoda byl zpátky u svého problému. Kvůli němu probděl dvě noci, kdy sebou házel a převracel se v posteli, než konečně napsal hraběti Lemsfordovi dopis a tím získal pocit, že kostky jsou vrženy.

Nyní si uvědomil, že je čas, aby se vrátil domů a převlékl.

V jedenáct hodin začínalo zasedání Horní sněmovny parlamentu a měl by si pospíšet, jestli nechce přijít pozdě.

Nechtělo se mu ale opustit park, dokud nerozhodne o svém osudu.

„Mám se oženit s tou dívkou, nebo se mám snažit z celé záležitosti nějak vycouvat?“ řekl si pro sebe nahlas.

Při zvuku jeho hlasu kůň našpicoval uši a zrychlil, a když ho vévoda popohnal, dal se do klusu.

Nic se nevyřešilo, ale vévoda se cítil hned lépe, když uháněl s větrem o závod.

„Co říkal? Co říkal?“ ptala se nedočkavá Felicity.

Antonia se vrátila právě včas, aby stihla snídani o půl deváté.

Když se na ni Felicity dívala tázavě přes stůl, nedokázala se na ni povzbudivě usmát prostě proto, že si byla jistá, že se jí nepodařilo vévodu přesvědčit.

Hrabě a hraběnka diskutovali celou snídani o vévodově návštěvě a o tom, co by mělo být řečeno a jak to celé proběhne.

„Ty se setkáš s vévodou první, Edwar-

de," rozhodla hraběnka. „Potom pošleš pro mě a teď si musíme promyslet, jestli mám s sebou hned přivést Felicity, nebo až potom, co si promluvíím s vévodou já."

Antonia slyšela všechny ty argumenty pro a proti mnohokrát a už to dál nemohla poslouchat. Místo toho se soustředila na to, co vlastně Felicity řekne.

Nebylo by správné, aby povzbudila její naděje. Ale kdyby jí řekla hned .kategoricky, že neuspěla, spustilo by to další přívál slz. A to by také ničemu nepomohlo.

Nyní, když kráčela Antonia s Felicity do jejího pokoje, řekla:

„Moje odpověď je, Felicity, že vlastně zatím nic nevím."

„Co tím myslíš, že nic nevíš?" ptala se jí Felicity naléhavě. „Vezme si mě, nebo tebe? To ti přece musel říct!"

„Řekl, že o tom bude přemýšlet."

„Jak by mě ale mohl chtít? Jak by mohl?" ptala se zoufale Felicity. „Přece jsi mu řekla, že miluju někoho jiného?"

„Řekla jsem to naprosto jasně. Ale koneckonců proč by mu to mělo vadit, když on stejně miluje markýzu?"

„Ale pokud ano, tak by mu mělo být jedno, kterou z nás si vezme?"

„Takhle nějak jsem to řekla," přiznala Antonia, „ale já nejsem tak hezká jako ty, Felicity. Vévodkyně by měla být velmi krásná, to přece víš."

„Opravdu vypadáš v těch mých starých šatech hrozně," řekla Felicity. „Ale proč sis je proboha vzala?"

„Nemám nic jiného," odpověděla Antonia prostě. „Ty tvoje zelené jsou mi těsné tak, že je to skoro až neslušné. A neměla jsem čas spravit si ty růžové, u kterých jsou vytrhané rukávy. Vždyť jsi je nosila jak dlouho, než jsi mi je dala."

„Kdybychom měly čas, mohly jsme přestít některé moje nové šaty," připustila Felicity.

„A co myslíš, že by tomu řekla mamá?" zeptala se Antonia.

Ale uvědomila si, jak utrápeně vypadá její sestra, a řekla proto uklidňujícím hlasem:

„Třeba to bude dobré, Felicity. Musíme se modlit, aby vévoda považoval za lepší oženit se se mnou, když jsem ochotná si

ho vzít, než s tebou, která na něho nemůžeš ani pomyslet."

„Já si ho nevezmu! To radši umřu!" řekla Felicity dramaticky.

„Patřím Harrymu... a vždycky budu. Nesnesla bych..., nedovolila bych..., aby se mě jiný muž dotkl!"

„Myslím, že takhle to cítí všechny ženy, které jsou zamilované," řekla si Antonia spíš pro sebe. „Ale proč jsou muži tak jiní? Jak mohou milovat najednou dvě i tři ženy, aniž by je to zneklidnilo?"

„To není láska!" řekla Felicity. „To je něco odporného! Harry říká, že se nemůže na jinou ženu ani podívat, protože mě miluje. Ostatní ženy pro něho prostě neexistují."

Antonia na to nic neřekla a Felicity ji najednou objala kolem ramen.

„Ach, pomoz mi, Antonie, pomoz mi!" zvolala. „Hrozně se bojím, že bych si měla toho strašného vévodu vzít a že už bych Harryho nikdy neviděla."

„Určitě bude všechno v pořádku," utěšovala ji Antonia. Ale i jí samotné připadal její vlastní hlas nejistý.

Vévoda dorazil na Chesham Street číslo 29 přesně ve tři hodiny odpoledne a vzhledem k závažnosti této situace cestoval v uzavřeném kočáru.

Z Berkeley Street to nebylo daleko do Chesham Street v Belgravii, kde si hrabě najal malý a poměrný levný byt.

Vévodu londýnský kočár zdobený korunou na malovaných postranních dvířkách a tepaným stříbrem působil impozantně. Stejný obdiv budili i jeho nádherní koně.

Vévoda sám vypadal oslnivě v kabátci, který mu padl jako ulitý, a v proužkovaných kalhotách, které byly podle poslední módy. Cyldr posazený na stranu, aby odhaloval tmavé vlasy, měl prohnutý okraj, což byl poslední výkřik módy, a přesto jeho oděv vypadal zdánlivě nedbale, čehož jsou schopni dodat svému oblečení jen kultivovaní Angličané.

Obstarožní komorník doprovodil vévodu po točitých schodech do prvního patra, kde na něho čekal hrabě v přijímacím salonu.

Toto bylo také námětem dlouhého rozhovoru mezi hrabětem a hraběnkou, zda by nebylo vhodnější, aby hrabě přijal vévodu v knihovně, která byla sice malá a trochu zatuchlá, ale hrabě tam odpoledne sedával.

Hraběnka však nakonec usoudila, že knihovna není dostatečně reprezentativní a že židle jsou tam tak ošumělé, že by si toho vévoda určitě všiml.

Přijímací pokoj byla však docela příjemná místnost, vyzdobená čerstvými květinami, i když působila poněkud upjatým dojmem. Obvykle se zde totiž konaly recepce nebo podobné oslavy.

„Dobré odpoledne, Vaše Milosti," řekl hrabě s předstíranou srdečností. „Jsem opravdu velmi rád, že vás potkávám. Znal jsem vašeho otce, ale bohužel, neměl jsem to potěšení vás vidět od té doby, co jste byl ještě malý chlapec."

I když se hrabě snažil sebevíc, nepodařilo se mu skrýt ve svém hlase slabé rozčarování, které se mu tam vloudilo.

„To bylo především moje opomenutí, že jsem vás nepozval na doncasterský zámek," odpověděl vévoda. „Ale jak jistě víte, trávím na venkově jen velmi málo času, protože jsem zaneprázdněn svými povinnostmi v Horní sněmovně a také v Leicestershire se mi líbí hony více než v Hertfordshire."

„Opravdu, naše hrabství nevyniká dobrou honitbou," přiznal hrabě. „Ale občas se nám podaří výjimečně dobrý lov na jižním okraji vašeho panství, Vaše Milosti. Například tam u Harmer Green to bylo to nejlepší, co jsme v loňské sezoně vůbec na lovu zažili."

„Slyšel jsem o tom," poznamenal vévoda.

„Myslím, že všichni, kdo tam byli, se velmi dobře bavili," řekl hrabě. „Bohužel jsem tam přišel o druhého koně, ne sice kvůli lovu samotnému, ale spíš proto, že jsem trochu moc těžký."

„To jste měl ale smůlu," řekl vévoda. „Ale jsem si jistý, že vaše dcera Antonia vás podrobně informovala o tom, co se tam odehrávalo."

„Antonia?" vykřikl hrabě překvapeně. „No vlastně je to tak, Vaše Milosti. Anto-

nia jezdí na koni opravdu dobře a stejně tak i moje dcera Felicity."

„Jsem si jistý, že obě vaše dcery jdou ve vašich šlápějích," řekl vévoda zdvořile.

Na chvíli nastalo tíživé ticho. Pak se ale hrabě odvážil zeptat:

„Psal jste mi v dopise, Vaše Milosti, že si myslíte, že by se naše rodiny měly sblížit více, než tomu bylo doposud. Mohu se vás zeptat, co jste tím měl na mysli?"

„Myslím, že jste přesně pochopil, co jsem tím zamýšlel," řekl vévoda pomalu.

„Máte na mysli sňatek?" zeptal se hrabě ztěžka.

„Ano, přesně tohle," souhlasil vévoda.

Hrabě se ani nesnažil skrýt výraz potěšení, když na to řekl:

„To je samozřejmě nabídka, kterou z celého srdce vítám a vyslovuji s ní souhlas. Musím sám uznat, že Felicity je velmi hezká dívka. Myslím, že byste se s ní asi rád nyní seznámil. Mám pro ni dát poslat, než si o celé záležitosti promluvíme podrobněji?"

Aniž hrabě vyčkal na vévodovu odpověď, zamířil ke zvonku po straně krbové římsy. Když už po něm hrabě sahal, řekl vévoda tiše:

„Vlastně jsem měl na mysli, pane, vaši druhou dceru - Antonii."

Hrabě vypadal náhle velmi směšně, když mu ruka volně klesla podle těla.

„Antonii!" vykřikl. „Myslím, že se Vaše Milost zmýlila."

Vévoda si pohrával se zlatým řetězem u hodinek.

„Myslím, že ne," řekl. „Snad jsem to asi opomněl napsat jasněji, o kterou z vašich dcer mám zájem. Je to opravdu Antonia."

„Ale - to jsem vůbec nečekal," zalapal hrabě po dechu. „Ani moje žena ne. Antonia je naše mladší dcera a..."

Hrabě zmlkl a vévoda tušil, že hledá vhodná slova, kterými by popsal svoje druhé dítě.

„Je mi líto, že jsem vás uvedl v omyl," řekl vévoda. „Ale teď, když jsme si to vyjasnili, můžete zazvonit?"

Hrabě byl tím vším příliš ohromen, než aby se s ním přel. Odevzdaně zatahal za šňůru od zvonku. Když se objevil komor-

nik, který evidentně čekal hned za dveřmi, řekl mu ostře:

„Požádejte lady, aby sem okamžitě přišla a - sama.“

„Sama, pane?“

„Ano, sama,“ potvrdil hrabě.

Komorník odešel a za několik okamžiků přišla hraběnka v hedvábných šatech a ověšená všemi šperky, které vlastnila, což nebylo příliš.

Její obličej byl samý úsměv, a když podala vévodovi ruku, aby ho uvítala, řekla:

„Vaše Milosti! Jaké potěšení, že vás tady vidíme. Vždycky jsem toužila poznat našeho nejbližšího souseda z Hertfordshire, a zdá se to neuvěřitelné, že uplynulo tolik let, aniž jsem se s vámi seznámila.“

„To je pravda,“ odpověděl vévoda, „ale jak vám nyní hrabě sdělí, to, co se v minulosti opomnělo, bude nyní napraveno.“

„Vévoda se chce oženit s Antonii!“ řekl z ničeho nic hrabě.

„S Antonii?“

Hraběnka nebyla méně překvapená než její manžel, ale rychleji se probrala z ohromení.

„Myslím, že jste se musel zmýlit, milý vévodo. Určitě máte na mysli Felicity, naši starší dceru. Je tak krásná a milá, vždycky jsem si myslela, že se skvěle provdá a učíní svého manžela velmi šťastným.“

„To není omyl, Emily,“ vskočil jí hrabě do řeči dřív, než mohl vévoda promluvit. „Jeho Milost chce opravdu Antonii.“

„Tomu nemůžu uvěřit!“ vykřikla hraběnka. „Jak můžete chtít Antonii, když můžete mít Felicity?“

Vévodu ten rozhovor začínal nudit.

„Samozřejmě že pochopím,“ řekl k hraběti, „jestliže mi nemůžete dát svolení k takovému svazku. V tom případě mi dovolu, abych se vzdálil a poprosil vás, abyste omluvili, že jsem vás připravil o čas.“

Jeho slova vyvolala na tváři hraběnky a hraběte údes.

„Ale můj milý, já neříkám, že se nemůžete oženit s Antonii, jestliže si to přejete,“ řekl hrabě rychle.

„Ne, to samozřejmě ne,“ skočila mu do řeči hraběnka. „Samozřejmě vás s nadšením přivítáme jako našeho zete, ať už si

vyberete kteroukoli z našich dcer, ale je to poněkud překvapující. Antonia je...”

Hraběnka se na chvíli odmlčela.

„...mladší dcera,“ dokončila nesměle.

„Rád bych se s lady Antonii seznámil,“ požádal vévoda.

„Přivedu ji,“ odpověděla hraběnka, vrhla na svého manžela zoufalý pohled a odešla z místnosti.

„Promiňte, že jsem zapomněl nabídnout vám nějaké občerstvení,“ omluvil se hrabě. „Vidím, že na stole je nějaké víno. Nedáte si skleničku sherry, Vaše Milosti, nebo dáte přednost portskému?“

„Ne, děkuji,“ odpověděl vévoda. „Držím se svého pravidla a odpoledne nepiji. Obvykle musí člověk pít při večeři tolik, a zvláště v Marlborough House, že ráno je třeba dosti namáhavého cvičení, aby to člověk ze sebe setřásl.“

„Máte pravdu! Samozřejmě máte pravdu!“ souhlasil hrabě. „Je těžké odmítnout nějaký ten drink, když jste v družné společnosti.“

Vévoda přemýšlel, co by měl odpovědět na tuhle banální poznámku, když tu se otevřely dveře a vrátila se hraběnka doprovázená Antonii.

Antonia měla na sobě tytéž šaty jako ráno. Ale bez ošklivého kloboučku vypadala mnohem přitažlivěji, a když se její oči střetly s vévodovými, pochopil z jejich výrazu, jak je mu vděčná.

Když se mu uklonila a on jí podal ruku, ucítil, jak mu nepatrně stiskla prsty dlaň.

„Dovolte, abych vám představil svoji dceru Antonii,“ řekl hrabě obřadně. „Antonie, Jeho Milost vévoda z Doncasteru požádal o tvoji ruku. Nemusím ani říkat, za jaké štěstí to považuji já a tvoje matka, a doufám, že plně oceníš čest, kterou jsi byla poctěna.“

„Jsem opravdu velmi poctěna, Vaše Milosti,“ pronesla pomalu a vážně Antonia.

„Doufám, že se mnou budete šťastná,“ opáčil vévoda.

„A já doufám, že vy... budete šťastný se mnou, Vaše Milosti.“

„Tak, to je všechno, Antonie,“ řekl hrabě. „My si teď musíme s vévodou promluvit o podrobnostech.“

Pak se podíval na svou ženu a dodal:

„Myslím, že bude nejlepší, když to probereme o samotě.“

„Samozřejmě, Edwarde," pravila hraběnka poslušně. „Na shledanou, Vaše Milosti. Můj manžel vás určitě pozve na večeři buď tento, nebo příští týden. Jsem si jistá, že budeme muset probrat mnoho podrobností, které se týkají svatby.“

„Samozřejmě, lady," odpověděl vévoda.

Hraběnka a Antonia se uklonily a vévoda se taktéž uklonil.

Když se dveře za oběma ženami zavřely, zmocnil se vévody zcela neodbytný pocit, že na něho Antonia spiklenecky mrkla.

Kapitola třetí

„Na zdraví, Athole!"

Bylo to už potřetí nebo počtvrté, kdy pánové sedící u jídelního stolu připili vévodovi na zdraví a vévoda zjistil, že někteří z nich jsou už trochu pod párou.

Večeře byla skvělá. Jeho kuchař se překonával, aby udělal dojem na vévodovy příbuzné, kteří přijali pozvání a přijeli na zámek Doncaster, aby se zúčastnili svatby.

Vévoda si uvědomil, že většina z nich přijala oznámení o chystané svatbě nejenom s úlevou, že konečně splní svoji povinnost a zplodí potomka, ale i se zvědavostí.

Nikdo z nich Antonii ještě neviděl. Četné návrhy, že ji pozvou na večeře, recepcе nebo na ples, aby se seznámila s rodinou, vyzněly naprázdno.

Zítra budou mít dost příležitosti o čem mluvit, myslel si vévoda.

A protože vidina nadcházející svatby na něho těžce doléhala, omluvil se bratranci sedícímu vedle něho a odešel z jídelny vědom si toho, že si nikdo ze společnosti jeho odchodu nevšiml.

Přešel rozlehlou mramorovou halu, která byla vyzdobena klasickými řeckými sloupy, minul bez povšimnutí lokaje stojící u vchodu a vyšel po schodech ven.

Když došel na šterkovou příjezdovou cestu, nezamířil do zahrady, ale ke stájím. Bylo víc hodin, než čekal. Slunce už zapadlo a v šeru vypadal zámek jako palác z pohádky.

Vévoda měl v úmyslu přijet na zámek dříve. Dokonce řekl panu Grahamovi, aby vzkázal Ivesovi, že si ještě před večeří vyjede na projížďku.

Těšil se na to, protože dostihová sezona už pomalu končila a vévoda se rozhodl, že teď se soustředí na překážkové dostihy. Ivesovi nařídil, aby na jezdeckou dráhu na závodisti a na pozemku, který mu právě postoupil hrabě z Lemsfordu, postavil překážky, takové, jaké se skáčou na Velké národní v Liverpoolu.

To bylo něco, co měl v úmyslu již delší dobu. Koně z jeho stájí většinou na dostizích obsazovali první místa. Teď se chtěl přesvědčit, zda se mu podaří stejně dobře připravit koně i pro překážkové dostihy.

Velká národní liverpoolská se poprvé běžela v roce 1839 a konala se vždy poslední týden v březnu.

Náhlá obliba Velké národní spočívala v tom, že to byl první překážkový závod, který se jel za slušnou odměnu.

V roce 1839 činila výhra pro vítěze dvanáct set liber.

Závod byl čtyři míle dlouhý a vedl většinou hlubokou oranicí, obsahoval dvacet devět překážek, z nichž se jich v prvním kole skákalo patnáct a ve druhém čtrnáct.

Před dvěma roky vyhrál závod kůň, který se jmenoval Laird, přestože měřil pouze sto padesát jeden centimetr. Vloni za všeobecného nadšení vyhrál závod znovu.

Vévoda byl přesvědčen, že jeho koně se dostanou na nejvyšší stupně už v roce 1871. Proto koupil koně, kterého pojmenoval Černý rytíř. Byl přesvědčen, že je to ten pravý.

Byl to kůň výjimečných kvalit už podle vzhledu. Vévoda ho chtěl vyzkoušet sám.

Bohužel mu ale jeho plán stále nevycházel. Markýza použila všech lstí, aby ho zdržela u sebe co nejdéle. Když ho konečně přesvědčila, aby se oženil proti své vůli, začala hořce litovat, že už nebude vévoda svobodný.

„Nevím, jak to vydržím, Athole, když si vzpomenu, že s ní trávíš líbánky?“ ptala se ho. „A jak vydržím to, že budeš tři týdny nebo víc mimo Anglii a daleko ode mě?“

„To víš, že mi budeš chybět,“ řekl automaticky vévoda, protože se to od něho čekalo.

„Slib mi, že až budeš v Paříži, budeš na mě pořád myslet!“

Markýza ho objala kolem krku a dodala:

„Ani to není tvoje žena, která mi tak dělá starosti, ale ty exotické hurisky, se kterými jsi loni utrácel tolik času a peněz.“

Vévoda nedostal příležitost se bránit, i kdyby to chtěl udělat. Markýza uzamkla jeho rty tak náruživým a vášnivým polibkem, že nebyl schopen říci jediné slovo. V každém případě však už slova byla zbytečná.

O hodnou chvíli později se vévoda pracně vymanil z jejího objetí. Na zámek Doncaster Park dorazil pozdě a večere musela být o hodinu odložena.

Měl čas jen na to, aby se vykoupal, převlékl a šel se pozdravit se svými četnými příbuznými, než se všichni odeberou do velkého sálu, který byl jako stvořený pro tyto příležitosti.

Castertonovi vypadají opravdu velmi úctyhodně, pomyslel si vévoda, když přelížel stolovníky.

Jeho tety, bratrance a sestřenice i jeho babička - všichni nesli jasné známky aristokratického původu, i když byli někteří už velmi staří.

Původ se odráží na vzhledu člověka, pomyslel si vévoda a byl rád, že jeho budoucí žena pochází ze stejně starého rodu jako on sám. Ale nebylo velmi povzbuzující myslet na Antonii ne jako na ženu, ale jako na pouhé jméno v prastarém rodokmenu.

Vlastně ji neviděl od té doby, co bylo ohlášeno jejich zasnoubení.

Protože se vévoda obával, že by těžko snášel ty četné oslavy, které by se konaly na jejich počest, při kterých by je nekonečně dlouho pozorovali členové obou rodin, rozhodl se, že se svatba bude konat co nejdříve, s čímž jeho tchyně velice nesouhlasila.

Ale musela se spokojit s výmluvou, že

v červenci už nikdo z významných lidí v Londýně nebude.

Aby ušetřil, rozhodl se hrabě, že se svatba uskuteční na venkově v místním kostele a většina hostů přijede na obřad pohodlně z Londýna.

„To je skoro neslušné, takhle spěchat!“ poznamenala hraběnka kousavě. „V každém případě mám aspoň záminku, proč ti pořídím jenom malou výbavu. Tvůj budoucí manžel je dost bohatý na to, aby ti koupil všechno, co potřebuješ, a aspoň ušetřím peníze pro Felicity.“

Antonia věděla, že se matka chová nesnesitelně jen proto, že se nemůže smířit s představou, že vévoda dal přednost jí před Felicity.

„Já to nechápu,“ opakovala hraběnka pořád dokola. Nakonec dospěla k názoru, že přišla na odpověď na otázku, která je oba tak trápila. Antonia jezdí na koni lépe než Felicity.

„Určitě musel někde slyšet, jak skvěle jezdí,“ řekl hrabě.

„Felicity jezdí také dobře,“ oponovala hraběnka a zastávala se své starší dcery jako vždy.

„Ale ne tak dobře jako Antonia,“ opáčil hrabě.

Antonia cítila, že v každém matčině pohledu a v každém jejím slově se odráží to, jak ji nemá ráda.

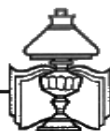
Matka nikdy nezastírala, že Felicity je její miláček, ale nyní se z pouhé lhostejnosti stalo něco silnějšího a velmi zraňujícího.

Ale s tím se nedalo nic dělat, protože Felicity jí neustále opakovala, jak je jí vděčná a jak jí budou ona a Harry celý život děkovat.

„Hned jak bude po svatbě, půjde Harry za otcem,“ řekla Felicity.

„Měl by raději počkat, až se vrátíme z líbánek,“ radila jí Antonia. „Zkusím přesvědčit vévodu, aby se za Harryho u otce přimluvil, možná že se potom na něho budou dívat jinak.“

„Myslíš, že by to vévoda udělal?“ zeptala se nevěřičně Felicity. „Kdyby ano, jsem si jistá, že by určitě papá a mamá také považovali Harryho za vhodného manžela pro mě.“

„Můžu se o to aspoň pokusit," odpověděla Antonia.

Nebyla si jistá, jestli přemluví vévodu, aby pomohl Felicity už podruhé. Ale zatím neměla jedinou příležitost se s ním setkat a začínala si myslet, že se jí vyhýbá schválně.

Vévoda byl zatím naprosto zaneprázdněn markýzou. Markýza byla jmenována dvorní dámou a snažila se vyjádřit svoje díky tím, že byla ještě vášnivější a náruživější při společných intimních chvílích než kdykoli předtím.

Vévodu často napadala otázka, jak je možné, že žena tak andělského výrazu se při milování chová jako nenasytá tygřice.

I teď, když procházel vévoda vysokou kamennou chodbou, která vedla ke stájím, stále myslel na markýzu. Jako by ho její paže ještě majetnický objímaly a její rty ještě spalovaly.

Vtom si vévoda uvědomil, že ve stájích je ticho. Štolbové už odešli. Litoval teď, že nevzkázal starému Ivesovi hned poté, co přijel, že se mu dnes nepodaří vyjet si na dráhu tak, jak plánoval. Ives bude zklamaný, to vévoda věděl.

Vždycky chtěl, aby se vévoda zaměřil na překážky, a nyní se určitě těší na to, jak spolu všechno proberou, jaké koně nakoupí, než se opravdu vydají do světa překážkových dostihů.

„Jdu příliš pozdě." řekl si vévoda. „Ives je určitě už v posteli."

Koně byli na noc zavřeni ve svých boxech. Vévodu napadlo, že by se mohl podívat na Černého rytíře, když tu zaslechl na vzdáleném konci stáje dusot kopyt.

Stáje byly tak rozlehlé, že bylo těžké zahlédnout jasně, co se tam děje, takže vévoda spíš slyšel, než viděl dva koně, jak vjíždějí na opačném konci do stáje.

Vévoda přemýšlel, kdo by to mohl tak pozdě být, a říkal si, že to je asi Ives, který se jel naposledy podívat na nově postavené překážky, a litoval, že nemohl jet s ním.

Zamířil k němu, ale jak se blížil, uslyšel, že Ives mluví s někým, jehož hlas také znal.

„Dokázala jsem to! Dokázala jsem to! To je to nejúžasnější, co se mi kdy v životě povedlo."

„Jela jste skvěle, mylady," odpověděl Ives. „Ale neměla jste se pouštět s nevyzkoušeným koněm na překážky, to jistě víte."

„Ale vždyť je přelétl jako pták," namítla Antonia. „Jenom chvilku zaváhal před vodním příkopem, ale přísahám, že si nesmohl ani jedno kopyto."

„Tomu věřím, mylady, ale ten skok není vhodný pro ženu."

„Ale pro mě ano," řekla Antonia pyšně.

„Nevím, co by na to řekla Jeho Milost, kdyby to věděla."

Vévoda stál tiše v přítmí stáje a tušil, že Ives a Antonia odsedlávají koně. Ives vytíral sedlo a pískal si při tom písničku, kterou znal vévoda už od dětství.

„Jsem si jistá, že Černý rytíř určitě vyhraje Velkou národní," říkala právě Antonia. „Musíte to říci vévodovi."

„A jak mám vévodovi vysvětlit, že vím, jak dobře ten kůň skáče?" zeptal se Ives.

„Měl se přijít sám podívat," odpověděla Antonia. „Čekali jsme na něho až skoro do tmy."

„To je pravda," souhlasil Ives.

Antonia si maličko povzdechla.

„To je škoda, že musím zítra odjet. Chtěla bych tu dráhu objet aspoň tucetkrát."

„V cizině se nudit nebudete. Slyšel jsem, že jedete do Francie. A Francouzi mají dobré koně."

„Opravdu? To bych je mohla vidět, kdyby mě vévoda vzal s sebou na dostihy."

A Antonia si znovu povzdechla.

„Ale stejně budu počítat dni. Už abych byla zpět, abych se mohla projet na Černém rytíři."

„Jenom doufám, mylady, že si vévoda nebude myslet, že je ten kůň pro vás moc těžký."

„Ale vy přece víte, že není," odpověděla Antonia. „Myslím, že neexistuje kůň, kterého bych nezvládla."

„To je pravda, mylady. Vy máte pro zvířata cit, to už jsem vám mnohokrát říkal. S tím se musí člověk narodit."

Potom se Ives odmlčel a znovu si pohvizdoval a Antonia zatím také vytírala svého koně pěkně do sucha.

„Jak jezdí markýza Northawová?" zeptala se nesměle Antonia.

„Tak přiměřeně," řekl Ives nevzrušeně. „Ale na koně je zlá."

„Co tím myslíte?" zeptala se Antonia.

„Její štolba se mě dnes ptal, jak připravuji teplé obklady."

„Chcete tím snad říci, že markýza používá ostruhy?" ptala se Antonia.

„Bohužel, je to tak, mylady. Štolba říkal, že to byla ošklivá rána."

„Nechápu, jak mohou být tyhle urozené dámy tak kruté... a tak necitlivé," vyhrkla rozčileně Antonia. „Když je člověk vidí, jak se jen tak projíždějí po Hyde Parku, nemají přece důvod používat ostruhy, ledaže by jim to snad dělalo potěšení."

Ives na to nic neřekl. Antonia po chvíli pokračovala a hlas se jí třásl hněvem.

„Pamatujete si, co provedla lady Rosalind Lynkeová s koňmi, když tady pobývala před dvěma roky?"

„Samozřejmě, mylady. Museli jsme pak spolu dávat do pořádku to, co pokazila."

„Na to nikdy nezapomenu," prohlásila Antonia.

„Ani já ne, mylady," řekl Ives. „Ani na to, jak jste mi pomáhala. Koně byli tak zdivočelí hrubým zacházením, že je nemohl uklidnit nikdo jiný než vy, abych jim přiložil teplé obklady."

„Přemýšlela jsem tenkrát, a nyní mě ta otázka zase napadá, proč jsou některé ženy tak kruté na koně."

„Možná že je to pocitem moci, mylady. Některé ženy odmítají mužskou nadřazenost, tak si vybíjejí svůj hněv na němé tváři, která se nemůže bránit."

„Asi máte pravdu, Ivesi, a nenávidím je za tu jejich krutost. Přisahám, že bych si nikdy nevzala ostruhy, i kdyby se to považovalo za nevímjak módní a i kdyby bůhví kdo říkal, že je to nutné k vycvičení koně."

Antonia mluvila dál s vášnivým zaujetím. Vévoda se otočil a zamířil zpátky domů. Cestou už nemyslel na markýzu, ale na Antonii.

Kočár ozdobený dvěma koňskými podkovami a se střechem posypanou rýžovými zrníčky ujížděl po cestě.

Vévoda se pohodlně opřel v čalouněném sedadle a pomyslel si s nevyslovitelnou úlevou, že už je po všem.

Ušetřili ho svatební snídani, čemuž byl nesmírně rád, protože by to trvalo nekonečně dlouho, než by se vystřídali všichni hosté, které považoval hrabě za nutné pozvat.

I kdyby se snídani omezila jen na příbuzné, nevešli by se všichni do jídelny v domě U Věží.

Po církevním obřadu následovala slavnost, kterou mohl vévoda s manželkou opustit asi po hodině.

Vévoda vstával ráno se špatnou náladou, kterou ze sebe nemohl setřást, a dokonce porušil svůj zvyk nikdy nepít alkohol před snídaní.

Ale ani dobrá brandy v něm nedokázala potlačit pocit, že je přinucen k něčemu, co neměl v úmyslu a co nezapadá do představ o jeho budoucnosti.

Když vstoupil do venkovského kostela a zjistil, že je k prasknutí naplněn lidmi a že je tam až k zalknutí horko, dostal skoro nedolatelné nutkání otočit se zpět a vyvléknout se z toho, jak říkal, „absurdního manželství".

Byla to Clarice, která to všechno zosnovala, a když nyní vévoda vyšel ze sakristie se svým družbou, usmívala se na něho ze čtvrté řady a on si říkal, že by ji nejraději na místě uskrtil.

Vypadala nevyslovitelně krásně a vévoda si pomyslel, že to bylo od ní až necitelné, když sem přišla, aby se zúčastnila jeho svatby. Ale protože to byla blízká sousedka hraběte z Lemsfordu, určitě by to vyvolalo poznámky, kdyby odmítla pozvání.

Její přítomnost mě znervózňuje stejně jako to všechno kolem, pomyslel si vévoda zuřivě.

U vchodu do kostela se začalo něco dít a jeho družba mu zašeptal:

„Přijela nevěsta! Aspoň vás nenechala čekat."

Vévoda si cynicky pomyslel, že důvodem, proč Antonia přijela včas, nebyly ohledy k jeho osobě, ale protože nechtěla, aby koně v tom horku čekali dlouho venku.

Když uviděl Felicity, musel se sám sebe

ptát, jestli by nebylo moudřejší vzít si dívku, kterou mu vybrala Clarice, než její nevýraznou sestru zamilovanou do koní.

Felicity vypadala ve svých světle modrých družičkovských šatech, které ještě zvýrazňovaly hloubku jejích očí, opravdu krásně. V ruce měla kytici něžných růžiček a ve vlasech věneček. Vypadala ve své růžovobílé nádheře jako jemný protějšek výstavné krásy markýziny.

Felicity se mu uklonila, a když se napřimovala, řekla tichým hlasem, který mohl uslyšet jenom on:

„Děkuji vám. Vaše Milost jistě ví, jak jsem vám vděčná.“

Vévoda se sám sebe rozladěně ptal, jestli by se našel jiný muž v jeho postavení, kterému by dívka poděkovala za to, že nepožádal o její ruku?

Rychle pohlédl na Antonii, kterou přiváděl její otec, a znovu si řekl, že udělal chybu.

I když bylo těžké posoudit, jak vlastně Antonia vypadá, protože jí obličej zakrývala hustá bruselská krajka. Svatební šaty měla ozdobeny dlouhou vlečkou, kterou nesly dvě malé děti. Chůva je nenápadně popoháněla, aby si pospíšily. Za Antonii stála jediná družička - Felicity.

Obřad vedl biskup ze St. Albans a místní vikář. Než je biskup spojil ve svazek manželský, pronesl k nim dlouhou a nudnou řeč, kterou se vévoda snažil nevnímat.

Potom jeli do domu U Věží. Cesta byla vyzdobena květinovými oblouky a venkovské děti házely do otevřeného kočáru uvité kyticky.

Dům U Věží s tolika lidmi uvnitř působil ještě zadýchaněji a tíživěji nežli kostel.

Než se Antonia převlékla a sešla dolů, měl vévoda pocit, že už nevydrží déle čekat.

Naštěstí - a vévoda si zase pomyslel, že to bylo jen kvůli koním - byla Antonia rychlejší, než by byla většina žen v její situaci.

Konečně je to za námi, pomyslel si vévoda s uspokojením, když si oprašoval z kabátu zrníčka rýže. Pohazování rýže na ženicha a nevěstu jako symbol plodnosti považoval za starý pohanský zvyk, se kterým se mělo už dávno skoncovat.

„Myslíte, že byste mohl dát zastavit a říci kočímu, aby sundal ty chřestící podkovy?“ požádala ho Antonia.

„Myslím, že mám lepší nápad,“ řekl vévoda. „Až vyjedeme z vesnice a přijedeme na křižovatku, bude tam na nás čekat můj faeton. Možná že je to trochu netradiční, ale určitě se tak do Londýna dostaneme rychleji.“

„A bude to mnohem příjemnější, než tady prosedět hodiny,“ zvolala Antonia. „To byl opravdu dobrý nápad.“

Obdiv zaznívající z jejího hlasu trochu zmírnil vévodovu rozladěnost, kterou pocíťoval celé dopoledne.

Dál jeli v tichu, a když kočár zastavil, Antonia z něho chvatně vyskočila a pospíchala k faetonu, který na ně čekal.

Pozdravila se se štolby a oslovila je jménem, jak si vévoda všiml, a potom šla poplácat dva páry nádherných grošáků.

Mluvila na ně, a vévoda náhle spatřil na jejím obličejí výraz, který ještě nikdy neviděl.

„Jsem ráda, že mě Rufus poveze do Londýna,“ řekla Antonia Ivesovi. „To byl vždycky můj oblíbený kůň.“

„Ano, mylady,“ odpověděl trochu nejistě Ives.

Rozpačitě přešlápl, neboť si uvědomil, že s ním Antonia mluví v přítomnosti vévody a prozrazuje tak, že zná vévodovy koně, což by mu asi těžko vysvětloval.

„Myslím, že bychom se měli vydat na cestu,“ řekl náhle vévoda. „Hosté začnou brzo odjíždět a mohli by nás vidět, jak přeseďáme.“

„Ano, samozřejmě,“ řekla Antonia poslušně.

Sluha jí pomohl nahoru a druhý sluha se postavil za ně. Vévoda uchopil opratě a koně vyrazili vpřed. Po stranách kočáru je doprovázely dva páry jezdců, kteří měli svými těly zabránit, aby do faetonu padal prach.

„To je úžasné!“ zvolala Antonia. „Přemýšlela jsem, jak dlouho to potrvá, než mě svezete ve svém faetonu. Bála jsem se, že budu muset čekat, až se vrátíme z líbánek.“

Vévoda na ni zkoumavě pohlédl. Krátký saténový kabátek, který si oblékla na ten-

ké šaty, jí sluší rozhodně víc než cokoli jiného, co na ní viděl, řekl si.

Klobouček ozdobený malými pštrosími péry jí také slušel a vévodovi připadalo, že když nebude srovnávat Antonii s Felicity, najde na ní i jí zcela vlastní půvaby.

Také se mu ulevilo, když pochopil, že Antonia nemá v úmyslu celou cestu o něčem konverzovat. Vlastně se spíš věnovala koním a vévoda zjistil, že se na čerstvém vzduchu rozplývá jeho napětí a nervozita.

Po večeři v jeho londýnském sídle, kde měli strávit první noc, se dokonce cítil příjemně a uvolněně. Zjistil, že ho bavilo vysvětlovat Antonii, jaké má plány ohledně dostihů v Goodwoodu, které se budou konat, zatímco oni budou pryč.

Příjemně ho překvapilo, co ví Antonia nejenom o jeho koních, které za posledních pět let koupil, aby vylepšil stádo, zděděné po otci, ale i o situaci v jiných stájích.

„Jak jsi se tohle všechno naučila?“ zeptal se jí v jednu chvíli. Antonia totiž opravila jeho omyl, který se týkal klisen lorda Derbyho, a po krátké rozpravě zjistil, že měla pravdu.

„Čtu noviny, kde se píše o dostizích,“ odpověděla Antonia s úsměvem. „Papá by byl zděšený, protože ve většině z nich se objevují i různé druhy politických a společenských skandálů.“

Vévoda věděl velmi dobře, na které noviny naráží, a pomyslel si, že určitě nejsou typem vhodné četby pro mladou dívku.

Po večeři se odebrali z jídelny do knihovny, i když vévoda navrhl, aby se posadili v salonu.

„Dozvěděla jsem se, že knihovna je vaše oblíbené místo, tak pojďme tam,“ řekla Antonia.

„Myslím, že hlavním důvodem je, aby ses mohla podívat na moje knihy,“ poznamenal vévoda.

„Jen co budete mít čas,“ odpověděla Antonia, „doufám, že mně ukážete všechny poklady, které tady máte, protože mi bylo řečeno, že se vyrovnají tomu, co je na zámku Doncaster Park.“

„Mám takový nepříjemný pocit, že toho o nich víš víc než já.“

Antonia na to nic neřekla.

Vévoda se díval, jak se rozhlíží po knihovně se slabým úsměvem na rtech. Byl si vědom, že ji zajímá víc jeho knihovna než on sám.

A jako by Antonia vytušila, na co myslí, upřela na něho svoje velké šedozelené oči a vévoda se zmocnil pocit, že mu chce říci něco důležitého.

„Chtěla bych se... na něco zeptat,“ řekla.

Její pohled byl teď úplně jiný a radostné vzrušení, které z ní celý den cítil, vyprchalo.

„Na co?“ zeptal se.

Antonia hledala vhodná slova, ale vtom se otevřely dveře a komorník oznámil:

„Markýza z Northawu, Vaše Milosti.“

Vévoda se po chvílce zaváhání pomalu zvedl. Antonia se také postavila a už se k nim blížila markýza zářící krásou, třpytící se drahokamy jako nějaká princezna z pohádky. Za sebou táhla dlouhou tylovou vlečku.

„Právě se chystám na slavnost do Marlborough House,“ řekla. „Ale chtěla jsem se na chvíli zastavit a popřát vám oběma hodně štěstí.“

Slova se týkala i Antonie, ale markýziny modré oči se upíraly výhradně na vévodu a skrývaly v sobě význam, kterému mohl rozumět jen vévoda. Markýza mu podala ruku bez rukavičky a on ji políbil.

„Je to od vás velmi milé,“ řekl vévoda, „a já i moje choť si velmi vážíme projevu vaší dobré vůle, i přestože je už tak pokročilá doba.“

Nebylo možné přeslechnout v jeho hlasu skrytou výčitku, ale markýza si ničeho nevšímala.

„Promiňte, Antonie, že vás obtěžuji,“ řekla, „ale zapomněla jsem si vzít s sebou kapesníček. Napadlo mě, jestli byste mi laskavě nemohla nějaký půjčit?“

„Ale samozřejmě,“ řekla Antonia a vyšla z knihovny. Nezamířila ovšem nahoru, protože si byla dobře vědoma, že markýzina žádost je jen záminkou, aby se jí zbavila.

Místo toho tedy vkročila do místnosti, která sousedila s knihovnou. Byl to velmi půvabný salonek s výhledem na zahradu a Antonii napadlo, že by tohle mohl být její pokoj, když knihovna patřila vévodovi.

Pomyslela si, že markýza si musí být velmi jistá vévodovou láskou, když si dovolila vnutit se sem o jeho svatební noci. I když o těchto věcech věděla málo, přece jen byla přesvědčená, že by bylo ve většině případů považováno za velmi trapné, kdyby muže o jeho svatební noci navštívila jeho bývalá milenka.

Potom se však musela Antonia sama sebe ptát, proč použila ohledně markýzy slovo „bývalá“. Markýza dala přece velmi jasně najevo, že pokud jde o ni, její vztah s vévodou bude pokračovat, jen co se vrátí ze svatební cesty.

Antonia obešla salon, aby se podívala na zlaté tabatěrky, které byly naaranžovány na stolku, a na sevreský porcelán, který zdobil druhý stolek.

Pomyslela si, že modrobílý porcelán se podobá markýze, a maličko si povzdechla, protože tady nebyl žádný porcelán, který by aspoň vzdáleně připomínal ji. Tohle nebyla příliš povzbuzující myšlenka.

Když si Antonia prohlížela bronzové odlitky na krbové římse, otevřely se dveře a vešel vévoda.

„Musím se omluvit, Antonie,“ řekl. „Naše nezvaná návštěvnice nemá žádné právo tě vyhánět takovým svévolným způsobem.“

„Pochopila jsem, že vás chtěla vidět... o samotě,“ odpověděla Antonia a dodala tiše: „Je velmi krásná..., dokážu pochopit, co k ní cítíte.“

Vévoda se strnule napřímil.

„Kdo ti tohle povídal?“

Antonia se na něho překvapeně podívala. „Vy jste čekal, že nebudu vědět, že... milujete markýzu a ona miluje vás?“ zeptala se. „Každý to přece ví.“

„Každý?“ zeptal se vévoda nevěřícně.

„Samozřejmě!“ odpověděla mu Antonia. „A myslím, že také většina lidí ví, že... jste se oženil, protože vám to královna víceméně přikázala.“

Vévoda byl v šoku.

„Jak se takováhle historka dostala až k tobě?“ vyzvídal na ní. „Není mi jasné, jak by něco tak intimního a soukromého mohl vědět někdo jiný než osoby, kterých se to týká!“

„No, tohle říkal plukovník Beddington

mému otci,“ odpověděla Antonia. „A také jsem to slyšela i od jiných... lidí.“

„Od koho?“ zeptal se vévoda okamžitě.

„To bych... raději neříkala.“

„Chci, abys mi to řekla.“ trval na svém vévoda. „Když už jsi mi toho řekla tolik, mohl bych se dozvědět i zbytek. Kdo ti to řekl?“

Antonia váhala, ale protože ji jeho tvrdý hlas a pohled pobízely, odpověděla neochotně:

„Markýzina... komorná je sestrou snachy paní Mellishové..., provdala se za jednoho z vašich sluhů.“

„Panebože!“

Nebylo pochyb o tom, že vévoda je tím vším zaskočen tak, že ani nemůže promluvit.

„Chceš mi říci...,“ řekl po chvíli, „že tohle ví všechno služebnictvo na zámku?“

„Ne všechno,“ odpověděla Antonia. „Ale většinou všichni vědí, co děláte..., a pak si o tom povídají tak jako přítelkyně mé matky v saloně..., až na to, že nejsou tak škodolibí.“

Vévoda se na ni tázavě zahleděl a Antonia to vysvětlila:

„Vaši sluhové jsou na vás pyšní. Myslí si; že jste takový Don Juan, sir Lancelot nebo Casanova. Vychloubají se vašimi... milostnými dobrodružstvími stejně jako vašimi úspěchy na dostihové dráze. Patří to k pověsti tohoto panství, že... máte takový úspěch u žen.“

Antonia se odmlčela, ale protože vévoda neměl, co by na to řekl, pokračovala:

„Pokud jde o matčiny přítelkyně..., je to trochu jiné. Ty jenom čenichají, co je nového. Dělalí to takhle s každým..., ale protože jste takový důležitý člověk a mnohem zajímavější než ostatní..., všechno, co děláte, je pro ně zvláštní.“

„Dočista jsi mě vyvedla z míry,“ zvolal vévoda.

„Myslím, že s tím musíte počítat, že se o vás budou lidé zajímat, když jste tak přítavní a když něco znamená. A taky chápu to... s těmi krásnými ženami, které jste miloval.“

„Co chápeš?“

V jeho hlase byl tón, který měl Antonii

varovat, že se vévoda zlobí, ale Antonia už byla příliš v zajetí svých myšlenek, než aby se dala zastavit.

„Nejdřív jsem to nemohla pochopit," odpověděla Antonia, „proč jste musel poznat tolik žen ve svém životě. Ale pak mě napadlo, že je to něco takového jako mít vlastní... stáj. Člověk se nespokojí s jedním koněm, i kdyby byl bůhvíjak dobrý. Člověk chce mít spoustu dobrých koní. Možná je to něco jako závod, kde se všechny ženy snaží zvítězit a získat jako výhru vaše srdce."

Antonia mluvila naprosto klidně, mimovolně, jako kdyby vypravovala příběh o někom jiném.

„Nevěřil bych, že nějaká žena, kterou znám, by byla schopná říci něco tak vulgárního a nevychovaného," zvolal vévoda rozzlobeně.

Hlas nezvýšil, ale jeho tón byl ostrý jako kus ledu.

Na chvíli zůstala Antonia stát jako přikovaná k jeho pohledu. Ale pak se jí do tváří vlila červen a začalo ji pálit v očích. Roztřásla se, otočila se k vévodovi zády a sklopila oči k zemi.

Něco na její drobné postavě vyburcovalo vévodu a on si uvědomil, že je velmi mladá a velmi zranitelná. Měl pocit, jako kdyby udeřil dítě.

„Odpusť mi, Antonie. Neměl jsem ti nic takového říkat," omluvil se po chvíli.

Antonia mlčela a vévoda měl pocit, že se snaží potlačit slzy.

„To, co jsi mi řekla, bylo pro mě dočista šokující," pokračoval vévoda. „Proto jsem se přestal ovládat a byl jsem na tebe zbytečně hrubý. Prosím tě, Antonie, odpusť mi."

„Já... se omlouvám," zašeptala Antonia.

„Otoč se prosím tě ke mně," požádal ji vévoda. „Nemůžu se ti omluvit, když nevidím tvůj obličej."

Na chvíli měl vévoda dojem, že Antonia neudělá to, o co ji požádal. Potom se ale k němu obrátila. V její tváři uviděl zkroušený výraz, při kterém se cítil zahanbeně.

„Pojď a sedni si, Antonie," vybídl ji. „Chci si s tebou promluvit."

Antonia se pohnula a zamířila k pohov-

ce. Vévoda si přitom pomyslel, že je jako mladé hříbě, trochu neklidné a nejisté, ale ochotné uvěřit každému, než zjistí, že všem se věřit nedá.

Antonia se posadila a vévodovi připadalo, že v jejích zelenošedých velkých očích vidí víc citu než u žen, které doposud poznal.

Dřív než mohl vévoda pokračovat, řekla Antonia zajímavě:

„Protože... jsem nikdy nebyla o samotě s někým, jako jste vy..., řekla jsem, co mě v první chvíli napadlo. Bylo to ode mě velmi hloupé. Vynasnažím se, aby se to už nestalo."

Antonia vypadala ještě zkrotle a mluvila tak nejistě, že se zdála ještě zranitelnější než předtím.

„Já se musím omluvit, Antonie," trval na svém vévoda. „Chci, abys mi vždycky říkala, co tě napadne. Chci, abys byla ke mně upřímná. Jestliže se máme pokusit, aby nám to spolu dobře vycházelo, myslím, že je naprosto nezbytné, abychom před sebou nic neskrývali. Souhlasíš?"

Antonia sklopila oči a její řasy vypadaly ještě tmavší na světlém pozadí dívčí pleti.

„Možná... bych řekla věci, které by se vám nelíbily."

„Chci slyšet o všem, co tě zajímá," řekl vévoda. „A taky chci, abys mi vždycky říkala pravdu. Udělal jsem chybu, když jsem se na tebe před chvílí obořil. Mám na to jedinou omluvu, nikdy jsem nebyl ženatý."

A usmál se na ni takovým způsobem, který i mnohem zkušenější ženy než Antonia považovaly prostě za neodolatelný.

„Je to chyba...,“ zeptala se po chvíli Antonia, „když mluvím o ženách, které jste miloval?"

„Není to chyba," řekl vévoda, „jen je to trochu neobvyklé. Ale raději se na ně ptej, než aby ses tím trápila."

Antonia k němu vzhledla a opět měl vévoda dojem, že před ním stojí hříbě, které právě dostalo ránu a nyní se bojí přiblížit, i když by tolik chtělo.

„Vzpomínám si, že než jsme byli vyrušeni, chtěla jsi mi něco povědět," poznamenal vévoda. „Řekneš mi to teď?"

Jakmile to dořekl, Antoniiny tváře se znovu zbarvily do nachova.

„Myslím, že byste se možná znovu... rozlobil.“

„Když ti slíbím, že se nebudu zlobit, ale rozvážím vždy v klidu všechno, co mi řekneš, povíš mi potom, co jsi mi chtěla říci?“ zeptal se vévoda.

Antonia otočila hlavu na stranu a zadívala se na prázdný krb. Vévoda si poprvé všiml, že má rovný nosík, malou pevnou bradu a jemně vykrojené rty.

Ale byl to jen prchavý okamžik a Antonia pohlédla zpět na vévodu.

„Chtěla jsem vás požádat o... laskavost,“ řekla velmi tiše a v té chvíli vévoda pochopil, že se chystá být naprosto upřímná.

„Možná že si budete myslet, že jsem opravdu velmi... hloupá,“ na okamžik se zarazila, „ale nevím přesně, když se muž a žena vezmou, jak se jim narodí dítě. Domnívám se, že je to proto, že spolu spí.“

Antonia pohlédla nervózně na vévodu a pak pokračovala:

„Myslela jsem si,“ řekla ještě tišeji než předtím, „protože vy... milujete někoho jiného a protože se moc dobře... neznáme..., že bych vás požádala, abychom chvíli... počkali, než budeme mít... dítě.“

Když to dořekla a její hlas se vytratil do ticha, sevřela Antonia prsty v pěst a zadržela dech.

Vévoda se napřímil a postavil se zády ke krbu.

„Jsem rád, že jsi našla dost odvahy a pověděla jsi mi to, nač myslíš, Antonie,“ řekl vévoda po chvíli.

„Takže se... nezlobíte?“

„Ne, samozřejmě že ne!“ odpověděl. „Myslím si, že za těchto okolností bylo od tebe velmi rozumné, že jsi mi řekla, co tě trápí.“

Vévoda se na chvíli odmlčel a pak pomalu pokračoval:

„Musíš mi věřit, když ti povím, že jsem neměl ani tušení, že o mém vztahu s markýzou ví celé okolí a že by se to někdy dostalo k tvým uším.“

„Možná jsem vám to raději neměla... říkat.“

„Naopak, jsem velmi rád, že jsi to uděla-

la,“ přikývl vévoda. „A jsem také rád, že můžeme začít společný život na solidních základech. Slíbíš mi něco?“

„Co?“ zeptala se Antonia.

„Že přede mnou nebudeš mít žádné tajnosti,“ odpověděl vévoda. „Alespoň v těch důležitých věcech. I když se ti to bude zdát jakkoli těžké, mám takový pocit, že je budeme schopni společně vyřešit a najít odpověď i na ty nejzapeklitější problémy.“

Znovu se na ni usmál, a když uviděl, že se její nervozita trochu zmírnila, pokračoval:

„Myslím, že to, co jsi navrhla, je nesmírně moudré a souhlasím s tebou, že bychom se měli důkladně poznat, než se pustíme do něčeho tak významného, jako je založit rodinu.“

Vtom si vévoda všiml, že Antonia vypadá trochu zmateně, a proto se jí zeptal:

„Copak tě zase trápí?“

Antonia se na něho dívala tak, jako by nevěděla, jestli se může odvážit zeptat se ho ještě na něco. Potom ale statečně začala:

„Řekla jsem vám, že jsem velmi hloupá..., a proto nedokážu pochopit, proč..., když spolu budeme spát..., budu mít dítě a proč ostatní ženy, jako třeba markýza, děti nemají?“

Vévoda si musel pomyslet, že tohle je ta nejpodivnější konverzace, kterou kdy v životě vedl. Ale potom velmi opatrně řekl:

„To je jedna z otázek, které bych ti rád vysvětlil, až se budeme lépe znát. Prosím tě, věř mi, že ti řeknu všechno, na co nyní nejsem připraven.“

„Ano, samozřejmě,“ souhlasila Antonia. „Děkuji vám, že jste na mě tak laskavý... a že se na mě nezlobíte.“

„Budu se snažit, abych se na tebe nikdy nezlobil,“ řekl vévoda. „Ale stejně jako ty mám sklony mluvit bez přemýšlení.“

„Vždyť je to tak... snadné,“ řekla Antonia. „A mám pocit, že kdyby se všichni snažili přemýšlet, dříve než něco řeknou, bylo by během rozhovoru mnoho nepříjemných pauz.“

„To je pravda,“ usmál se vévoda. „A teď, protože zítra ráno odjždíme do Paříže, bych navrhoval, abys šla spát. Určitě jsi

unavená po tom dnešním namáhavém dnu, a po tom, co jsi včera absolvovala ty skoky přes překážky."

Antonia znehybněla. Pak řekla vystrašeným hlasem:

„Vy to..., víte?"

„Ano, vím. Slyšel jsem, co se ti podařilo," řekl vévoda, „a ani nemůžu uvěřit, že by to bylo možné. Protože ty překážky, pokud Ives dodržel moje instrukce, jsou stejně vysoké jako ty na Velké národní."

„Byl to ale váš nový kůň," řekla Antonia. „Myslím, že to bylo ode mě... velmi neprozřetelné na něm jet..., ale čekali jsme až skoro do tmy... a vy jste nepřišel."

„To byla moje chyba," řekl vévoda. „Copak jsi zapomněla, Antonie, že moji koně jsou nyní i tvoji? Velmi přesně si pamatuju, že tak to stojí ve smlouvě - daruji ti všechny svoje pozemské statky."

Antoniiny oči se rozzářily.

„Budu vám velmi vděčná, když... budu mít čest je s vámi sdílet," řekla po chvíli.

„Budeme je tedy spolu sdílet," odpověděl vévoda. „Stejně jako budeme sdílet naše myšlenky a možná že jednou, až se poznáme, budeme sdílet i naše city."

Kapitola čtvrtá

Vévoda seděl v Café Anglais a čekal na Antonii. Byl trochu překvapen, když mu sluha, kterého poslal zjistit, kdy bude Antonia připravená vyjít z domu, vyřídil, že už odešla.

Vévoda se probudil brzo ráno, jako ostatně pokaždé, a zatímco snídal, četl francouzské noviny. Zprávy na něho zapůsobily jako šok, když se včera vylodili v Calais.

Z Londýna cestovali velmi pohodlně v rezervovaném kupé nejrychlejšího vlaku, který toho dne jel. A potom nastoupili na vévodovu jachtu, která na ně čekala v přístavu, a přesпали už na palubě lodi bez

potíží, protože hladina Kanálu byla naprosto klidná.

V Calais přesedli do vlaku, v němž opět měli najaté kupé. Před nimi už vyrazil kurýr s příkazy od pana Grahama, aby bylo vše připraveno, než dorazí do Paříže. Díky jeho neobyčejnému smyslu pro organizaci proběhla jejich cesta bez zádrhelů.

Když přijeli k domu, který vévodovi zapůjčil jeden z jeho přátel, zjistili, že je přesně tak okouzující, jak očekávali.

Dům, nacházející se nedaleko Champs Elysées, byl zařízen ve stylu Ludvíka XIV. Antonia byla zcela uchvácená tapiseriemi, obrazy od Bouchera a Fragonarda, stejně jako i nádhernými aubussonskými koberci.

I když měli cestou veškeré možné pohodlí, přece jenom to bylo únavné, a vévoda proto očekával, že Antonia bude dlouho spát.

Když se tedy dozvěděl, že odešla z domu před devátou, usmál se a pomyslel si, že nechce promarnit ani minutu.

„Jsi hodně bohatý?" ptala se ho, když se blížili k Paříži.

Na tohle se ho už jednou ptala, proto odpovéděl:

„Záleží na tom, co si chceš koupit."

„Myslím, že to víš, co to je," řekla Antonia. „Šaty přece! I když mi mamá koupila nějaké nové do výbavy, vím, že to není to pravé pro mě."

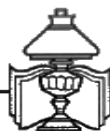
Vévoda sjel pátravým pohledem po jejích šatech, a pomyslel si, že i když byl vkus hraběnky z Lemsfordu jakkoli bezchybný pro její starší dceru, pokud šlo o Antonii, něco tomu chybělo.

Možná že to způsobila ta přemíra volánků a kraječků na šatech, které vypadaly velmi anglicky, anebo to bylo tím pastelovým odstínem - vévoda si nebyl jistý.

Jenom si byl vědom toho, že Antonia nevypadá ani trochu jako vkusně oblečená anglická nevěsta. Ale byl natolik taktní, že nic neřekl. Jedině se usmál a prohodil:

„Jsem si jistý, že mě nepřivedeš na mizinu. Předpokládám, že chceš jít navštívit Wortha."

„Pokud si jsi jistý, že si to můžeš dovolit..."

„Tím jsem si docela jistý," potvrdil vévoda. „Jeho modely jsou prostě úžasné. Neexistuje žena, od císařovny až po tu nejposlednější herečku, která by si nepřála být oblékaná Frederickem Worthem."

„Třeba se mnou nebude chtít ztrácet čas," namítla Antonia nesměle.

Pak ale zvolala:

„Ale samozřejmě! Já jsem zapomněla! Ted' jsem vévodkyně! To musí něco znamenat i v Paříži."

Vévoda se upřímně rozesmál. Napadlo ho, co se asi slavnému Worthovi podaří udělat z Antonie, ale téměř okamžitě na tu myšlenku zapomněl.

Zájem o šaty a pařížskou zábavu byl odsunut do pozadí zprávami, které vyčetl z francouzských novin.

Zdálo se, i když tomu vévoda vůbec nechtěl věřit, že válka s Pruskem je na spadnutí.

Všichni v Anglii byli přesvědčeni, že k válce hned tak nedojde, i když se neustále řinčí zbraněmi. Dokonce na jaře zavládl na kontinentě takový soulad, jaký nepanoval už celá léta.

Ještě před dvěma týdny řekl britský ministr zahraničních věcí, lord Granville, že „na obloze není ani mráček".

Všude vládl mír a jediné, co narušovalo spokojenost, bylo neobyčejně horké léto, jaké nikdo nepamatoval. Z mnoha míst Francie byla hlášena taková sucha, že sedláci dávali na modlení, aby začalo pršet.

Tohle byla pohroma, na jakou byl vévoda z Hertfordshire zvyklý, ale blízkost války vévodu ohromila.

Vévoda si byl jistý, že císař, kterého znal už dlouhé roky, totiž od té doby, co byl císař v Anglii v exilu, si válku nepřeje. Ale nyní zjistil, že císaře nutí k válce jeho ctižádostivý ministr zahraničních věcí, Duc de Graúmont.

Jeho nenávisť k Prusům byla čistě osobní. Nikdy nezapomněl, že ho Bismarck nazval „největším hlupákem v Evropě".

Když si vévoda připravený o Antoniinu společnost zašel před obědem na aperitiv do Palais Royal, našel tam několik známých, kteří se nemohli dočkat, aby si s někým promluvili o politické situaci.

„Je to císařovna, která je rozhodnutá, že napadneme Německo," řekl jeden z nich. „Sám jsem ji slyšel dramaticky prohlašovat, když ukazovala na císařského prince: „Tohle dítě nebude vládnout, dokud nenapravíme to, co se stalo u Sadové."

„Pokud jsem správně rozuměl, tak se císař necítí právě nejlépe."

„Ne, necítí," zněla odpověď. „Začaly ho zase trápit ty zatracené kamínky v močovém měchýři."

„V tom případě si myslím, že je málo pravděpodobné, že půjdete do války," usoudil vévoda.

Ale přesto cítil, že své přátele nepřesvědčil, a když nyní seděl v Café Anglais a četl Le Figaro, zjistil, že úvodníky a zpravodajství jsou velmi ohnivé a připravené rozdmýchávat válečné nadšení.

„Díky bohu se do toho Anglie nezaplete, ať už se stane cokoli," pomyslel si vévoda s úlevou.

Anglie byla stejně jako většina Evropy naladěna progermánsky. Královna se svými německými příbuznými tíhla více k Prusku než k císaři Ludvíku Napoleoni, s jehož osobním chováním a jeho nestydatým městem nikdy nesouhlasila.

„Jsem si jistý, že z toho nic nebude," řekl si vévoda, „a stejně jako v podobných případech to skončí několika diplomatickými urážkami."

Složil noviny na stůl a podíval se na hodinky. Měl podezření, že kdyby tady čekali koně místo něho, Antonia by tu už dávno byla.

Café Anglais, nejelegantnější a nejznámější restaurace v Paříži, se začínala plnit. Bylo zde mnoho mužů, kteří obědvali sami, protože to bylo blízko Burzy, ale bylo zde i mnoho půvabných žen. Všechny byly oblečené do šatů, které měly, jak přikazovala móda, náznak honzíku, a dámy vypadaly jako ženské sochy na předních lodí.

Anebo, jak to někdo vyjádřil poetičtěji - jako bohyně běžící proti větru.

Krinolíny zde odložily už před dvěma roky, a i když v Londýně se ještě nosily, tady nebyla ani stopa, že by někdy existovaly.

V Paříži je tolik krásných žen, tak ele-

gantních a tak šik, napadlo vévodu. Proč by muž chtěl poznávat i jiná města? Pro sebe objevil Paříž už před mnoha roky a zjistil, jak je to město neodolatelné.

Jediným požadavkem zde bylo „dobře se bavit“. Tak stanovil sám císař, který nikdy neodmítl další novou a hezkou tvářičku ve společnosti, která ho obklopovala. Ludvík Napoleon byl známý nejenom četnými milostnými aférami, ale i šarmem a galantností. Dokonce i královna Viktorie se s tím měla možnost seznámit, neboť napsala:

„S takovým mužem se nemůže cítit nikdo bezpečně.“

Ale rozhodně to nebylo bezpečí, co muži a ženy v Paříži hledali. Velké kurtizány té doby získaly víc peněz a víc vlivu než kdy jindy. Jejich rukama proudilo nesmírné bohatství a dokonce i egyptští bejové mohli přijít na mizinu během několika týdnů.

Povídalo se, že císař věnoval půvabné komtese de Castiglione perlový náhrdelník v hodnotě 432 000 franků a pravidelnou měsíční gázi 50 000, zatímco lord Hertford, o kterém se říkalo, že je to ten největší lakomec, jí zaplatil jeden milion franků za jedinou noc „potěšení“, ve které mu slíbila, že se poddá všem jeho požadavkům.

Vévoda se při svých návštěvách velmi dobře bavil a přitom ho to nestálo tolik co jeho ostatní přátelé. Nechtěl si nic namlouvat, ale byl přesvědčený, že ženy, se kterými se stýkal, ho přijímaly kvůli němu samému, a ne pro to, co by jim mohl dát.

Vévoda se právě chystal ještě jednou zkontrolovat čas na svých hodinkách, když tu ho upoutalo, že ostatní stolovníci otáčejí hlavu ke vchodu.

Ředitel restaurace tam rozmlouval s dámou, která právě přijela, a i když byla od něho dost vzdálená, všiml si jako i ostatní muži, že má nádhernou postavu.

Šaty v barvě sytě růžové s lehkými nádechy bílé krajky byly nadmíru elegantní a odhalovaly dokonalou křivku jejích nader, útlého pasu a stáčely se dolů v záplavách volánků.

Když dáma procházela restaurací, upíraly se na ni všechny mužské pohledy a vévoda se nemohl ubránit zvolání:

„Panebože! To je ale tělo!“

Sledoval ji celou cestu, a teprve když došla téměř k jeho stolu, zjistil s překvapením, že žena, kterou obdivoval, nebyla žádná cizinka, ani Francouzka, ale - Antonia.

Když ředitel v uctivém předklonu odsunul židli od stolu, tu teprve byl vévoda schopen vstát. Ve tváři měl neskrývaný úžas. Viděl Antoniiny veliké, hloubavé oči, které ho upoutaly už dříve, ale které teď, kdy nový účes jí odhalil dlouhý, dokonale souměrný krk, se staly ještě podmanivější a zářivější. Vlasy měla vyčesané podle módy, která byla v Londýně ještě neznámá a která ji činila vyšší. Vůbec se nepodobala té mladé nevýrazné ženě, kterou si s sebou přivezl do Paříže.

Klobouček měla nepopsatelně půvabně posazený na vršek účesu. Vlastně se skládal jen z mnoha stuh ve stejné barvě jako její šaty a z několika bílých růží. Ale to, jak jej měla posazený na tmavých vlasech, které něžně rámovaly její tvář, jí dodávalo pikantnosti. A pokud jde o šaty...

Vévoda znovu pohlédl na její dokonalou postavu.

„V první chvíli jsem si ani neuvědomil, že jsi to ty,“ řekl po pravdě.

Antoniin obličej se rozzářil úsměvem.

„Doufala jsem, že to řekneš. Já se ani trochu necítím jako... já.“

„To je ale proměna!“

„Monsieur Worth byl velmi laskavý. Nejdřív mě nechtěl přijmout, protože je unavený a za pár dní odjíždí z Francie.“

„Jak se ti ho podařilo přesvědčit?“ vyptával se vévoda, stále ještě očištěný Antoniiným vzhledem tak, že nebyl schopen dát dohromady svoje myšlenky.

Antonia se zasmála.

„Byla jsem odhodlaná kleknout si před ním na kolena, ale když mě uviděl, byl tak zděšený mým vzhledem, že asi považoval za svoji profesionální čest něco se mnou udělat.“

Antonia si spokojeně vydechla.

„Jsem tak ráda, že se ti to líbí.“

„To ano,“ odpověděl vévoda, „ale současně je mi jasné, že moje role manžela bude od nynějška jiná, než jsem si představoval.“

Nemusel Antonii vysvětlovat, co tím myslel, protože to pochopila a s potěšením zvolala:

„To je mi poklona a vlastně první, kterou jsi mi udělal.“

„To jsem byl opravdu tak nevšímavý?“ zeptal se vévoda.

„Neměl jsi důvod, proč bys mi měl skládat poklony,“ řekla nato Antonia, „a ani mi nemusíš povídat, jak jsem byla hrozná. Monsieur Worth to řekl nejen francouzsky, ale i anglicky.“

Antonia se slabě usmála, než pokračovala:

„Nejúžasnější ale je, že se chystá asi za měsíc do Londýna a že už začal pro mě plánovat zimní oblečení. Jen doufám, že jsi tak bohatý, jak se o tobě říká.“

„Tak to vypadá, že se budeš muset dříve nebo později rozhodnout, jestli chceš šaty, nebo koně,“ řekl vévoda.

„To od tebe není hezké,“ zvolala Antonia. „Přece dobře víš, co bych si zvolila.“

Je to zvláštní, pomyslel si vévoda. Jak den postupoval, místo aby tady seděl a vážně rozmlouval s Antoníí tak, jak to dělal doposud, nyní mu přišlo úplně snadné flirtovat s vlastní ženou.

Vůbec nechápal, že ji šaty mohly tolik změnit. To už vůbec nebyla ta plachá venkovská dívka, se kterou neměl nic společného než zájem o koně. Jako by získala v šatech od Wortha zvláštní kouzlo. Její oči přesto zůstaly nevinné.

Vévoda se přistihl, že ji pozorně sleduje, jak reaguje na jeho chování a na to, co řekl.

Po obědě šli navštívit několik přátel, které vévoda poznal za svého posledního pobytu, a řeč se nutně stočila na válku.

„Doufám, že vám nebude vadit, když vám povím, vévodo,“ řekl jeden z hostů nadšeně, „že jsem vsadil dost slušnou částku na to, že válka bude vyhlášena ještě dnes v noci, když ne zítra.“

„Nemáte strach?“ zeptala se Antonia.

Francouz se usmál.

„Tady v Paříži jsme v bezpečí jako - jak vy to říkáte - jako v anglické bance,“ odpověděl. „A za několik dní naše skvělá armáda zatlačí jednu provždy ty Prušáky tam, kam patří.“

„Slyšel jsem, že jejich oddíly jsou velmi dobře vycvičené,“ namítl vévoda. „A železnice byly v Německu poslední dobou plánovány s ohledem na vojenské zájmy.“

„My vlastníme něco mnohem důležitějšího,“ odpověděl ten Francouz. „Máme novou pušku, která má dvakrát větší dostřel než Dreysova jehlovka. A také máme tajnou zbraň nazývanou mitrailleuse.“

„Co to je?“ zeptal se jeden z přítomných.

„Je to puška, která se skládá z pětadvaceti hlavních, které při otáčení klikou vystřelují náboje velmi rychle za sebou.“

Muž se hlasitě zasmál.

„Proti tomu nemají Němci žádnou obranu.“

Vévoda nic neříkal, ale vzpomínal na to, jak někde slyšel o dělu, které se nabíjí zezadu a které pro Prusko vyrábějí Kruppovy závody, ovšem francouzská armáda dělá, že něco takového není možné.

Když se vraceli z recepce domů, Antonia se zeptala:

„Myslíš si, že bude válka?“

„Doufám, že ne,“ odpověděl vévoda. „Ale pokud k ní dojde, bude se bojovat v Německu, a ne tady.“

„Myslíš, že Francouzové zvítězí?“

„Aspoň tomu všichni věří,“ odvětil na to vévoda.

Už předtím Antonii upozornil, že dnes budou večer u markýzy de Bárouche a potom se zúčastní plesu, který pořádá ve svém skvostném zámku blízko Boulogneského lesa.

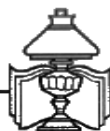
Když se Antonia převlékala k večeři, byla nejen vzrušená novými šaty, které jí dodal opět Worth, ale byla i nadmíru spokojená s francouzskou komornou, která jí byla určena.

Byla to jedna z věcí, jež zařídil kurýr, který jel před nimi.

Velmi typické bylo, že všechno, co se týkalo vévody, bylo pečlivě a do detailu promyšleno a provedeno.

Také věděla, že až se vrátí zpátky do Anglie, pan Graham pro ni najme anglickou komornou, která se o ni bude starat, a ještě jednu služebnou, která bude mít na starosti jen její jezdecké úbory.

Francouzská komorná byla hbitá a velmi

schopná. Pořád něco vesele povídala, když upravovala Antonii vlasy do účesu, který jí vytvořil kadeřník, zatímco čekala, až pro ni monsieur Worth připraví šaty, ve kterých potom oslnila vévodu u oběda.

„Pro žádnou jinou ženu, i tu sebe významnější, Vaše Milosti, bych si nepřidělával starosti," řekl monsieur Worth.

„Tak čemu vděčím za tu čest?" zeptala se Antonia.

„Protože jste, Vaše Milosti, Angličanka, stejně jako já. A mě už nebaví pořád poslouchat, co si myslí Francouzi o anglických ženách. Většina z nich má představu, že jsou všechny nevýrazné a bez elegance a že mají vystouplé zuby."

Oba se tomu zasmáli, ale Antonia věděla, že to není jenom vlastenectví, které přimělo slavného návrháře, aby se jí zabýval. Jak už vévodovi řekla, představovala výzvu pro jeho schopnosti.

Proč jsem si nikdy neuvědomila, že mám tak vynikající postavu, ptala se sama sebe, když se prohlížela v zrcadle.

Antonia ale odpověď znala. Matka by byla zcela jistě zděšena, kdyby si jen pomyslela, že by se její dcera mohla obléknout do něčeho tak neslušného.

Dlouhý štíhlý krk, dokonale tvarované uši, velké oči, to všechno vyniklo teprve nyní, kdy jí kadeřník vyčesal vlasy nahoru. Pro Antonii to byly všechno nové a vzrušující objevy.

Když vešla do salonu, kde na ni čekal vévoda, aby se spolu odebrali k večeři, měla na sobě dlouhé šaty ze zlatooranžového tylu, posázené třpytícími se diamanty, a poprvé v životě se cítila jako okouzující a romantická bytost.

Vévodovy oči zazářily obdivem, když ji spatřil. A Antonia měla pocit, že stojí na jevišti a čeká na potlesk.

„Líbí se ti to?" zeptala se ho, když nic neříkal. Dychtivě čekala na jeho odpověď.

„Jsem velmi pyšný na to, že tě můžu provázet," odpověděl a uviděl, jak se jí tvář zbarvil radostí z jeho odpovědi.

Pokud měla Antonia ještě nějaké pochybnosti, brzy je rozehnaly lichočky, kterými ji častovali hosté u stolu, a to, jak s ní oba její sousedé u večeře flirtovali.

„Jste okouzující - tak fascinující."

„Nikdy bych nečekal, že by mohla z nebe spadnout hvězda tak brzo večer."

Antonia si říkala, že by tomu neměla věřit, ale přestože měla tak málo zkušeností s muži, cítila, že jejich obdiv je upřímný.

A jakmile začal ples, byla obstoupena zastupem mužů, kteří ji žádali o tanec. To bylo něco naprosto jiného, než co dosud v životě poznala.

Vrátila se k vévodovi, když dotančila valčík s hezkým, mladým diplomatem.

„Bavíš se dobře?" zeptal se jí.

„Je to skvělé! Je to ještě úžasnější, než jsem si kdy představovala," odpověděla Antonia. „Ale chtěla bych..."

Ale než mu stačila říci, že by chtěla tančit také s ním, jejich rozhovor přerušilo radostné zvolání.

„Athole! Mon brave! Proč mi nikdo neřekl, že jsi v Paříži?"

A úchvatně krásná žena uchopila vévodu za obě ruce a dívala se mu do očí takovým způsobem, že bylo jasné, jak ji zajímá.

„Ludevico!" zvolal vévoda. „Říkali mi, že jsi se vrátila do Vídně."

„Jeli jsme tam - a zase jsme se vrátili," řekla ta dáma. „Chyběl jsi mi. Tak velmi jsi mi chyběl."

Ta žena mluvila zvláštním způsobem. Zdálo se, že každé její slovo má nějaký skrytý význam, trochu intimní a trochu provokativní.

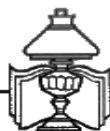
Stále držela vévodu za ruce a on, jako by se náhle vzpamatoval, řekl:

„Trávíme tady líbánky a právě jsme přijeli. Dovol, abych ti představil svou choť-komtesa Rezonvillová."

Komtesa vrhla na Antonii tak krátký a nicneříkající pohled, že to bylo až urážející. Potom se zavěsila do vévody. Hleděla na něho upřeně a všem bylo jasné, že spolu měli v minulosti něco společného. A vévodkyni dala jasně najevo, že ani teď se její city nezměnily.

Antonia se cítila trapně a trochu v rozpacích. Nevěděla, jak se má chovat v takovéto situaci. Rozhlédla se kolem. Okamžitě měla po boku nového partnera.

Nechala se dovést na parket. Když zazněly první tóny a páry se daly do tance,

zahlédla, jak vévoda odchází s komtesou do zahrady.

Zahrada byla spoře osvětlena lampiony zavěšenými na větvích stromů. Jak už Antonia zjistila předtím, byly tam malé altánky s měkkými čalouněnými sedátky. Poskytovaly diskrétní soukromí, kde si mohl být člověk jistý, že nikdo nepovolaný nezaslechne to, o čem se mluví.

Antonia se nemohla ubránit pocitu zklamání. Když ji vévoda nepožádal o tanec, mohl ji aspoň provést po zahradě.

Kdyby tady byla markýza, určitě by tam oba skončili, tím si byla Antonia naprosto jistá.

Antonia si slabě povzdechla a pomyslela si, že i kdyby vévoda vzpomínal na markýzu cestou do Paříže a možná ještě i ráno, určitě by na ni přestal myslet dnes večer.

Nikdy předtím neviděla Antonia tak okouzlující ženu, jako byla komtesa Rezonvillová. Ze zmínky o Vídni si domyslela, že asi z toho města pochází. Její vlasy byly tmavě rudé, tak jak to měly v oblíbené Rakušanky, které toužily vypadat jako jejich krásná císařovna.

Měla sytě modré oči, až skoro fialové. Svou podmanivou hloubkou se podobaly dvěma třpytivým hvězdám. Ostatně všechno na komtese vypadalo, že se leskne a září.

Ale přestože Antonia věděla, že i ona je elegantně oblečená, vždyť má šaty od Worthy, postrádala něco, čeho měla očividně komtesa nadbytek.

„Jste velmi zamyšlená," řekl jí její partner a vyrušil Antonii z chmurných myšlenek.

„Přemýšlela jsem," odpověděla Antonia.

„Přál bych si, aby to bylo o mně."

„Ale já vás neznám."

„To se dá snadno napravit," odpověděl její tanečník. „Kdy bych vás mohl znovu uvidět? Kde v Paříži bydlíte?"

Antonia se dala do smíchu, protože takto se jí dnes večer ptali všichni její partneři.

Tanec byl u konce a přišel si pro ni další Francouz.

Antonia se letmo podívala otevřenými okny do zahrady, ale po vévodovi a komtese nebylo ani vidu. Antonia přestala počítat své tanečníky. Potom ale zjistila, že tančí

s mužem, na kterého si nepamatovala, že by jí byl představen. Byla si jistá, že jeho jméno není na jejím tanečním pořádku.

Ale zdálo se jí to nepodstatné, jestli tančí s tímto mužem nebo s oním. Všichni jí říkali totéž a Antonia začínala doufat, že už pro ni přijde vévoda a odveze ji domů.

„Vy jste vévodkyně z Doncastera?" zeptal se jí ten muž, když spolu tančili v rytmu Modrého Dunaje. Řekl to tónem, který zněl, skoro jako by ji z něčeho obviňoval.

„Ano, jsem," řekla Antonia. „Ale mám pocit, že jsme si nebyli představeni."

„Váš manžel je tu s vámi?"

„Ano, je," přikývla Antonia. „Přijeli jsme sem strávit líbánky."

Její partner se rozhlédl po sále.

„Nevidím ho tady."

„Asi šel do zahrady," odpověděla Antonia, „s jednou velice okouzlující dámou, která je asi jeho dávnou přítelkyní a která měla velkou radost, že ho zase vidí."

„Jak se jmenuje?" zeptal se ostře a tak prudce, že se na něho Antonia překvapeně podívala a málem zapomněla udělat další krok.

„Komtesa de Rezonvillová!"

„Tak! Přesně, jak jsem si myslel," zamumlal rozrušeně Francouz. Přestal tančit, popadl ji za paži a táhl ji přes sál ke dveřím do zahrady.

„Půjďme je najít," řekl temně, „není pochyb, že jsou v zahradě."

V jeho hlase byla taková zuřivost, že Antonia honem dodala:

„Možná jsem se spletla. Kdo... vlastně jste? A proč vás zajímá můj manžel?"

„Protože jsem náhodou manžel té okouzlující dámy, kterou jste tak výstižně popsala," odpověděl muž.

Antonii leknutím poskočilo srdce. Uvědomila si, podle jeho hlasu a podle toho, jak ji táhl do zahrady, že je v bojovné náladě a že to způsobila tím, co mu řekla.

„Jak jsem to mohla tušit, že muž, se kterým tančím, je manžel komtesy?" ptala se v duchu zoufale.

Sešli spolu po schodech na terasu, která vedla na zahradu. Tady se vikomt zastavil a rozhlížel se kolem, jako by chtěl přizpůsobit svoje oči, uvyklé oslnivému jas

v sále, tmě sem tam prosvětlené zlatou září z lampionů.

„Jsem si jistá, že tady nejsou," řekla Antonia spěšně, „pojďme se podívat do jídelny."

Vikomt neodpověděl, ale dál jí pevně svíral paži a táhl ji dolů. Když přešli trávník, objevili první altánek osvětlený lucernami a zakrytý růžemi a jinými pnoucím rostlinami.

Vikomt ji táhl dovnitř a tam vyrušil dvojici, která se vášnivě líbala a dívala se na ně s překvapeným výrazem.

„Pardon, monsieur, pardon, madame," zamumlal vikomt a zamířil k dalšímu altánku.

Antonia se zastavila.

„Počkejte! To nemůžete! Já sice nevím, co čekáte, že uvidíte, ale vaše podezření je naprosto nepodložené. Můj manžel a já jsme právě přijeli strávit tady líbanky. Myslím, že mě bude můj manžel hledat v sále."

„Najdeme vašeho manžela, až najdeme moji manželku," odpověděl vikomt.

Vlekl za sebou Antonii dál, a ona poznala, že s ním musí jít, ledaže by chtěla vyvolat scénu.

Vikomt byl velmi silný a jeho prsty se jí tvrdě zarývaly do ramene. Byl zachmuřele odhodlaný, a to jí nahánělo hrůzu. Zároveň se cítila slabá a bezmocná.

Obešli spolu už čtyři altánky, kde našli objímající se dvojice, a Antonia jen doufala, že zatímco ona viděla jejich obličeje ve světle luceren, oni neviděli ji.

Když se přiblížili k pátému altánku, uslyšela Antonia vévodův hlas. Nerozuměla sice tomu, co říkal, ale byl to bezpochyby jeho hluboký rezonující hlas.

Protože měla strach, že by je mohli překvapit, jak vévoda objímá komtesu anebo při nějakých jiných intimnostech, jaké viděli u ostatních párů, vykřikla:

„Athole! Athole! Kde jsi?"

Vikomt na ni rozzlobeně pohlédl. Vyrazil kupředu rychleji, ale stále svíral její ruku. V altánku vedle sebe seděli vévoda a komtesa.

Nebyl tu ani náznak, že by dělali něco intimního, a i kdyby, měli by dost času

s tím přestat, když jsem je upozornila výkřikem, pomyslela si Antonia.

Když uviděli vikomta, zdálo se Antonii, že na chvíli oba strnuli.

Komtesa ze sebe vydala naříkavý zvuk.

„Jacquesi, to je ale milé překvapení," zvolala. „Nečekala jsem, že tě tady potkám."

„To je mi úplně jasné," odpověděl vikomt a jeho oči se upřely na vévodu.

„Dobrý večer, Rezonville," řekl vévoda klidně. „Právě jsem se dozvěděl, že jste se vrátili do Paříže."

„Varoval jsem vás, když jste tady byl posledně, abyste se držel dál od mé ženy," řekl vikomt výhrůžně.

„Drahý příteli," řekl vévoda, „vaše žena mi právě gratulovala k mému sňatku, což, jak doufám, učiníte i vy."

„Moje gratulace bude lépe vyjádřena tímto," odpověděl vikomt. Držel v ruce jednu rukavici, tou se rozmáchl a uhodil jí vévodu do obličeje.

Komtesa pronikavě vykřikla a Antonia měla pocit, jako by jí ledová ruka sevřela hrdlo.

„Považuji to za urážku," řekl tiše vévoda.

„Tak to také bylo míněno," opáčil vikomt.

„Moji sekundanti na vás počkají."

„Nemám v úmyslu čekat," odpověděl vikomt. „Utkáme se dnes za úsvitu."

„Zajisté!" souhlasil vévoda. Prošel kolem vikomta a nabídl rámě Antonii.

„Myslím, že je čas, abychom se rozloučili s naší hostitelkou," řekl tichým, vyrovnaným hlasem, který neprozrazoval žádné rozčilení.

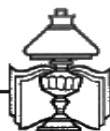
Antonia s úlevou přijala jeho rámě. Jinak by se zcela jistě sesula na zem.

Vraceli se zpátky zahradou do domu, a když vcházeli dovnitř, ještě slyšeli, jak komtesa ječí na svého manžela, a vikomta, jak jí hněvivě odpovídá.

Nebylo možné, aby si něco řekli, až když vešli do osvětleného sálu, kde stála markýza u dveří a loučila se s hosty.

„Byl to překrásný večer," řekl vévoda.

„Jsem ráda, že jste oba přišli," odpověděla markýza. „Doufám, že mě přijdete navštívit, pokud se v Paříži ještě nějaký čas zdržíte."

„Moje choť i já budeme potěšeni!" odpověděl vévoda.

Políbil markýze ruku, Antonia se půvabně uklonila a za chvíli už ujížděli v kočáru směrem k Champs Elysées.

„Co tohle... znamená? Přece se s ním nemůžeš bít?" vyrazila ze sebe Antonia, když vévoda nic neříkal.

„Nemám na vybranou," řekl. „Musím se ti, Antonie, velmi omluvit za tak nepříjemný zážitek, ale vikomt jen čekal na vhodnou záminku, aby mě vyzval na souboj."

Antonia si vzpomněla, jak se komtesa pozdravila s vévodou, a napadlo ji, že vikomt měl k tomu asi pádné důvody, ale to nemohla říci nahlas, a proto jen vyděšeně zvolala:

„Vždyť tě může zabít."

„To je dost nepravděpodobné," řekl vévoda. „Většina soubojů je poměrně civilizovaná. Stačí, aby se ukázala kapka krve, a čest je zachráněna."

„Můžeš si tím být jistý?" zeptala se Antonia.

Vzpomněla si na to, jak byl vikomt rozčilený a agresivní, když úmyslně urazil vévodu.

„Ujišťuji tě, Antonie," řekl vévoda, „že si nemusíš dělat žádné starosti. Než se ráno probudíš, bude po všem."

„Smím jet s tebou?" poprosila ho Antonia.

„Ne, to rozhodně nesmíš!" odpověděl vévoda. „Nehodí se, aby ses šla dívat na něco takového. Ujišťuji tě, že celá věc je pouze formalita - zadostiučinění, které by zachránilo vikomtovu čest."

„Komtesa je velmi krásná," řekla Antonia.

„Velmi!" odpověděl vévoda. „A ujišťuji tě, že nejsem první muž, který to zjistil."

„Tak proč se kvůli ní chceš bít?"

„To je otázka cti," odpověděl vévoda. „Musím přiznat, chceme být přece k sobě upřímní, Antonie, tak ti to říkám, že vikomt by mohl mít nějaký důvod, proč se cítit mnou uražený."

„Ale přece se nemůžeš bít s každým, kdo... na tebe žárlí," řekla Antonia váhavě.

„To doufám, že ne!" usmál se vévoda. „Ale Rezonville byl takový vždycky, ne-

pokojný, výbušný a rád se předváděl. Jednou chtěl vyzvat na souboj i samotného císaře, naštěstí mu to rozmluvili, jinak by ze sebe udělal hlupáka."

„Mohl by ho někdo přesvědčit i teď?" zeptala se Antonia slabým hlasem.

„Já nejsem císař!" pokrčil rameny vévoda. „Ale ujišťuji tě, že se nebojím ani Rezonvilla, ani jiného muže."

Zdálo se, že už není o čem mluvit. Když dorazili k jejich domu, doprovodil vévoda Antonii do haly a políbil jí ruku.

„Doufám, že pochopíš, že si teď musím něco zařídit," řekl. „Dobrou noc, Antonie, doufám, že spolu ráno posnídáme a na celou nepříjemnou záležitost zapomeneme."

Antonia ho chtěla obejmut. Měla pocit, že by mu neměla dovolit odejít, ale on se už otočil a vyšel z domu a za chvíli bylo slyšet hrčení kočáru.

Antonia se zastavila nerozhodně v hale. Noční vrátný stál opodál, jako by čekal na její příkaz.

Ale už se rozhodla.

„Přiveďte ke mně okamžitě Toura!"

„Très bien, madame."

Vrátný si pospíšil nahoru, aby došel pro vévodova sluhu, a Antonia zamířila do salonu.

Pod stromy byla stále ještě tma, ale na východě už začínalo svítat a hvězdy blednout.

Tour si razil cestu houštím a křovím a Antonia ho těsně následovala ze strachu, aby ho v té tmě neztratila.

Poté, co vévoda odešel z domu, dalo jí velkou práci přesvědčit Toura, aby ji doprovodil do Boulogneského lesa. Teprve když mu pohrozila, že půjde sama, slíbil jí to.

„Nevím, co na to řekne Jeho Milost," mumlal si pro sebe neustále.

„Vezmu vinu na sebe, Toure. Vždyť ty víš stejně dobře jako já, že musíš uposlechnout mého příkazu. A já ti příkazuji, abys mě zavezl do Boulogneského lesa, abychom se mohli podívat na souboj a pomoci vévodovi v případě, že by byl zraněn."

Sluha se ale dál tvářil nešťastně, a proto mu Antonia řekla:

„Když se Jeho Milosti nic nestane, můžeme zase proklouznout zpátky a vrátit se domů dlouho předtím, než dorazí on sám.“

Věděla sice, že bude těžké provést to, co zamýšlela, ale alespoň si oddechla, když Tour nakonec souhlasil.

Tour sloužil u vévody už léta a vždycky ho doprovázel na cestách do ciziny, i když měl vévoda v Anglii ještě dva mladší sluhy. Tour ale mluvil několika jazyky.

Antonia se chtěla dozvědět něco víc o vikomtovi, a proto trvala na tom, aby si Tour sedl k ní do kočáru. Pozнала, že je celý nesyvůj, když ho požádala o něco tak neobvyklého. Nyní seděl naproti ní na malém sedátku, vzpřímený a pevně svíral v rukách svůj klobouk.

„Povězte mi něco o vikomtovi de Rezonville,“ požádala ho Antonia. „Je to dobrý střelec?“

„Říká se o něm, Vaše Milosti, že už prodělal několik soubojů.“

„A všechny kvůli komtese?“ zeptala se Antonia, ale pak si uvědomila, že to byla zbytečná otázka, protože na ni existuje jediná odpověď. „Vyhrožoval už někdy vévodovi?“

„Před dvěma roky došlo k malé nepříjemnosti.“

„Jaké nepříjemnosti?“

Tour se tvářil rozpačitě.

„Umím si to představit,“ řekla Antonia spěšně. „Ale vikomt tehdy vévodu nevyzval na souboj?“

„Vyhrožoval tím, ale Jeho Milost bydlela tenkrát na britském velvyslanectví, myslím, že se vikomt obával, že by to způsobilo mezinárodní incident.“

„Chápu.“

Vévoda nyní nebyl pod ochranou britské zástavy, a proto se mu chtěl vikomt pomstít za to, co v něm celé dva roky doutnalo.

Najednou se cítila Antonia zoufale vyděšená.

Jako by to Tour poznal, řekl:

„Nemyslete na to, Vaše Milosti. Bude to v pořádku. Nikdo neumí zacházet s pistolí lépe než Jeho Milost.“

„Jsem si jistá, že to bude v pořádku!“ říkala si Antonia víceméně pro sebe.

Ale zároveň cítila uvnitř strach, že se při-

hodí něco zlého. Mezi větvemi křoví už zahlédla mýtinu. Uvědomila si, že je to známé místo, kde se konaly všechny významné pařížské souboje, a přemýšlela, kolik mužů zde zahynulo jen proto, že vyvolali k životu žárlivost kvůli nějaké nudné ženě.

Ted' ale nebylo příliš času na přemítání.

Muži už byli připraveni. Antonia spatřila vévodu, jak rozmlouvá se svým sekundantem, a vikomta s jeho společníkem. Pak tam byl muž, který měl rozhodnout, a ještě jeden, o kterém soudila Antonia podle jeho černé tašky, že je to lékař.

Začalo svítat a už bylo možné rozeznat všechny detaily, diamantovou jehlici ve vikomtově kravatě a pečetní prsten na vévodově malíčku.

Tohle nevydržím! pomyslela si Antonia.

Napadlo ji, jestli by se neměla rozběhnout a poprosit je, aby se nebili, ale věděla, že by tím jen uvedla vévodu do rozpaků a že by ji poslali pryč. Kdyby se souboj nekonal dneska, mohl by se konat zítra, pozítří...

Zaťala zuby do rtu, aby neplakala.

Nyní už byl soudce připravený a zavolal oba muže k sobě, kde se postavili k sobě zády.

„Deset kroků,“ slyšela ho Antonia říkat a začala s ním počítat.

„Un, deux, trois.“ Vévoda byl vyšší než vikomt a kráčel pomalu a s důstojností, na kterou byla Antonia pyšná.

Je na něm něco úžasného, pomyslela si. Něco, co ho pozvedávalo nad všechno nízké a sprosté a co z něho činilo každým coulem čestného muže.

„Huit, neuf, dix!“

Antonia zadržela dech.

Vévoda a vikomt se k sobě otočili bokem, zvedli pistole po francouzském způsobu přes levé rameno a zamířili.

„Palte!“ ozval se povel a Vévodova mistrovsky vedená střela se lehce oťřela o vikomtovu paži. Na vikomtově kabátci se objevila červená skvrna.

Vévodův sekundant se pohnul kupředu.

„Čest je zachráněna,“ zvolal a vévoda svěsil paži.

„Ale ne pokud jde o mě,“ vyrazil vikomt rozzuřeně. A potom vypálil.

Bylo to v okamžiku, kdy vévoda už pokojně stál a vystavil se tak plně vikomtově střele.

Na chvíli si Antonia myslela, že ho kulka minula, ale vzápětí vévoda klesl k zemi. Výkřik jí zůstal uvězněný v hrdle. Rozběhla se k němu.

Když k němu dorazila, byla si jistá, že je mrtvý.

Kapitola pátá

Někdo... nějaký muž... křičel... a dělal hluk.

Vévoda si pomyslel, jak se někdo může takhle chovat, když on je nemocný. Slyšel toho muže už předtím a bránil se tomu rozruchu, který ten muž dělal.

Stále ho ještě slyšel, ale byl už daleko... daleko... postupně rámus utichal... a byl zase klid...

Ulevilo se mu, když hluk utichl, a potom mu řekl jemný hlas, který už také předtím slyšel:

„Spi, spi. Jsi v bezpečí... úplně v bezpečí. Nikdo ti neublíží.“

Chtělo se mu odpovědět, že se ničeho nebojí, ale nemohl ani promluvit, ani otevřít ústa, všechno ho stálo velkou námahu.

„Spi, miláčku,“ řekl ten hlas něžně. „Ale možná že máš žízeň?“

Paže ho jemně nadzvedla, aby se mohl napít ze sklenice, ve které bylo něco chladného a mírně sladkého.

Nevěděl, co to je - přemýšlet bylo příliš namáhavé. Ale bylo to tak uklidňující cítit tu paži, která ho objímala, a jeho tvář se dotýkala něčeho měkce poddajného.

Také cítil zvláštní květinovou vůni a na čele mu spočinula chladivá ruka, která ho konejšila a zároveň očarovávala nějakým kouzlem, a on věděl, že zase upadá do uzdravujícího spánku...

Když se vévodovi vrátilo vědomí, zaleschl, jak spolu mluví dva hlasy.

„Jak je mu, Toure?“

Byl to ženský hlas a matně přemýšlel, které ženě asi patří. Sluhu Toura poznal.

„Je mnohem klidnější, Vaše Milosti. Umyl jsem Jeho Milost a oholil, a ani se nehnul.“

„Přišel lékař, zatímco jsem spala?“

„Ano, Vaše Milosti, a je spokojen, jak rána vypadá. Řekl, že vévoda musel být ve vynikající kondici, proto se rána tak rychle hojí.“

„Měl jsi mě vzbudit, Toure. Byla bych s lékařem ráda promluvila.“

„Také se někdy musíte vyspat, Vaše Milosti. Nemůžete být vzhůru celou noc a celý den.“

„Já jsem v pořádku. Jsou důležitější věci než moje zdraví.“

„Musíte myslet i na sebe. Uvědomte si, že se bez vás neobejdu, když je vévoda ve velmi neklidném stavu.“

„To je pravda. Ale vydržíte ještě chvíli u Jeho Milosti? Čekám, že přijde pan Labouchere.“

„Samozřejmě, Vaše Milosti, a potom myslím, že byste měla jít chvíli na čerstvý vzduch.“

„Půjdu se projít do zahrady. Můžete mě zavolat, kdyby se vévoda probudil nebo byl neklidnější?“

„Zajisté, Vaše Milosti. Slíbil jsem to a slib dodržím.“

„Děkuji, Toure.“

Vévoda přemýšlel, o čem ti dva vlastně mluvili. Ale únava, která se ho zmocnila, byla tak velká, že se přestal snažit na to přijít. A znovu upadl do spánku beze snů.

Antonia čekala v salonu na pana Labouchera. Napadlo ji, že to bude vévodovi připadat zvláštní, až přijde k vědomí, že jediným přítelem, kterého má v Paříži, je novinář.

Henry Labouchere vlastnil totiž čtvrtinový podíl na londýnském deníku London Daily News a sám sebe jmenoval pařížským dopisovatelem.

Byl to Angličan s hugenotskými předky. Všichni přátelé mu říkali Labby a byl to opravdu ryzí charakter. Někteří lidé ho ne-

náviděli pro jeho ostré a útočné články, ale mimo to měl i jiné zájmy.

Byl to vtipný a tak trochu cynický ředitel divadla a také diplomat. V roce 1856 byl zvolen do parlamentu za radikály a republikány. Přišel ale o své poslanecké křeslo ve stejné době, kdy zdědil 250 000 liber, a nyní se zajímal jediné o to, jak zvýšit náklad svého deníku.

Henry Labouchere přišel vyzpovídat vévodu, když se doslechl o jeho souboji v Boulogneském lese. Místo toho se ale setkal s pobledlou a vyděšenou vévodkyní, která mu zcela otevřeně řekla, že vévoda je v nebezpečí smrti, a požádala ho, aby o tom v novinách nic nepsal.

Henrymu Laboucherovi, který miloval mnoho krásných žen, se zdály její prosebné oči neodolatelné.

Nejenom že jí slíbil, že o tom nebude psát, ale jak dny mýjely, stal se jejím přítelem, důvěrníkem a rádcem. Vždyť neměla nikoho jiného, na koho by se mohla obrátit.

A byl to také Henry Labouchere, který ji informoval o překvapivých událostech, jež se začaly dít v Paříži.

Nejprve si všichni mysleli, že zakrátko bude po válce, a tak se Francouzi vesele bavili a ani je nenapadlo, že by je něco mohlo vyrušit z jejich oslavy francouzského vítězství.

Dne 28. července se ujal císař velení své armády a v uších mu zněla slova císařovny: „Ludvíku, chop se své povinnosti.“

Ale než dorazil k Metám, už zase trpěl krutými bolestmi, které mu způsobovaly kamínky v močovém měchýři, a svým generálům připadal úplně vyčerpaný.

Němci měli na své straně 400 000 mužů a 1440 děl, které soustředili na druhé straně Rýna, zatímco Ludvík Napoleon disponoval jen 250 000 vojáky.

Jeho strategickým plánem byl rychlý postup na území Německa a snaha zavléci do války proti Prusku i jižní německé státy a váhající Rakousko.

Veselé francouzské uniformy, radostné fanfáry, sebevědomí a oslniví důstojníci, kteří nosili na počest císaře bradku, to všechno ostře kontrastovalo s odporem Prusů k jakékoli okázalosti.

Dne 2. srpna získala francouzská armáda snadno Saarbrücken a Paříž propukla v jáso. Na Burze se četl dopis, ve kterém se oznamovalo zjetí pruského korunního prince. To přimělo slavného tenoristu, aby na ulici zpíval Marseillaisu ze střechy kočáru.

Henry Labouchere Antonii podrobně líčil, jaké divoké scény se odehrávaly na ulici.

Ale Antonia z toho nic ani neslyšela, ani neviděla, protože ošetřovala vévodu, který blouznil ve vysoké horečce poté, co mu lékař vytáhl z těla kulku.

Nejprve ji zprávy, které přinášel Labouchere, příliš nezajímaly, a i když mu děkovala za jeho návštěvy, dala mu jasně najevo, že má pro něho jen několik minut.

Všechny její myšlenky se soustředily na nemocného.

Ale jak týden ubíhal a vévoda stále nenabýval vědomí, i když se jeho rána rychle hojila, připadlo jí nemožné, aby se stále uzavírala před okolním světem.

Zjistila, že se na návštěvy pana Labouchera vlastně těší, i když nosil jen samé špatné zprávy.

Do Paříže se začaly dostávat historky o strašné neschopnosti, o tom, jak vyčerpané oddíly dosáhly místa svého určení a zjistily, že jejich tábor byl přeložen jinam, o dělech, která neměl kdo obsluhovat, o skladištích potravin, která, poté co je otevřeli, zela prázdnotou.

Po dvou porážkách u Woerthu a Spicherenu a začal dlouhý a těžký ústup. Z Paříže zachvácené panikou přicházely rozkazy a ty byly vzápětí zase rušeny.

Německý útok na St. Privat 18. srpna si vyžádal na francouzské straně 20 000 mrtvých a raněných a během noci se armáda stáhla zpátky do Met, odkud vyrazila.

Katastrofické zprávy, které dorazily do Paříže, způsobovaly zde stav, který Labouchere označil jako „hraničící s šílenstvím“.

„Viděl jsem, jak tři nebo čtyři Němce málem ukopali k smrti,“ vyprávěl Antonii. „Několik velkých kaváren muselo být zavřeno. Rozzuřený dav je málem vydrancoval, protože majitelé jsou v podezření, že sympatizují s Němci.“

Ale co zneklidnilo Antonii nejvíce, byla zpráva o tom, že se kácejí krásné stromy v Boulogneském lese.

„Opravdu každý opouští Paříž?“ zeptala se.

„Právě naopak,“ odpověděl Labouchere. „Francouzské úřady trvají na tom, že je bezpečnější být v Paříži než kdekoli jinde, a lidé se do města jen hrnou.“

„Tak potom to nemůže být tak špatné,“ usmála se Antonia.

„Kéž byste měla pravdu. Ale stejně bych byl rád, kdybyste s manželem odjeli, jak jen to bude možné.“

„Teď je to naprosto vyloučené,“ odpověděla Antonia. „A určitě jsme tady v bezpečí, když jsme Angličané.“

„To doufám,“ odpověděl Labouchere. „Ale přesto vám radím, abyste nechodila ven z domu, jen do své zahrady. Lidé jsou zavírání do vězení, i když na ně padne jen slabé podezření, že jsou to Němci. A na hlavních ulicích začíná být dosti neklidno.“

„V jakém smyslu?“

„Když přijdou špatné zprávy, dav začne vykřikovat: ‚Pryč s císařem! Déchéance!‘“

„Cože! Abdikace?“ zvolala Antonia. „Opravdu to chtějí?“

„Francouzi dokáží být velmi netolerantní k neúspěchu,“ vysvětlil jí Labouchere.

Antonia byla teď přesvědčená, že to potrvá delší čas, než budou moci odjet z Paříže. Uvědomila si, že musí s penězi zacházet velmi opatrně, a tak se po poradě s Tourem rozhodla, že propustí většinu služebnictva.

Nechala si jen jeden manželský pár ve středních letech, který zde měl předchozí majitel domu.

Antonia zjistila, že se na Toura může absolutně ve všem spolehnout. Ne jenomže mluvil plyně francouzsky, ale věděl také, jak zacházet s nemocným vévodou, a byl možná i lepším ošetřovatelem než ona sama.

Od Toura se také dozvěděla, že se do Boulogneského lesa nahání dobytek, a teprve nyní si uvědomila, že existuje nebezpečí, že by Němci mohli obléhat Paříž.

„Tolik potraviny přece nebude zapotřebí?“ zeptala se Antonia Toura.

„To člověk nikdy neví, Vaše Milosti,“ odpověděl Tour tónem, který jí prozradil, že ji nechce příliš zneklidňovat. „Říká se, že dobýt Paříž není možné, protože je tak silně opevněná.“

„To je pravda,“ řekla Antonia. „Četla jsem v průvodci, že Paříž je obehnaná obrannou zdí devět metrů vysokou a že je rozdělená na devadesát tři bašt. Kromě toho je kolem zdi vodní příkop a v různé vzdálenosti další pevnosti.“

Pak si ale znovu vzpomněla na ta zvířata a řekla:

„Jistě, všechny vlaky budou potřeba k tomu, aby dovážely potraviny vojsku, a alespoň budeme ve městě soběstační.“

Požádala Henryho Labouchera o další informace, a když k ní přišel příště na návštěvu, podal jí článek, který napsal pro anglické Daily News.

Přečetla si ho a oči se jí rozšířily údivem nad tím neuvěřitelným vyprávěním.

„Kam až oko dohlédne, celou cestu až k Longchamp, nikde není nic jiného než ovce, ovce a zase ovce! V samotném Boulogneském lesíku jich musí hýť alespoň 25 000 a 4 000 kusů hovězího dobytka.“

„Tohle všechno je pravda?“ zeptala se nevěřicně Antonia.

„Musíme být připraveni na všechno,“ odpověděl Labouchere a zasmál se. „Alespoň se nemusíte bát, že až se vévoda zotaví, nebude mít dost dobrého jídla, aby nabyl sílu.“

Tour se ale nechtěl spoléhat jen na tyhle zásoby. Přinášel do domu spoustu potravin, které se nekazí, a vyprávěl Antonii, že ceny jdou každým dnem nahoru.

Vévoda se neklidně zavrtěl a Antonia ihned povstala ze židle, na níž seděla u otevřeného okna, a přistoupila k jeho posteli.

Poklekla vedle něho a promluvila na něho jemným hlasem, který si zvykl v minulých týdnech slýchat.

„Je ti horko? Chtěl by ses něčeho napít, miláčku?“

Mluví ke mně, pomyslel si, jako mluví matka k milovanému dítěti.

Vzpomněl si, jak ve chvílích, kdy jeho vědomí obestírala milosrdná horká tma, se domníval, že je to jeho matka, která ho objímá a laská a říká mu, aby byl hodný a spal.

Cítil se velmi slabý, ale poprvé bylo jeho vědomí jasné. Věděl, kdo je a že je v Paříži.

A potom, když se pokusil pohnout, ucítil náhlou bolest v hrudníku. Vybavily se mu okamžiky souboje a uvědomil si, že byl dlouho nemocný.

Antonia ho nyní nadzvedla a krmila ho polévkou, která byla velmi výživná, protože byla cítit hovězím masem nebo snad dokonce zvěřinou?

Nebyl si jistý.

Antonia nabírala polévku po malých dávkách a trpělivě čekala, až ji spolkne.

A opět byla ve vzduchu ta květinová vůně, která se linula z jejích šatů, a když snědl dost polévky, vždy ho na okamžik přitiskla k sobě. Vévoda zjistil, že to měkké, o co se mnohokrát opíraly jeho tváře, byla její ňadra.

„Už je ti lépe," zvolala nadšeně. „Doktor bude spokojený, až tě zítra uvidí, a teď, můj nejdražší, musíš zase spát."

Vévoda ucítil, jak se její chladivá ruka dotýká jeho čela.

„Už nemáš horečku," řekla jakoby pro sebe. „Jak to bude krásné, až se uzdravíš a budeš zase tak silný jako dřív."

Uložila ho zpátky na polštáře, které předtím načechrala. Potom od něho odstoupila a on za chvíli otevřel oči.

Neměl ani tušení, že je noc. Vedle postele stála svíčka, závěsy byly roztažené a okny proudil čerstvý vzduch. Napadlo ho, že by mohl vidět měsíc a hvězdy. Ležel a snažil se zaostřit zrak, a potom, jako by to Antonia instinktivně vytušila, přistoupila k jeho lůžku.

Podívala se na něho a řekla hlasem, který se blížil šepotu:

„Athole, slyšíš mě?"

Vévoda zjistil, že nemůže promluvit, proto k ní jenom stočil oči.

Antonia radostně zajásala.

„Jsi při vědomí!" zvolala. „Myslím, že mi i rozumíš."

Poklekla k němu, vzala do svých dlaní jeho ruce a jemně řekla:

„Všechno je v pořádku. Uzdravíš se, nemusíš si dělat starosti."

Henry Labouchere vypadá unaveně, pomyslela si Antonia, když k ní přišel ve čtyři odpoledne na návštěvu.

Tour ho uvedl dovnitř a Antonia vešla do salonu oblečená do jedné z Worthových šatů, které zdůrazňovaly její krásnou postavu.

„Vypadáte šťastně," řekl a pozvedl její ruku ke rtům.

„Také jsem," odpověděla. „Můj nemocný snědl dnes poprvé pořádné jídlo. Sedí v posteli a je trochu podrážděný, což je, jak říká Tour, dobré znamení."

Labby se zasmál.

„No, to je v každém případě dobře. Alespoň mi budete moci věnovat více pozornosti."

Antonia se na něho dívala s překvapením, když pokračoval:

„Nemyslím si, že bych kdy strávil tolik času se ženou, pro kterou bych téměř neexistoval, kdybych jí nepřinášel zprávy, které se nějak dotýkají jejího manžela."

Labby to řekl rozmrzele a Antonia se zasmála. Pak se ale vážně ohradila:

„Vy víte, jak jsem vám vděčná. Vůbec bych nevěděla, co se děje, a měla bych větší obavy, nebýt vás a vašeho milého přátelství."

„Přátelství!" zvolal Labby. „Ale to není to, po čem toužím. To přece musíte vědět. Tohleto přátelství, jak tomu říkáte, zničí moji pověst svůdce žen."

„Ale je to přátelství..., kterého si velmi vážím," řekla Antonia měkce.

Už byla zvyklá na jeho pravidelná vyznání lásky a on si uvědomoval ještě lépe než ona, jak je jeho láska marná.

Nikdy se nesetkal se ženou, která by se tak upnula na muže, který ji ani neviděl, ani neslyšel a který podle všech známek se o ni ani nezajímal.

Labby věděl o vévodově vztahu s markýzou i o jiných epizodkách s krásnými ženami. Ani mu to nemusela Antonia po-

vídat - a ona by to nikdy neudělala - proč si ji vévoda vzal.

Nejprve Labbyho dojalo její mládí a nezkušenost. Ale potom, když ji vídával každý den, když ji chodil navštěvovat, aby, jak si říkal, pomohl a chránil nezkušenou dívku, zjistil, že se do ní zamiloval.

Připadlo mu to nemožné, že by se na prahu čtyřicítky dokázal ještě tak romanticky zamilovat, jako když se v mládí zamiloval do akrobatky a přidal se k Mexickému cirku.

Ale přesto bylo na Antonii něco zvláštního, co mu napovídalo, že je jiná než ostatní ženy, které pronásledoval během svého bouřlivého života.

Kdysi ho královna Viktorie označila za „tu zmiji Labouchera“. Byla by nyní překvapená, jak se k Antonii chová něžně a ohleduplně.

Labby nepřinášel jen zprávy, ale i smích, to bylo něco, na co Antonia v posledních dnech úplně zapomněla. Protože Francie byla v centru pozornosti celého světa, začaly se do Paříže hrnout zástupy zvědavých Angličanů a Američanů. Labby jí přinesl ukázkou inzerátu, který podávaly podnikavé realitní kanceláře.

Nabízíme všem anglickým pánům, kteří mají zájem zúčastnit se obléhání Paříže: pohodlná apartmá, dokonale chráněná proti střelám, pokoje ve sklepem pro citlivější povahy.

„Obléhání Paříže!“ opakovala Antonia nechápavě. „Může dojít až k tomuhle?“

„Ne, samozřejmě že ne!“ řekl Labby přesvědčivě. „Němci budou zahnáni zpátky, dříve než se dostanou k Paříži. Ale je pravda, že armáda je trochu dezorganizovaná a uchýlila se do malého opevněného města Sedanu.“

Labby se na chvíli odmlčel a pak dodal: „Ale věci nejsou zas tak špatné. Slyšel jsem o včerejším úspěchu kavalerie a sedanské dámy se prý těší, že budou moci pozorovat zítra konečné vítězství.“

Ale k žádnému vítězství nedošlo. O dva dny později byl nucen Labby sdělit Antonii, že francouzská armáda je obklíčená

dvěma silnými pluky pruského vojska. V Sedanu bylo potravin jen na několik dní.

Co ale Labby Antonii nepověděl, bylo, že v Sedanu zavládl zmatek dosahující katastrofických rozměrů. Děla stála namačkána kolo na kole a mezi ně dopadaly střely ze čtyř set pruských děl.

K bombardování města došlo 1. září. Ludvík Napoleon objížděl slábnoucí a sílu ztrácející oddíly stojící za branami města a snažil se dodat své tváři tvrdý výraz, aby skryl, jak je nemocný, a přesto nakonec musel nařídit, aby nad městem vyvěsili bílou vlajku.

Dva dny nato začala do Paříže docházet řada protichůdných zpráv.

Labby řekl Antonii, že císařovna prý dostala záchvat zuřivosti a pak se odebrala do svého pokoje, aby se tu, nikým neviděna, vyplakala.

A v ulicích se opět začal shromažďovat hrozivý dav a všude bylo slyšet:

„Déchéance! Dé-ché-ance! Dé-ché-ance!“

„Jaké jsou dnes zprávy?“ zeptala se Antonia nervózně 4. září.

Ale bylo tak těžké tvářit se, že ji zajímá to, co se děje za dveřmi jejího domu. Pro ni bylo důležité jen jedno - vévoda se zotavuje.

Cítila se někdy, jako kdyby byli na ostrově obklopeném nepřátelským mořem, a přesto jakoby zvláštně chráněném.

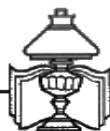
„Císař se vzdal,“ řekl Labby, „a císařovna konečně svolila, že opustí Paříž.“

Antonia se vyděsila. Domnívala se, že dokud je v Paříži císařovna, není to tak zlé.

„Její Výsost zůstala v Tuileriích, dokud ji nezačalo opouštět služebnictvo, které si při odchodu strhávalo livreje. Bylo málem pozdě,“ řekl Labby. „Dav se už srocoval venku před palácem a císařovna určitě musela slyšet, jak venku řinčí muškety a jak se lidé dobývají na hlavní schodiště.“

„Podařilo se jí uprchnout?“ zeptala se Antonia rychle.

„Utekla postranními dveřmi doprovázená jen jedinou dámou. Slyšel jsem, že zahalena do hustého závoje šla nejprve do

domu ministra zahraničí, ale ten už byl pryč. Nakonec, když to samé zjistila také u komořího, našla útočiště v bytě svého amerického zubaře, pana Evanse."

„Neslýchané!" zvolala Antonia.

„Bylo to rozumné, i když trochu netradiční," poznamenal Labby.

Následujícího dne zavedla Antonia Labby ho do vévodovy ložnice. Už předtím mu vyprávěla, jak jí onen laskavý anglický novinář pomohl v týdnech, kdy on byl v bezvědomí.

Přiznala si, že vévoda přijal její vyličení Henryho Labouchera mírně skepticky. Ale když ho přivedla do ložnice, podal mu ruku a řekl velmi příjemným tónem:

„Doslechl jsem se, Labouchere, že vám mám být velmi vděčný."

„Není důvod, abyste mi byl vděčný, Vaše Milosti," odpověděl Labouchere. „Bylo mi milým potěšením být ku pomoci vévodkyni."

Usmál se na Antonii a na jeho vyžilém obličejí se objevil podivně něžný výraz. Vévoda na něho ostře pohlédl. Jeho podezření se během konverzace potvrdilo.

I mnohem méně zkušený člověk nežli vévoda by si všiml laskavého tónu v hlase Labouchera, když oslovoval Antonii, a toho, jak z ní nemohl spustit oči.

„Musíme opustit Paříž, jak jen to bude možné," řekl náhle vévoda.

„Obávám se, že to nepůjde tak rychle," odpověděl Labouchere. „Vaše Milost zajiště ví, jak těžce jste byl raněn."

Usmál se na Antonii a dodal:

„Teď už vám můžu prozradit, že nebezpečí je překonáno a že lékař byl na devadesát procent přesvědčen, že zemřete."

Antonia se nadechla.

„Neuvědomila jsem si, že to bylo tak vážné," vydechla chvějícím se hlasem.

„Zachránily vás dvě věci," začal vysvětlovat Labby. „Za první kulka minula srdce a nepoškodila žádné kosti a za druhé jste byl ve vynikající tělesné kondici."

„Jsem ráda, že jste mi to řekl až teď," svěříla se Antonia.

„Přece si nemyslíte, že bych vás mohl zneklidnit víc, než jste byla," zeptal se jí něžně.

Vévoda pozorně naslouchal jejich rozhovoru a pak se podíval na Labouchera a potom na Antonii.

„Byl bych rád, Labouchere," řekl po chvíli, „kdybyste mi přesně řekl, v jaké jsem situaci. Jak jistě víte, nemám jiné informace než od Její Milosti a ženy nikdy nedokáží dobře popsat válečné hrůzy."

„Její Milost vám už asi řekla, že existuje nová vláda," odpověděl Labouchere. „Drahé císařství skončilo potupně a Francie byla pokořena. Král Vilém je už v Remeši."

„Ani tomu nemůžu uvěřit!" zvolal vévoda.

„Ale přesto má Francie početnou armádu, kterou generál trochu, její nový velitel, shromažďuje v Paříži."

„Je to rozumné?" zeptal se vévoda.

„Nemá moc na vybranou," usoudil Labby, „ale další přísun 350 000 bojeschopných mužů ukazuje, jak byla válečná mobilizace nedostatečná."

„Snad je Paříž díky svému opevnění nedobytná," poznamenal vévoda.

„Návštěva jedné z bašt dnes nahrazuje pravidelné nedělní vyjížďky elegantních Pařížanů."

„Panebože!" zvolal vévoda. „Copak nedokáží brát něco vážně?"

„Co mi připadá podivnější," pokračoval Labby, „je, že se vůbec nesnaží dostat pryč z města přebytečné krky. Vévodkyně vám asi řekla, jak ohromné množství zvířat se shromáždilo v Boulogneském lesíku. Ale stejně si myslím, že by bylo rozumnější dostat lidi ven z města, a ne dovnitř."

„Já si to myslím také," souhlasil vévoda, „ale poslední člověk, kterého by poslechli, je Angličan."

„To je pravda," potvrdil Labouchere. „A proto je důležité, aby se vévodkyně nesnažila vycházet z domu. Špionománie už došla tak daleko, že to přestává být legrace."

„Já jsem Toura varovala," podotkla Antonia, „a on mě ujistil, že když jde ven, vezme si ty nejstarší šaty a vypadá víc francouzsky než samotní Francouzi."

„O Toura si nemusíš dělat starosti," řekl ostře vévoda, „ale ty tady musíš zůstat se mnou."

Poslední slovo vévoda zdůraznil a Antonii to neušlo.

Jakmile Labouchere odešel, vrátila se do ložnice k vévodovi. Podíval se na ni a řekl:

„Zřejmě máš nového obdivovatele.“

„Spíš by se mělo říci... jediného obdivovatele,“ odpověděla Antonia.

Vévodovy oči na ní spočinuly a Antonia zčervenala pod jeho zkoumavým pohledem. Vévoda si uvědomil, že Antonia pohubla během těch týdnů, kdy o něho pečovala, ale to nic neubralo na kráse její dokonalé postavy.

Když se díval na skvělou linii jejích řader a na její útlý pas, napadlo ho, která jiná mladá dívka by byla spokojena s tím, že musí být zavřená doma a ošetřovat člověka ležícího v bezvědomí, aniž by se cítila omezovaná a navýsost znuděná.

Zvedl k ní oči a zjistil, že se na něho chápavě dívá. Její oči vypadaly ještě zelenější, protože měla na sobě šaty stejně zelené jako břečťan pnoucí se po balkonu vévodovy ložnice.

Bylo zapotřebí slavného Wortha, aby Antonia zjistila, že jenom živé a jasné barvy dokáží, aby její pleť vypadala průzračně čistá a bílá. Nové barvy přidaly na kráse i jejím očím a vlasům, které tak získaly na nevídaném půvabu.

Vévoda věděl, že Antonia propustila svoji komornou, a přesto byly její vlasy stejně elegantně a módně učesané, jako když za ním přišla do Café Anglais.

„Tohle jsou pro tebe dost nudné líbánky, Antonie, víd?“ prohodil hlubokým hlasem.

Jako by čekala, že řekne něco jiného, červen v jejích tvářích vystřídal výraz štěstí.

„Jsou trochu neobvyklé, když je musíme trávit v obležené Paříži, a mohli bychom tady zůstat i velmi dlouho.“

„Tomu se musíme snažit zabránit,“ rozhodl vévoda.

„Ale jak?“ zeptala se Antonia.

„Musíme se co nejdříve dostat z města a vrátit se zpátky do Anglie.“

Antonia namítla:

„Ale vždyť ty nebudeš schopen pohybu ještě celé týdny. Na to vůbec nemysli! Lékař trvá na tom, aby se nic neuspěchalo a abys postupně nabíral zpátky svoji sílu.“

„Ale já tě přece nevystavím takovému nebezpečí,“ řekl vévoda rozhodně.

„A jaké by nám tady hrozilo nebezpečí, když jsme Angličani?“ zeptala se Antonia. „Vždyť pan Labouchere mi říkal, že se sem hrnou Angličané i Američané, jen aby to všechno viděli na vlastní oči.“

„Mluvil ale o mužích,“ poznamenal vévoda, „a ne o ženách.“

„Ale i já jsem tady v bezpečí,“ trvala na svém Antonia. „A už jsi zapomněl, že vlastně nejsem úplně typicky ženská?“

„Teď je tomu právě naopak.“

Antonia pohlédla na svoje skvěle ušité šaty od Wortha.

„Jestli tady zůstaneme ještě dlouho, budu litovat, že jsem požádala monsieur Wortha, aby mi poslal do Anglie skoro všechny šaty, které jsem si objednala.“

„Já myslím, že to bylo velmi rozumné,“ řekl vévoda. „Prozatím to sice vypadá tak, že ani ty, ani já se nebudeme zúčastňovat plesů, ani jiných radovánek na počest vítězství.“

„Ale i tak bych chtěla vypadat hezky - pro tebe.“

„Pro mě, nebo pro tvého obdivovatele?“ zeptal se vévoda a v hlase mu zazněl ostrý tón.

Chvíli bylo ticho a potom vévoda zahlédl, jak se Antonii rozlévá po tvářích červen.

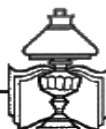
„Pro... tebe,“ řekla tiše.

V následujících dnech měla Antonia pocit, že ji vévoda pozorně sleduje. Nemohla pochopit proč.

Sedávala většinou u okna v jeho pokoji nebo venku na balkoně, aby byla nablízku, kdyby něco potřeboval. Naštěstí byly v domě nějaké knihy a Labby jí jich také několik přinesl. Tak se seznámila s díly Gustava Flauberta, Victora Huga, George Sandové, Alexandra Dumase a mnoha dalších romantických autorů, které neměla možnost číst předtím v Anglii.

Někdy se stávalo, že vzrušení, které jí poskytovalo čtení, bylo přerušeno pocitem, že ji někdo pozoruje, a zjistila, že si ji vévoda zkoumavě prohlíží. Přemýšlela, jestli ji sleduje se zájmem, nebo s lhostejností.

Chtěla se ho zeptat, jestli se mu stýská po markýze, ale upřímnost, se kterou byla

schopna s ním mluvit dřív o těchto věcech, se vytratila po jeho souboji a během dlouhé nemoci.

Věděla, co to způsobilo, a modlila se, aby na to vévoda nepřišel.

Když ho viděla, jak padá k zemi, a když si myslela, že je mrtvý, pochopila, že ho miluje.

Když ho společně s Tourem a jeho sekundantem donesla do kočáru a položila si jeho hlavu do klína, musela si přiznat, že ho miluje až k zbláznění.

A vlastně ho milovala od prvního okamžiku, napadlo ji později, když za ním šla s onou prosbou, aby se s ní oženil místo Felicity. Jak by mohla, ptala se sama sebe, nějaká žena odolat jeho přitažlivému, posměšnému pohledu a ústům s nepatrně cynickým úšklebkem?

Nyní si už uměla představit až příliš živě, co prožívala markýza, komtesa a další ženy, se kterými se vévoda setkal.

Nebylo divu, když mu ležel u nohou celý ženský svět. Proč by se měl poutat k jediné nudné, nehezke dívce, která se vyzná jenom v koních?

„Miluji tě! Miluji tě!“ šeptala mu během dlouhých nocí, kdy ho ošetřovala.

Někdy v bezvědomí vykřikoval a drmolil nesmysly, ale někdy mluvil jasně o tom, co se stalo v jeho životě.

Postupně, to jak se vyptávala Toura, začala rozumět tomu, k čemu se jeho řeči vázaly.

Když byl ještě malý chlapec, spadl ze stromu a málem si zlámal vaz. Byl dlouho v bezvědomí a musel potom delší čas nehybně ležet v jedné poloze, aby mu zranění nezpůsobilo trvalé následky.

Ve svém blouznění si myslel, že se mu to stalo opět, a volal matku.

Když se mu Antonia snažila zabránit, aby sebou neházel a nezhoršil si tak zranění, cítila se spíše jako matka.

„Už jsi v pořádku, miláčku,“ šeptala mu. „Jsi v bezpečí. Vidiš, držím tě pevně.“

Postupně zjišťovala, že začíná vnímat její hlas a že jí rozumí. Potom tiskl hlavu k jejím nadrům, jako by hledal ochranu, kterou mu mohla dát jenom ona. V těch chvílích věděla, že ho miluje celou duší, tak

jako nikdy nikoho v životě nemilovala. Jinou noc si vévoda myslel, že spadl při lovu z koně. Když se Antonia na to zeptala Toura, vzpomněl si, že si jednou vévoda skutečně zlomil klíční kost a že ho to nějaký čas dosti bolelo.

V těch chvílích potom zase někoho volal a Antonia se domnívala, že to musí být nějaká jiná žena než matka, protože neřekl žádné jméno.

„Já v jeho snech určitě nejsem,“ povzdechla si Antonia, „ale aspoň můžu být šťastná, že mě teď potřebuje tak, jako mě nikdy nikdo nepotřeboval.“

Postupně, jak její láska sílila, chápala, že právě po tomto vždycky toužila, aby mohla někoho milovat, aby měla někoho, kdo ji potřebuje, a aby nebyla jen příčinou rozladění a hněvu.

Aby měla někoho, o koho by se mohla starat nejenom po stránce tělesné, ale celým svým srdcem.

„A i když mě nemůže milovat,“ říkala si Antonia, „já ho milovat můžu. Ale nesmí se o tom nikdy dozvědět.“

Občas, když vévoda spal, se přikradla k jeho posteli, aby si mohla prohlédnout tu milou tvář. Hrud' se jí ale svírala bolestí, protože už ho nemohla objímat.

Rozhodla se vévodu požádat, až bude silný a zdravý, aby jí dal dítě. V něm bude obsažena i část jeho a bude ho tak moci milovat. Už se té představy nebála.

Pomyslela si, jak od ní bylo pošetilé, když vévodu nepoprosila, aby ji učinil svou ženou hned té první noci, kdy se stali manželi.

Napadlo ji, proč jí vůbec připadalo důležité, aby se nejdříve lépe poznali. Vždyť jediné, na čem záleží, je, aby mu dala dítě a aby měla dítě, které bude milovat.

„Až vrátíme do Anglie,“ říkala si, „půjde zpátky za markýzou, ale nic a nikdo mi ho nevezme, dokud jsme tady. Je... můj... můj a žádná žena mi ho teď nemůže odlákat.“

Náhle se zachvěla prudkým vzrušením a zašeptala:

„Držela jsem ho v náručí... a líbala jsem ho na tváře... na čelo a na... vlasy.“

Ve dne se snažila chovat úplně obvykle.

Ani na chvíli vévodu nesmělo napadnout, jak je rozechvělá, když ho musí nadzvednout, aby mu mohla urovnat polštáře.

Dokonce zjistila, že na Toura žálí, protože jak se vévoda uzdravoval, spoléhal se více na jeho pomoc.

Antonia mu chtěla sloužit, chtěla mu být užitečná.

Ale až se uzdraví, vzpomněla si, bude zase milovat markýzu. Cítila, jak to poznání bolí, jako by jí někdo vrazil ostrou dýku do srdce.

Kapitola šestá

„Jak se cítíš?“ zeptala se Antonia.

„Dost dobře na to, abychom se vrátili domů,“ odpověděl vévoda.

Seděl v křesle u okna, a když se na něho Antonia pozorně dívala, opravdu se jí zdálo, že vypadá mnohem, mnohem lépe.

Ale zároveň ona i Tour věděli, že ještě zdaleka není vyhráno. Díky Labbymu, který našel výborného čínského maséra, nebyl vévoda tak slabý, jak by mohl být po dlouhé vyčerpávající nemoci. Ale přesto Antonia věděla, že by bylo velkou chybou, kdyby v této chvíli přepínal svoje síly.

V Paříži den ode dne narůstaly těžkosti. Vévodovi o tom záměrně pomlčeli, nechtěli mu přidělovat starosti.

A tak nemluvili o tom, že se Němci blíží každým dnem. Vévoda jí na to dal odpověď a ona na to měla svoji.

„Jsme přece Britové,“ řekl, „takže není důvod se obávat, že bychom nemohli odejít, kdybychom chtěli.“

Antonia zaváhala.

„My jsme ale, jako národ, velmi nepopulární.“

„Jak to?“ zeptal se vévoda.

„Podle toho, co říká pan Labouchere, britský tisk se nevyjadřuje o francouzském problému příliš příznivě.“

Vévoda si odfrkl, protože o tisku neměl valné mínění.

„Když v Paříži nastal stav ohrožení,“ pokračovala Antonia, „mělo se všeobecně za to, že Británie udělá vše proto, aby zachránila ‚kolébku civilizace‘.“

Na chvíli se odmlčela a pak nervózně dodala:

„Nyní je nálada proti nám tak vyhrcoaná, že Les Nouvelles dokonce žádaly, aby všichni Britové v Paříži byli zastřeleni.“

„Panebože!“ zvolal vévoda.

„Když se po pádu císařství měnily názvy ulic,“ pokračovala dál, „francouzský tisk požadoval, aby se změnil především název ulice Rue de Londres, protože prý Londýn je nenáviděn ještě více než Berlín.“

„Nemůžu uvěřit, že by to bylo jen novinářské štvání,“ řekl ostře vévoda. „Zajdu zítra na britské velvyslanectví.“

Antonia na to nic neřekla. Po chvíli změnila téma rozhovoru a prohodila:

„Bolí tě hlava, vid’? Nechceš, abych ti namasírovala čelo? Víš, že ti to pomáhá.“

Doufala, že na jejím hlase není znát dychtivost, s jakou touží dotýkat se jeho čela. Měla obavy, že vévoda pozná, jak velmi ho miluje.

„Snad mi to pomůže,“ řekl vévoda trochu mrzutě.

Antonia si stoupla za židli, na které seděl, něžně obemkla dlaněmi jeho čelo a krouživými pohyby mírnila úpornou bolest. Připamatoval si, že přesně tak to dělávala, když byl nemocný.

„Jak ses tohle naučila?“ zeptal se.

„Ives to vyzkoušel na zraněných koních, zjistil, že jim to přináší úlevu,“ odpověděla Antonia.

Vévoda se krátce zasmál.

„To jsem si mohl myslet, že to má něco společného s koňmi.“

„Myslím, že by mi asi nikdo nedovolil, abych si to vyzkoušela na lidech,“ oponovala Antonia vesele.

„Jsem ti vděčný, že můžu být první,“ poznamenal suše vévoda.

V jeho hlase opět zazněl mírně cynický a posměšný tón, ale Antonia nevěděla proč.

„Musíme odsud pryč,“ řekl náhle. „Musíme se vrátit zpátky do Anglie a do normálního života. Jsem si jistý, že to chceš stejně jako já.“

Jenom s námahou se Antonia přinutila, aby nevykřikla, že to je ta poslední věc, po které touží.

„Nebo možná," nadhodil pomalu vévoda, „bys tady raději zůstala a přijímala pozornosti svého obdivovatele."

„Pan Labouchere se ukázal jako velmi laskavý člověk a jsem si jistá, že nám pomůže, až budeme chtít odjet."

„Velmi pochybuji, že bych potřeboval jeho pomoc," odvětil vévoda nakvašeně. „Jak už jsem ti řekl, chystám se zítra navštívit britské velvyslanectví a dohodnu s lordem Lyonem, naším velvyslancem, bezpečnou přepravu do Le Havru, kde na nás bude čekat jachta."

„Ale to musíš být dost silný, než takovou namáhavou cestu podnikneme," trvala na svém Antonia.

„Chci jít dnes na procházku do zahrady, když jsem celé odpoledne odpočíval," prohlásil náhle vévoda. „Můj masér mě ujišťuje, že mám svaly v úplném pořádku. Jen musím být opatrný a dát pozor, aby se neotevřela rána na rameni."

Vůbec se nezmínil o tom, jak si Antonia všimla, že pokaždé, když vstává z postele, trpí závratí. Vévoda se snažil potlačit jakýkoli projev slabosti a bojoval proti ní s veškerým odhodláním, což byl také jeden z důvodů, proč se tak rychle zotavoval.

Antonia však věděla jedno - jakmile se vrátí do Anglie, ztratí ho, a tak si přála, aby tady ještě nějaký čas zůstali, ať se děje v Paříži cokoli.

Vévoda odpočíval po obědě, při kterém zkonsumoval docela slušnou porci jídla, aniž tušil, jakou práci to dalo je sehnat. Vstoupil sluha a ohlásil, že v salonu čeká pan Labouchere.

Antonia vešla do místnosti. Srdečně se přivítali, a když pozvedl její ruku, aby ji políbil, podržel ji déle, než bylo obvyklé. Díval se na ni způsobem, při kterém ztratila svůj obvyklý klid.

„Vypadáte trochu unavená," řekl. „Stále ještě ošetřujete toho vašeho pacienta?"

„Ne, samozřejmě že ne," odpověděla Antonia. „Spím docela klidně a můj manžel má zvonek, kdyby něco potřeboval. Ale už několik nocí mě nevolal."

„Ale podvědomě dáváte pozor, jestli ho neuslyšíte," řekl Labby chápavě.

Antonia se usmála.

„Nemusíte si o mě dělat starosti. Můj manžel chce jet domů."

„Řekl mi to včera," odvětil Labby. „Ale nebude to tak jednoduché."

„Říká, že půjde zítra za britským velvyslancem."

„To je vyloučeno," vyhrkl Labby. „Odjel dnes ráno se zbytkem britského diplomatického sboru."

„To snad ne," vykřikla zděšeně Antonia.

„Bohužel, je to pravda. Doslechl jsem se, co se stalo, a protože jsem myslel na vás, cestou sem jsem se zastavil na velvyslanectví."

Antonia se nadechla.

„Ted' už tam není žádný úředník, až na vrátného, který jen krčí rameny a říká, že nemůže podat žádnou informaci."

„Nikdy jsem o něčem podobném neslyšela!" zvolala Antonia. „Myslela jsem, že tady velvyslanec zůstane, dokud budou v Paříži nějakí Angličané."

„Jsou jich tady ještě čtyři tisíce," vysvětlil jí Labby.

„Jestliže odjel velvyslanec, pak si myslím, že bychom měli jet také pryč." řekla Antonia vystrašeně. „Jezdí ještě vlaky?"

„Pochybuji, že byste se do něj dostali, i kdyby nějaký jel."

Labby se odmlčel a ona vytušila, že před ní něco skrývá.

„Řekněte mi pravdu," zaprosila náhle.

„Právě jsem se dozvěděl, že vlak, který jel ze Severního nádraží 15. září, zastavila pruská předsunutá hlídka u Senlis, což je asi dvacet sedm mil severně od Paříže."

Antonia zalapala po dechu a Labby pokračoval:

„Myslím, že právě tohle přimělo lorda Lyona a britského konzula, aby dnes ráno opustili Paříž."

„Proč netrvala francouzská vláda na tom, aby všichni Britové odjeli už dřív?" ptala se Antonia zoufale.

„Vláda a Rada národní obrany prohlásily, že kdyby začaly odjíždět velké skupiny cizinců, demoralizovalo by to armádu a obyvatelstvo."

„Ale vždyť nás tady jenom zbytečně živí," trvala na svém Antonia.

„Tohle mi říkala už spousta Angličanů," odpověděl Labby, „ale ujišťuji vás, že francouzská vláda na to nedá. Podle mého názoru dokáže ve všem udělat jenom zmatek."

Pronesl to téměř rozzuřeně, ale potom dodal již klidněji:

„Nějak vás odtud dostanu, to vám slibuji. Kdybych se však měl řídit svým přáním, nechal bych si vás tady."

Antonia na něho tázavě pohlédla, ale když uviděla výraz jeho tváře, rychle sklopila oči.

„Miluju vás, Antonie," řekl Labby tiše. „To přece víte."

„Takovéhle věci... nesmíte říkat."

„A komu to uškodí?" zeptal se. „Já vím, jaké city chováte, pokud jde o mě."

Labby si povzdychl tak ztěžka, že se zdálo, jako by ten výdech vycházel z hloubi zarmoucené duše.

„Je mi jasné, že jsem pro vás příliš starý. Kdybych byl o deset let mladší, udělal bych nevimco, abych vás svedl. A tak vás tedy musím nechat odjet takovou, jakou jsem vás našel - čistou a nevinnou - a možná jedinou v mém seznamu žen, kterou jsem nedobyl, jedinou, kterou jsem opravdu miloval."

V Labbyho hlase bylo něco, co vyvolalo v Antonii touhu se rozplakat. Nemohla mu ale nic říci. Jenom ji zneklidňovalo, že musí způsobit zármutek někomu, kdo na ni byl tak laskavý.

Jako by Labby věděl, na co myslí, pokračoval:

„Možná že jednou, až budete starší, pochopíte, jak byly tyhle týdny pro mě těžké. Trávil jsem s vámi tolik času o samotě... dovedete si představit, kolik námahy mě to stálo?"

„Pro mě to znamenalo hodně... mít vaše přátelství," řekla Antonia slabým hlasem.

„To nebylo přátelství," namítl Labby, „to byla láska. A byla to láska, která se naprosto lišila od těch, které jsem doposud poznal. Někdy myslím, že se mi to jenom zdálo a že vy ve skutečnosti neexistujete, že jste jenom v mé fantazii."

„Takhle byste se mnou... neměl mluvit, to přece víte."

Antonii náhle napadlo, že nemá důvod, proč by mu to měla zakazovat. Vévodu přece nezajímalo, jestli ji miluje jiný muž. Koneckonců je zamilovaný do markýzy. Až se vrátí do Anglie, nebude mít nikoho, ani muže, kterého miluje, ani muže, který miluje ji.

Otočila se k němu zády, ale Labby ji uchopil za rameno, a přiměl ji, aby se mu podívala do očí.

„Vy jste jiná než ostatní ženy," řekl. „Nejste sice výjimečně krásná, ale přesto se nemůžu nabažít pohledu na vaši tvář."

Antonia spatřila v jeho očích bolest, když pokračoval:

„Zdá se mi, že mi v uších zní váš hlas, a ostatní ženy mi ve srovnání s vámi připadají fádňí a nudné. A už ani nemůžu myslet na nic jiného - jen na vás."

V hlase mu zazněla potlačovaná vášeň a Antonia se polekala.

Potom ji ale pustil a zamířil k oknu s vyhlídkou do zahrady.

„Až odjedete," řekl, „jediné, co mi zbude, budou moje sny. Mám takový nepříjemný pocit, že mě budou znervózňovat až do konce života."

Antonia udělala bezmocné gesto.

„Co na to mám říci?" zeptala se. „Přece víte, že vám nechci ublížit."

„Je to trochu banální věta, když se řekne, že je lepší milovat a ztratit lásku, než nemilovat vůbec," odpověděl Labby, jako by si ze sebe tropil posměch. „V mém případě to bude asi pravda. Prokázala jste mi nesmírné dobrodiní, moje vévodkyně."

„Jaké?" ptala se Antonia.

„Znovu jste ve mně vzkřísila víru v ženy. Sledoval jsem, jakým způsobem zhanobily Druhé císařství. Viděl jsem jejich chamtivost, přetvářku a věrolomnost. Vy jste mi ukázala, že žena může být také čistá a věrná, upřímná a nezkažená."

Usmál se na ni jedním ze svých cynických úsměvů.

„Vždycky jsem si myslel, že každá žena, kterou muž miluje, zanechá v jeho životě po sobě pomník. Na vašem bude napsáno - vrátila mi víru."

„Děkuji, Labby," řekla Antonia něžně.
Potom, aniž počkala, až jí řekne sbohem, vyšla ze salonu a nechala ho samotného.

„Tomu nevěřím," zlobil se vévoda.

„Ale je to pravda," odpověděl Henry Labouchere. „Hulání ze dvou pruských armád se včera, 20. září, spojili u Versailles, které se vzdaly bez jediného výstřelu."

Poté bylo chvíli ticho. Nato řekl vévoda:

„To znamená, že Paříž je ze všech stran odříznutá od okolní Francie. Tomu nemůžu ani uvěřit."

„Co na to říkají lidé?" zeptala se Antonia.

„Teď je nálada asi takováhle. Volají se hesla jako: Jen ať přijdou! Ať zahřmí děla! Už jsme to snášeli dost dlouho!" odpověděl Labby. „Ale dezertéři jsou krutě trestáni."

„Jestliže dezertovali, dostali to, co si zasloužili," řekl vévoda tvrdě.

„Nemohu si pomoci, ale cítím k nim lítost," odpověděl Labby. „Podle všech informací se zdá, že většinou měli špatné vedení, často bylo málo zbraní. Mladí Zúárové propadli panice, když se poprvé ocitli pod palbou dobře vycvičeného pruského oddílu dělostřelectva."

„Co se s nimi stane teď?" zeptala se Antonia.

„Je jich plný Montmartre a rozzlobený dav jim plival do tváří a hrozil, že je na místě zlynčuje, dokud je Národní garda neodvedla na bezpečné místo."

„A co se ještě děje?" vyzvídal vévoda.

„Velkým problémem se stalo, jak dostávat zprávy ven z města," vysvětloval Labby. „Řešením by mohly být balony."

„Balony?" zvolal vévoda překvapeně.

„Jejich tady poměrně dost," odvětil Labby. „Ale řada z nich není schopná provazu. Ale přesto se o tom uvažuje, i když samozřejmě ne o dopravě lidí."

„Ani mě nenapadlo, že bychom odsud měli odletět balonem," pronesl vévoda ostře. „Spíš uvažuju o tom, jestli by nebylo možné zapůsobit na francouzskou vládu, aby vyjednávala s Prusáky o zvláštním povolení k odchodu."

„Také jsem na to myslel," odpověděl Labby. „Vévodkyně mě už požádala, abych prozkoumal možnost, jak byste mohli odjet."

„A bude to možné?" vyptával se vévoda.

„Dnes ráno jsem pozoroval čtyři Brity, které náhodou znám, jak vesele nastoupili do koše naloženého potravinami, zavazadly a s vlající anglickou vlajkou."

„A jak to dopadlo?" zeptal se vévoda.

„Dostali se až k mostu Pont de Neuilly, kde je zajali a předvedli před generála Ducrota. Ten jim řekl toto: „Já vám, Angličanům, nerozumím. Jestli se chcete dát zastřelit, můžeme vás zastřelit na místě a ušetřit vám starosti."

Labby udělal pauzu a pak pokračoval:

„Ale moji přátelé přísahají, že to zítra zkusí opět. Jsem přesvědčen, že se odtud nedostanou."

„Tak co můžeme dělat?" ptal se vévoda.

„Dejte mi trochu času," odpověděl Labby. „Prusové sem teprve přemísťují svá velká děla. Bombardování ještě nezačne."

Antonia vypadala vyděšeně.

„Myslíte, že nás budou bombardovat?"

„Samozřejmě," přikývl Labby. „Je to nejjednodušší způsob, jak dosáhnout, aby se město rychle vzdalo."

Té noci nemohla Antonia usnout. Naslouchala, jestli neuslyší hřmění a výbuchy střel ve středu města, ale všude byl klid. a tak si pomyslela, že Labby třeba přeháněl.

Zato vévoda vzal jeho slova vážně a během následujících dní byl stále zamyšlenější. Jenom stěží mu zabránili, aby vyšel do ulic zjistit, co se děje.

Nakonec ho přesvědčila Antonia. Prohlásila, že by byla strachy bez sebe, kdyby měla zůstat v domě sama.

„Ale já tady nemůžu zůstat zavřený jako v kleci," prohlásil zlostně vévoda.

„A co kdyby tě zabili... nebo dali do vězení," řekla Antonia. „Co by se stalo se mnou?"

Na to nenašel vévoda odpověď a Labby navíc řekl, že kdyby šel vévoda na francouzské úřady, mohli by počítat s dvěma možnostmi.

„Buď by si mysleli, že vévoda je tak důležitá osoba, a neriskovali by, aby opustil Paříž a padl do rukou Prusům."

Anebo," pokračoval Labby, „by vás uvěznil pro nějaké zinscenované obvinění, jen aby přinutili anglickou vládu, aby věnovala obléhání Paříže více pozornosti."

To byly celkem logické argumenty, jak si vévoda uvědomil, a byl nyní ještě více rozhodnutý opustit Paříž tak, aby nikdo nevěděl, kdo jsou.

I když strávil ještě další týden v nečinnosti, jeho síla se rychle obnovovala. Zášel za Antonii, aby jí řekl:

„Víš, že bych tě vědomě nevystavil nebezpečí, ale jsem přesvědčený, že obléhání bude velmi kruté, než se Francouzi vzdají."

„Opravdu si myslíš, že se vzdají? Třeba jim přijde někdo na pomoc."

„A kdo by to měl být?" zeptal se vévoda a ona věděla, že na tuhle otázku není odpověď.

„Ale kdyby se Paříž držela i bez vnější pomoci, obléhání by mohlo trvat nekonečně dlouho."

„To může trvat jen tak dlouho, dokud bude dost jídla," vysvětlil vévoda.

„Ale toho bude dost na velmi dlouho," odpověděla Antonia a vzpomněla si přitom na všechna zvířata shromážděná v okolí Boulogneského lesíka.

„Tour mi říkal," odpověděl vévoda, „že by došlo i na zabíjení zvířat v zoo, kdyby bylo nejhůř. Alespoň tak se o tom mluví mezi lidmi. A je jasné, že kočky a psi budou v nebezpečí, jen co ceny masa v reznictví přesáhnou možnosti chudých."

Antonia zanaříkala:

„Na to nechci ani pomyslet!"

„Ani já ne, pokud jde o tebe," řekl vévoda. „A proto jsem se rozhodl, že bude lepší riskovat, že nás chytí nebo zastřelí Prusové, než abychom tady zůstali a hladověli společně s Pařížany."

Antonia neváhala.

„Vím, čemu bys asi dal přednost," řekla, „a jsem připravená podstoupit jakékoli riziko."

„Děkuji ti, Antonie," řekl vévoda. „Věděl jsem, že se mohu spolehnout na tvoji odvahu."

Usmál se na ni svým neodolatelným způsobem a dodal:

„Možná že to nebude ani tak strašné a nebezpečné jako skákat přes vysoké překážky a vodní příkop na závodisti."

Vojáci střežící Port St. Cloud pozorovali, jak se k nim kodrcá dřevěný vozík tažený malým mezkem. Vozík řídila žena zachumlaná do špinavých potrhanych šálů, přestože bylo horko, a pod bradou měla uvázaný špinavý šátek.

Když se vozík přiblížil, začala žena hlasitě a neohroženě volat: „La Vérole!"

„Danger!"

„Contagieuse!"

Poručík stojící na stráži před branou zvedl ruku a lehkým pohybem mezka zastavil.

„Co se to děje?" zeptal se.

„Nemocnej," odpověděla žena a ukázala prstem na muže ležícího na slámě na dně vozíku.

„Neštovice!"

Poručík polekaně couvl.

„Mám u sebe ty papíry, esli je chcete vidět," řekla žena hrubým hlasem, „ale bejt váma, nešahala bych na ně."

Podala je vojákovi, ale ten se nenamáhal si je prohlédnout.

„Kam si myslíte, že pojedete, madame?"

„Odevšad nás už vyhnali," zaskřehotala.

„V celém městě není nikdo, kdo by se chtěl podívat na takhle ošklivý případ neštovic, jako je tenhle."

Poručík se pomalu a neochotně naklonil přes okraj vozíku. Obličej muže ležícího na slámě byl posetý zanícenými červenými puchýři.

„Koukejte, ať už jste pryč," přikázal hrubě. „Čím dřív, tím líp."

Žena popohnala bičem mezka, brána se otevřela a vozík přešel k pruské hlídce, která byla hned za městem St. Cloud.

Tam se situace opakovala, jen papíry podepsané doktorem byly podrobeny důkladné prohlídce a došlo k menšímu zdržení, než se dostavil nějaký nižší důstojník.

„Muž, kterého vezete, madam," řekl hrdelní, ale srozumitelnou francouzštinou, „může mít neštovice, ale není důvod, abyste kvůli tomu opouštěla město vy."

Žena mlčky odtáhla otřepanou manžetu,

která jí zakrývala zápěstí. Na kůži jí plasnuly dva zhnisané puchýře. Důstojník jí spěšně podal zpátky papíry.

„Jedťe co nejdál od Paříže," nařídil.

„Jedem do Nantes, mein Herr," řekla ta žena. „Pokud se tam dostáném živí."

Ale důstojník ji už neposlouchal a spěchal si umýt ruce, v nichž před chvílí držel její papíry. Vojáci sledovali s úlevou, jak vozík mizí v dáli. Jeden z nich řekl:

„Raději bych zemřel kulkou než na takovouhle nemoc."

„Pro takovouhle špínu by byla škoda každé patrony," odpověděl druhý.

Antonia seděla ve vozíku strnule vzpřímená a dalo jí to hodně práce, aby se alespoň jednou neohlédla. Popohnala mezka bičem, aby šel rychleji. A teprve když byla pruská hlídka z dohledu, posadil se vévoda na podlaže vozíku a řekl:

„Mám pocit, že jsem rozbitý na kousky."

„Můžeš se posadit vedle mě a to zvíře trochu popohnat," řekla Antonia přes rameno.

„To je přesně to, co chci," odpověděl.

Antonia přinutila mezka, aby zpomalil, ale nezastavila úplně a vévoda přešel dopředu a převzal oplatě.

„Myslíš, že je už bezpečné, abychom si setřeli z obličeje tu barvu?"

„Ještě bych ji tam zatím nechala," odpověděla. „Jak Labby říkal, mohou tady kolem být Němci a v žádném případě nás nesmějí zajmout."

„To vím," řekl vévoda. „Ale podle všech zpráv by neměli být ještě ani u Amiensu."

„Copak se dá zprávám věřit?"

„Tour se určitě dostane do Le Havru v pořádku," řekl vévoda.

Jeho sluha opustil Paříž před dvěma dny se skupinou Američanů, kterým se nějakou šťastnou náhodou podařilo získat povolení k odjezdu jak od Francouzů, tak i od Prusů. Ale nebylo možné, i kdyby chtěli, aby s sebou vzali více lidí. Povolení se týkalo jen jich a sluhů.

Jednoho francouzského sluhu se podařilo přesvědčit, podle Antonie astronomickou částkou franků, aby zůstal v Paříži, a jeho místo tak mohl obsadit Tour.

Jakmile Labouchere a vévoda vypraco-

vali plán útěku, seznámili s ním Toura do nejmenších podrobností a vysvětlili mu, co má dělat.

Na Antonii a vévodu měli čekat koně v jedné vesnici, která podle Labbyho nebyla určitě okupovaná Prusy.

„Kup ty nejlepší koně, které budeš moci," řekl vévoda, „a potom se co nejrychleji přeprav do Le Havru, kde čeká jachta."

„Prusové se britské jachty nedotknou," prohlásil přesvědčivě Labby.

„To ne, ale mohou nám zabránit, abychom se nalodili," odpověděl vévoda, „a proto jestli bude Le Havre také pod pruskou okupací, musí se Tour nějak zkontaktovat s mým kapitánem a říci mu, aby odplul s jachtou do Cherbourgu."

„Ale to je mnohem dál," namítla Antonia nervózně.

„To vím," řekl vévoda, „ale nechci nic riskovat, pokud jde o tebe. Pokud to bude nutné, vydáme se jinou cestou a třeba budeme mít štěstí."

„Podle zpráv," řekl Labby, „na které samozřejmě není úplně spolehnutí, by neměli být Prusové tak daleko, nejdál by mohli postoupit k Saint Quentinu."

„V tom případě bude i ve Versailles a Évreux klid," usoudil vévoda, „ale nemám v úmyslu jet přes města, budeme se držet polních cest a menších vesniček, tam spíš najdeme něco k jídlu."

„Podle toho, jak se lidé chovají zde v Paříži, Vaše Milosti," řekl Tour, „bych se na to nespolehal. Pokud budou mít nějaké zásoby jídla, jsem si docela jistý, že je prodávat nebudou. Mají strach, že by sami brzo neměli co jíst."

„Obávám se, že má Tour pravdu," souhlasil Labby. „Lidé na venkově mají špatné zkušenosti s armádou, zvláště s vojáky, co se toulají krajem."

„Vezmeme si s sebou, co jen budeme moci," řekla Antonia tiše. „V každém případě bychom byli o hladu jen den nebo dva, než se dostaneme do Le Havru."

O sebe si Antonia starosti nedělala, ale o vévodu. Bylo mu sice už mnohem lépe, ale věděla, že cesta bude namáhavá, a napadlo ji, co by dělala, kdyby se cestou vévoda zhroutil. Kde by našla v tom nepřá-

telském prostředí pro něho pomoc, kde by mu sehnala lékaře?

Ale když posléze vyrazili na cestu, jedna velká starost jí ubyla. Vévoda byl v dobré náladě, protože se konečně věci daly do pohybu. Smál se šatům, které jim Labby koupil jako převlek, a když uviděl dřevěný vozík a mezka, který je měl odvézt z Paříže, řekl jí:

„Jsem si jist, Vaše Milosti, že vám to bude připadat stejně důstojné, i když méně rychlé, jako faeton, který nás vezl na naše líbánky.“

„Škoda že tady není náš Rufus!“ zalitovala Antonia.

„Ano, škoda,“ přitakal vévoda tiše.

Antonii zaplavil pocit hřejivého tepla. Uvědomila, že spolu sdílejí jedno společné, i když malé tajemství.

Když opouštěli dům, kde zanechali Labbyho se zoufalstvím v očích, pocítila Antonia strach. Bylo by špatné, kdyby jejich převlečení odhalili Francouzi, ale ještě horší by bylo, kdyby se to podařilo Prusům.

Zachvěla se při pomýšlení, co by se mohlo stát, protože věděla, že by bylo těžké vysvětlovat, co jsou zač. Ale potom si řekla, že ať se stane cokoli, bude tomu čelit společně s vévodou.

Ten utajený ostrov klidu, kde přebývali v jakémsi podivném, neskutečném světě, byl nenávratně pryč. Ujížděli teď nepřátelskou krajinou, která jako by čekala na jejich sebenepatrnější chybu. Náhle si Antonia uvědomila, že zatímco vévoda míří k bezpečí a k Anglii, ona se vrací do své samoty, v níž bude zase tak nechtěná jako dříve.

Jakmile bude vévoda zpátky u markýzy, už nebude nikdo, kdo by Antonii utěšoval, kdo by se o ni staral a podporoval ji.

Možná někdy v budoucnu za ní vévoda zajde a zavzpomínají si na to, co spolu prožili. Ale když si vybavila markýzinu krásu, pochopila, že v žádných šatech, byť byly od Wortha, nebude nikdy vypadat tak jako ta neuvěřitelně půvabná žena, která k nim přišla nezvaná o jejich svatební noci.

„Je to marné!“ řikala si.

Ale co - mají teď před sebou ještě dva nebo tři dny, kdy budou jenom spolu.

A tak seděla vedle něho, špinavá, rozčuchaná, v potrháných šatech, a cítila nepopsatelné vzrušení.

Vesnice, kde měl Tour nechat pro ně koně, byla vzdálená asi deset mil od Paříže a ležela mimo hlavní trasu. Odbočili tedy z hlavní cesty a vydali se po prašné a klikaté stezce.

Antonii se ulevilo, že se konečně dostali do svobodné části země. Krajina tu byla mírně zvlněná, povětšinou pokrytá hustými lesy s řídce roztroušenými malými osadami.

Labby jim navrhoval, aby opustili Paříž u Port St. Cloud.

„Čím dříve budete pryč z města, tím lépe. Tady je vždycky možnost, že narazíte na nějakého šťouravého francouzského důstojníka, který by vás poslal zpátky. Ať se děje cokoli, mířte pořád na sever, ať se dostanete co nejrychleji za pruské linie.“

„Myslíš, že jedeme správně?“ zeptala se Antonia opatrně.

„Vím přesně, kde jsme,“ odpověděl vévoda, „podrobně jsem si prohlédl mapu. Jakmile najdeme naše koně, pustíme se přímo k moři.“

Řekl to klidně, jako by jí vykládal prostá fakta. Pak se ale zeptal:

„Ale nebojíš se, vid', Antonie?“

„Ne,“ odpověděla. „Ani trochu se nebojím, když jsem s tebou.“

Vévoda se na ni pátravě podíval. Uviděl ušmudlanou ženskou zachumlanou do potrháných šálů a řekl se smíchem:

„Už jsem to jednou řekl. Tohle jsou neuvěřitelné líbánky.“

„Aspoň budeme mít o čem vyprávět našim vnoučatům,“ odtušila Antonia. Jen to dořekla, uvědomila si, co to vlastně plácla. Předpokládá, že nějaké budou mít, což samozřejmě nejprve vyžaduje, aby měli děti.

Ale vévoda na to nic neřekl. Jeli dál a vévoda zacházel s opratěmi tak, jako by měl před sebou svoje nejlepší koně, a ne tvrdohlavého mezka.

Náhle se zcela nečekaně za zákrutem cesty objevila vesnice. Vévoda přitáhl opratě a zastavil.

„Je tu... bezpečno?“ zeptala se Antonia.

tu není ani památky po Prusech. Kdyby bylo něco podezřelého, lehnu si zase zpátky do vozu. Bude lepší, když budeme připraveni na nejhorší, Antonie, a nebudeme nic riskovat."

„Ano, samozřejmě. Ty myslíš na všechno."

„Myslím hlavně na tebe," řekl vévoda trochu ostře.

Antonii napadlo, jestli se mu neprotiví, že se musí pořád starat o ženu; kdyby byl sám, sedl by na koně a uháněl co nejdříve odtud pryč. A také jí bylo jasné, že kdyby nejela s ním, odjel by z Paříže už před několika dny.

Vesnice vypadala klidně a mírumilovně v ranním slunci. Vévoda zamířil k hospodě zvané Le Coq d'Or. Zajel s mezkem na dvůr a předal Antonii opratě. Potom seskočil z vozu a zamířil k pumpě uprostřed dvora, kde si umyl obličej.

Možná že je to riskantní, pomyslela si Antonia, ale asi by nebylo moudré vyděsit Francouze, kteří pro nás mají koně.

Potom, když vévoda zmizel uvnitř, slezla dolů z vozu, popošla k mezkovi a vděčně ho poplácala po krku. Jako by mu tím chtěla poděkovat, že je dovezl až sem.

Vévoda se vrátil v doprovodu urostlého muže, kterému asi patřil hostinec.

Antonia si všimla, že vévoda už odložil ty staré špinavé hadry, které zakrývaly jeho jezdecký oblek, jen na nohou měl ještě sešlapané střevíce.

Antonia zalovila v slámě, vytáhla jezdecké boty a podala mu je. A potom, když slyšela, jak klidně spolu oba muži ve stáji hovoří, odmotala si potřhané, špinavé šály a rychle si stáhla širokou rozedranou sukni, pod kterou měla na sobě jezdecký úbor.

Byl velmi elegantní. Dobře že si s sebou nevzala ten, který nosila v Anglii, věděla, že by se v něm ve Francii nemohla vůbec ukázat. Tento úbor byl z tenkého piké, z látky, kterou císařovna tak proslavila a do něhož oblékl Worth urozené dámy.

Jediné, co se neodvažovala vzít s sebou, byl jezdecký klobouk, ale měla alespoň šátek ve stejné barvě, který si teď mohla uvázat.

Byla si totiž vědoma, že její vlasy vypa-

dají zcela jistě hrozně, když nejsou vyčesány do módního účesu, který dokázal změnit její vzhled tak, že se z fádni anglické nevěsty stala elegantní dáma, do které se zamiloval Labby.

Když zjistila, že mezek si zatím našel na dvoře pár trsů trávy a začal ji okusovat, rozhodla se vstoupit do hostince.

Žena, která byla manželkou majitele, ji zavedla nahoru do uboze zařízené ložnice, kde se však mohla umýt a v zrcadle si upravit vlasy.

S ničím se nezdržovala, protože věděla, že vévoda bude určitě chtít odjet co nejdříve. Za pár okamžiků už vypadala přijatelně. Uvázala si ještě šátek, který zakrýval její vysoko vyčesané vlasy.

Jak správně tušila, vévoda na ni už netrpělivě čekal. Koně byli osedláni, a jak si Antonia všimla, Tourovi se podařilo opatřit pro ni i dámské sedlo.

Koně nevypadali příliš ušlechtilé nebo šlechtěné, ale Antonia si pomyslela, že budou vytrvalí a silní a že vydrží takovou dlouhou cestu lépe než nějaké lepší plemeno.

Vévoda držel v ruce sklenici vína a majitel hostince nabídl i Antonii. Chtěla se proti tomu ohradit, nepotřebuje přece žádný alkohol, ale pak ji napadlo, že to objednal vévoda a že to možná bude trvat dlouho, než seženou k pití něco jiného.

Ale majitel hostince řekl:

„Dal jsem jídlo, které jste si objednal do brašny u vašeho sedla a dvě lahve vína k madam."

„Ještě jednou vám děkuji," řekl vévoda. „Jsem vám velmi vděčný."

Vévoda dal muži bohaté spropitné a pomohl Antonii do sedla.

Na chvíli se jejich těla přiblížila, jeho ruce se jí dotkly a ona ucítila slastné rozechvění, které jí projelo celým tělem.

Potom se vyhoupl na koně i vévoda a bez řeči opustili dvůr hostince, aby zamířili do volné krajiny, která se rozprostírala před nimi.

„Tak zatím je to dobré, Antonie," řekl vévoda s uspokojením, poté co ujeli kus cesty.

„Tourovi se podařilo uniknout."

„A stejně i nám," ulehčeně se usmál vévoda. „A jak jsi už, Antonie, řekla, tohle bude příběh, který bude naše děti bezpochyby zajímat."

Vévoda se na ni při těch slovech nedíval, ale Antonia cítila, jak se jí tváře začínají červenat.

„Panebože, dovol, ať spolu máme děti," modlila se z hloubi celého srdce.

„Miluji ho... zoufale ho miluji."

Kapitola sedmá

Antonia si myslela, že leží na měkkém obláčku. Měla pocit, jako by se propadala hlouběji a hlouběji. Ale postupně si začínala uvědomovat, že je kolem ní naprostý klid a že má pod hlavou načechráný měkký polštář.

Pomalu jí začal pracovat mozek a ona si uvědomila, že musela spát velmi dlouho. Otevřela pomalu oči, jako by se bála, že neuvidí kabinu lodi, jak předpokládala.

Byla na jachtě! Podařilo se jim utéci do bezpečí, vyhráli!

Antonia se přetočila na bok a nemohla si vzpomenout, jak se dostala na loď. Vybalvil se jí okamžik, kdy dorazili do zálivu u Le Havru a spatřili tam zakotvenou vévodovu jachtu, jasně zářící svou bělostí proti modrým vlnám.

Antonia tam stála a upřeně se na ni dívala a věděla, že bez podpory koně už neudělá ani krok a že jestli udělá jen ještě jediný pohyb, zhroutí se na zem.

Matně si vzpomínala, jak ji objaly silné paže a donesly ji do člunu, kde usnula.

„Jak je možné, že si nemohu vzpomenout, co se stalo potom?" ptala se sama sebe, když zjistila, že má obnažené ruce.

Odhrnula příkrývku a zjistila, že jí někdo svlékl jezdecký úbor. Měla na sobě jenom spodničku a tenkou košilku. Dokonce i šněrovačku jí někdo rozšněroval, aby ji netísnila.

Věděla s určitostí, kdo to byl, a proto se začervenala při té myšlence.

Jak by nevěděla, kdo se jí dotýkal?

Možná že ji odnesl do kabiny, ale ona byla tak unavená a tak vyčerpaná, že všechno ostatní přemohla potřeba spánku.

Dokonce už jejich první den, kdy utíkali, byl únavný, protože téměř dva měsíce neseděla na koni. Ale byla tak soustředěná na vévodu, že si o sebe starosti nedělala.

Jeli vytrvale a mluvili jen málo. Když na něho Antonia občas pohlédla, viděla v jeho tváři napjatý výraz, patrný zvláště tehdy, když zahlédl v dálce nějaké lidi. Cesty byly plné poutníků, ale jestli to byli Němci nebo francouzští dezertéři nebo jen uprchlíci, to Antonia nevěděla.

Tušila, že vévoda se obává setkání s dezertéry, kteří se ukrývali všude kolem, stejně jako střetnutí s nepřáteli.

Okradli by nás a sebrali by nám koně, pomyslela si Antonia.

Věděla, proč se vévoda vyhýbá i těm nejmenším vískám a jede raději přes pole a louky.

Zastavovali jen na krátkou chvíli, aby se najedli. Tour jim objednal křupavý francouzský chléb, kořeněnou domácí paštiku, sýr a ovoce, které snědli už první den. Jídlo bylo chutné, ale když přišel čas na večeři, byli oba tak unavení, že necítili hlad, a tak se jen vděčně napili vína, které bylo uloženo v její brašně.

Byla už skoro tma, když vévoda přitáhl otěže svému koni, který cválal čím dál pomaleji a unaveněji, a řekl:

„Musíme najít nějaké místo, kde přespíme, Antonie, ale obávám se, že se dnes budeme muset spokojit s odpočinkem v lese."

„Myslím, že bych usnula kdekoli, i na holé skále," usmála se Antonia.

„Jsi unavená?"

„Moc, ale ty také, vid'," odpověděla podle pravdy.

Vlastně si o něho dělala starosti už několik hodin, protože si byla vědoma toho, jak moc přepíná své síly.

Ale také věděla, že se upnul k jednomu cíli - dostat se odtud pryč -, a to mu pomáhalo překonávat slabost i to, že ho rána musela asi dost bolet. Zastavili se na noc v malém lesíku, který byl obklopen poli, a

tak budou-li dávat pozor, nemohl by se k nim nikdo nepozorovaně přiblížit.

Když odsedlali koně a ujistili se, že jim neutečou, lehl si vévoda na mechem pokrytou zem vedle Antonie a ona uviděla stopy únavy v jeho obličeji.

„Když si položíš hlavu ke mně na klín," řekla opatrně, „mohla bych ti namasírovat čelo."

„Nic takového!" zvolal vévoda. „Ty si teď lehneš a budeš spát. Chci se vydat na cestu už za úsvitu."

Nemělo smysl se s ním přít, a proto ho Antonia poslechla. Vévoda se chvíli neklidně převaloval, ale po několika minutách zjistila podle jeho pravidelného dechu, že spí.

Velmi opatrně se posunula trochu výš, podsunula svoji ruku pod jeho hlavu a přitiskla si ji k nadřím.

Třeba je to naposledy, pomyslela si hořce, třeba už k tomu nebudu mít nikdy příležitost.

Velmi jemně mu třela čelo konejšivými pohyby, které používala, když blouznil.

Cítila, jak se z vévodova těla vytrácí nervozita a neklid, a věděla, že spí hluboce, tak hluboce, že by ho ničím nevzbudila.

A tehdy ho políbila do vlasů a beze slov mu říkala, jak velmi ho miluje.

Tiskla ho k sobě, laskala něžně jeho tvář zbrázděnou přestálou chorobou a pomyslela si, že ještě nikdy nebyla tak šťastná.

Pak si ale uvědomila, že se musí vrátit zpátky na své místo dříve, než usne.

První věc, kterou si uvědomila, bylo, že ji vévoda volá. Byl už vzhůru a sedlal koně.

Rychle vstala a připravila jídlo a víno k spěšné snídani. Chléb byl už okoralý a ne příliš chutný, ale nebyl vhodný okamžik na to být vybíravý.

Druhý den se podobal tomu prvnímu a Antonia se ubezpečila, že Tour vybral dobré koně. Byli stejně jako jejich jezdci unavení, ale běželi neustále docela slušným tempem, takže Antonia věděla, že vzdálenost mezi nimi a Le Havrem se každou hodinou zmenšuje.

„Víš, kde to jsme?" zeptala se vévody.

„Docela přesně," odpověděl úsečně.

Bylo jí jasné, že se mu nechce mluvit, a tak jeli, aniž spolu prohodili jediné slovo. Vévoda byl neustále ve střehu, kdyby se objevilo nebezpečí.

Ten den se zastavili dříve než předchozí večer. Prostě proto, že oni i jejich koně už nemohli dál.

Horký den se najednou změnil, obloha se začala zatahovat a foukal chladný vítr. Teď si Antonia přála, aby její jezdecký úbor byl trochu teplejší, a litovala, že zahodila všechny ty potrhané špinavé šály. Jak by se jí teď hodily!

Nestěžovala si, ale vévoda poznal, že ji zmáhá chlad, protože asi po míli jízdy řekl:

„Tamhle před námi vidím stodolu. Vypadá to, že stojí o samotě, myslím, že bychom tam mohli dnes přespat."

Stodola byla ve skutečnosti vzdálená asi čtvrt míle. Navíc byla plná voňavého sena, které posloužilo nejen jako potrava pro koně, ale i jako pohodlné místo pro odpočinek dvou unavených lidí.

Pojedli jen něco málo chleba s kouskem paštiky, která chutnala docela dobře, ale bylo to trochu jednotvárné jídlo. Potom se Antonia uložila ke spánku.

„Teď bych neměnila," řekla, „ani za tu nejměkčí postel v doncasterském zámku."

Vévoda nabral pár náručí sena a přikryl ji.

„Tohle tě zahřeje stejně jako vlněná přikrývka. Mělo mě napadnout, aby sis vzala nějakou pláštěnku."

„Na to jsem měla pomyslet sama," řekla Antonia, „ale v Paříži bylo takové horko."

„Myslím, že bude pršet."

Vévoda také ulehл na seno a ani jeden z nich neslyšel, jak v noci děšť bubnoval na střeche.

Ale když ráno vstali, vzduch byl svěží a koně také přivítali tu změnu teploty.

Zastavili se u prvního potoka, aby napojili koně, a pak jeli dál.

Antonia doufala, že se jim podaří dorazit do cíle jejich cesty, než se setmí. Vévodovi by to nepřiznala, ale celé tělo měla ztuhlé, protože sedlo nebylo příliš pohodlné. Den jí připadal neuvěřitelně dlouhý, ale věděla, že cíl je již nablízku. Naposledy se napili

vína a pak vévoda prázdnou láhev zahodil.

„Ještě pár hodin," řekl povzbudivě.

„Zvládneš to?" zeptala se Antonia.

„Já si dělám starosti o tebe, a ne o sebe," odpověděl jí vévoda.

„To je směšné," namítla, „vždyť ty jsi nemocný."

Ale sotva to dořekla, věděla, že řekla něco, co neměla.

„To v žádném případě, Antonie," řekl zotrta, „a tohle byla vyčerpávající cesta pro každou ženu, i pro takovou amazonku, jako jsi ty."

Ted' ji ale škádlil a Antonia tomu byla ráda, protože věděla, že je vše v naprostém pořádku.

Jak hodiny ubíhaly, byla čím dál unavenější a unavenější. Naštěstí jeli koně vedle sebe, a když si myslela, že se vévoda nedívá, chytla se pevně sedla.

„Dostali jsme se tak daleko. Nemůžu ho teď zklamat. Ted' nesmím omdlít," říkala si neustále.

Ale ten konečný okamžik se zdál ještě neuvěřitelně daleko. Když konečně zacvakaly podkovy jejich koní po dlážděných ulicích Le Havru, věděla, že kdyby se objevilo pruské vojsko, nezmohla by se na útek.

Ted' už nic nepředstírala a jen se zoufale držela sedla oběma rukama. Vévoda si přitáhl otěže jejího koně a tak dojeli až k přístavnímu molu.

Slyšela, jak vévoda udílí příkazy, cítila, jak ji bere do náruče a pomáhá jí dolů ze sedla a vede ke člunu. A potom byla už jen černá tma.

Vlastně to měl být on, kdo se zhroutí, a ne já, pomyslela si a zastyděla se, že měla tak málo síly.

Přemýšlela, kolik je teď asi hodin, když vtom se tiše pootevřely dveře a někdo nahlédl dovnitř.

„Jsem vzhůru!" řekla a její hlas jí připadal ochraptělý a cizí.

„Měl jsem taky ten dojem, Vaše Milosti," odpověděl Tour, vešel do kabiny a roz táhl závěsy.

„Tak jsme v bezpečí!" zvolala Antonia.

„Naprosto, Vaše Milosti. V southampton-ském přístavu není žádné nebezpečí."

„Southampton?" podivila se Antonia.

„Ale jak jsme se sem tak rychle dostali?"

Tour se usmál.

„Prospala jste celý včerejšek, Vaše Milosti, vlastně jste spala dvě noci a celý den, teď je skoro poledne."

„To snad není pravda!" zvolala Antonia.

„A co Jeho Milost?"

Netrpělivě hleděla Tourovi do očí a se strachem čekala, že jí řekne, že stůně.

„Jeho Milost vévoda také cestu prospal. Včera večer se trochu navečeřel a šel zase spát."

„Je v pořádku?" zeptala se Antonia.

„Naprosto, Vaše Milosti. Nemusíte si dělat starosti."

„A co jeho zranění?"

„Myslím, že se od té doby, co jsem opustil Paříž, ani trochu nezhoršilo."

„Díky Bohu za to!" zvolala Antonia.

„A díky Bohu za to, že jste vy a Jeho Milost bezpečně dorazili," dodal Tour tiše.

„A vy také," dodala Antonia. „Byla to obtížná cesta?"

„Bylo pár nepříjemných okamžiků, ale povím vám o nich někdy jindy, Vaše Milosti."

Tour se sklonil k zemi a sebral zaprášené jezdecké šaty.

„Předpokládám, že by se chtěla Vaše Milost vykoupat," řekl, „a mám pro vás dobrou zprávu."

„Jakou?"

„Když jsem dorazil na jachtu, dozvěděl jsem se, že když tudy před šesti týdny projížděl monsieur Worth, všiml si lodi a ptal se, komu patří."

Tour udělal významnou pauzu, aby patřičně zdůraznil to, co se chystal říci.

„Když mu řekli, že patří Jeho Milosti, poslal všechny vaše šaty sem na loď."

„Ach, Toure, tomu nemůžu uvěřit!" vykřikla Antonia. „To je skvělé! Honem mi připrav koupel a potom se obléknu tak, abych vypadala trochu důstojně."

„Jeho Milost odjela na pobřeží, takže nemusíte spěchat, Vaše Milosti," odpověděl rozvážně Tour. „Ale nejdříve vám připravím něco k jídlu."

Antonia se usmála.

„Jen jsi to řekl, a dostala jsem hlad."

Snědla, jak se jí zdálo, neskutečnou spoustu vajíček a slaniny, a Tour zatím nanosil horkou vodu do koupele a připravil jí skvělou lázeň. Potom jí přinesl jedny z šatů, které tady zanechal monsieur Worth.

Antonia věděla, že v Anglii je chladněji než v Paříži touhle dobou koncem září, a tak si vybrala šaty z těžkého saténu.

K tomu si vzala krátký kabátek do pasu, který byl kolem krku a manžet olemovaný kožešinou z hranostaje.

Umyla si vlasy a překvapilo ji, kolik špíny se jí v nich během cesty usadilo. Upravila si bez námahy účes a nasadila si jeden z těch slušivých Worthových kloboučků. Ted' vypadala velmi elegantně a naprosto neanglicky.

Když vystoupila na palubu, všimla si, že kapitán i posádka na ni pohlížejí s neskryvaným obdivem, a doufala, že s podobným výrazem se setká i u vévody.

Vévoda stál blízko uličky a vypadal neobyčejně odpočatě a svěže, jako by za sebou neměl nic víc než trochu namáhavější projížďku v Hyde parku.

Antonii připadalo najednou těžké podívat se mu do očí.

Už se vrátili do normálního života, už tedy nehrozilo žádné nebezpečí, žádný spěch a ona cítila, jako by se od sebe vzdalovali.

A přitom se k němu chtěla přitisknout a prosit ho, aby ji neopouštěl.

„Miluji tě, miluji tě," chtělo se jí vykřiknout, ale s nadlidským úsilím se ovládla a řekla:

„Dobrý den, Vaše Milosti. Je to krásné, že jsme zase doma."

„Jsi připravena na projížďku?"

„Na projížďku?" zeptala se. „Myslela jsem, že pojedeme do Londýna vlakem."

„Nepojedeme do Londýna," odpověděl vévoda. „Dokud si to nebudeš přát."

Antonia čekala, že jí to vysvětlí.

„Mám tady bratrance, hraběte Manfreda, který bydlí blízko Southamptonu. Byl jsem ho právě navštívit, ale zjistil jsem, že on i jeho choť odjeli do Skotska. Proto jsem dohodl se správcem, že tam strávíme pár dní. Myslím, že oba máme cestování prozatím dost."

Usmál se na Antonii a ona cítila, jak se jí vzrušením rozechvělo srdce. Takže ho hned neztratí. Nemá tak naspěch, jak se bála, aby znovu uviděl markýzu. Budou spolu a ona si neuměla představit nic krásnějšího.

Dům hraběte Manfreda ležel jen několik mil za Soufhamptonem a vévoda je tam zavezl v malém faetonu, který také patřil jeho bratranci. Antonia vykřikla nadšením, když spatřila jeho koně. Ale potom řekla:

„To jsou opravdu krásní, ušlechtilí koně proti těm, kteří nás vezli z Paříže."

Ale pak rychle dodala:

„Nemyslím to samozřejmě nikterak ve zlém. Naopak. Škoda že jim nemůžeme vysvětlit, jak jsme jim za to vděční."

„Daroval jsem je muži, který vlastní místní stáje," řekl vévoda. „A také jsem mu dal dostatečnou sumu peněz na to, aby je nechal v klidu odpočinout alespoň týden. Myslím, že snad ocení jejich hodnotu."

„To bylo od tebe velkorysé," řekla Antonia vděčně.

„Myslím, že ani jeden z nás nikdy nezapomene na tu cestu nebo na ty koně," řekl vévoda tiše.

„Já na to určitě nezapomenu," řekla si Antonia pro sebe. „Byli jsem spolu sami... byl se mnou celý den a noc... možná to bylo naposledy."

Dům patřící hraběti Manfredovi byl postaven v georgiánském stylu a obklopovala ho překrásná zahrada.

Antonii zavedli do velké, elegantně zařízené ložnice, která vypadala lépe v porovnání s tím, co viděla na doncasterském zámku. Byla tady postel s nebesy v sytě růžové barvě, která, jak si Antonia pomyslela, se k ní obzvláště hodila. Pak si ale uvědomila, že na barvě příliš nezáleží, protože tady bude spát sama.

Minulé dvě noci spala poprvé po vévodově boku a poprvé se dotýkala jeho těla a držela ho v náručí.

„To se už nikdy nestane," říkala si zoufale.

Najednou pocit úlevy, že jsou zpátky doma v bezpečí, smazalo zoufalství. Brzy ho ztratí!

Zvykla si na to, že byl takovou dlouhou dobu u ní, že si ani nemohla vzpomenout, jaké to bylo, když byla sama. Na to soustředila všechny své myšlenky a city. Vždyť mu sama slíbila, když ji požádal o ruku, že nebude vtíravá a že si na něho nebude dělat žádné nároky. Teď musí svůj slib splnit.

Nebylo by nic, co by mě mohlo víc pokorit, než to, kdyby poznal, že ho miluji, a musel by mi říci, že on o mě nemá zájem, pomyslela si nešťastně.

A navíc, kdyby to věděl, asi by se cítil nepříjemně a určitě by se spolu nevidali tak často.

Musím být velmi statečná, říkala si odhodlaně, ale bylo jí do pláče.

Přinutila se tedy myslet na svoje šaty, které jí přivezl Tour. A než opustili jachtu, vzpomněla si a zeptala se vévody, kde je jeho oblečení. Odpověděl jí, že pro tyhle případy má na palubě připravené dostatečné množství obleků, kdyby se chtěl někam urychleně vydat, aby nemusel čekat, až mu sluha zabalí věci.

Proto nyní vypadal tak úžasně a stejně elegantně jako o jejich svatební noci.

Slunce zapadalo a zlatorudé nebe vrhalo do místnosti teplou zář velkými francouzskými okny, které vedly na balkon s balustrádou.

Antonia dlouho přemýšlela, co si má na sebe vzít, a změnila své rozhodnutí alespoň tucetkrát. Nakonec se nechala obléknout do kardinálské červeně, která ještě více zdůraznila jemnost a průzračnost její pleti.

I přes tu sytou barvu to nebyly těžké šaty. Byly ozdobeny jemným tylem, drahými saténovými stuhami, volánky a trásněmi, které právě Worth vnesl do módy. Zdůrazňovaly dokonalé linie Antoniiny postavy a přidávaly jí na ženskosti, která byla jasně patrná.

Pomalů se blížila k vévodovi.

„Odedneška bude všechno jinak, než jak tomu bylo v posledních dnech," řekl vévoda s úsměvem. „A přestože jsem měl dobrý oběd, mám už teď zase pořádný hlad."

Díval se jí do očí, když k ní mluvil, a Antonia měla pocit, že se snaží zplášit po-

divné prázdno, které se položilo mezi ně. Ale nevěděla, co to přesně je.

Když vévoda zvedl její ruku, aby ji políbil, měla neodolatelné nutkání, že se k němu musí přitisknout, jinak že jí zmizí.

Teď mě určitě opustí, když už jsme doma, pomyslela si zoufale, ale nahlas řekla:

„Tour mi řekl, že tvoje zranění přestalo cestu dobře."

„Jsem v pořádku," řekl vévoda pevně. „A na to jsem dlouho čekal, Antonie."

Podívala se na něho tázavě, ale v té chvíli oznámili, že je večeře připravena. Nesměle se dotkla vévodovy ruky a nechala se dovést do jídelny.

Zdejší kuchař nebyl tak zdatný jako vévodův v Londýně, ale přesto se Antonii zdálo, že neochutnala lahodnější jídlo.

Vzpomínala, jak tvrdý a suchý byl chléb poslední den jejich cesty, jak měla dost té okoralé paštiky, která jí připadala pokaždé, když ji pojídala, méně a méně chutná.

Sýr byl přezrálý, protože byl uložen v teple v brašně.

Nyní si pomyslela; že čerstvá mořská ryba, hovězí a holubi upečení do správné měkkosti jsou jako hostina pro labužníky.

Vévoda poručil přinést láhev šampaňského.

„Tohle odstraní poslední stopy únavy," řekl.

Při sklence šumivého vína jí sdělil nejnovější zprávy z Francie, které se dozvěděl. Strasbourg se vzdal po krátké obraně, kterou následovalo bombardování, jež zničilo nádhernou starou knihovnu a zabilo mnoho civilního obyvatelstva.

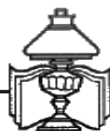
„Válka všechno ničí!" řekla smutně Antonia. „Nejenom lidi, ale i historii."

„To je pravda," souhlasil vévoda. „A zdá se mi neuvěřitelné, že se Francouzi dali do války, aniž si ověřili sílu Prusů."

„Myslím, že Prusové jsou nadmíru spokojeni s vývojem situace," povzddechla si Antonia.

„Jako kohout na smetišti!" odpověděl vévoda. „Určitě využijí všech příležitostí, jak Francii pokorit."

„Doufejme, že Paříž toho zůstane ušetřena," řekla Antonia tiše a zadoufala, že Labby bude v pořádku.

Když bylo po večeři, vrátili se zpátky do salonu. Slunce už zapadlo a nastal soumrak s několika hvězdami na obloze.

Svíčky v saloně byly zapáleny a přes všechna okna kromě jednoho byly zataženy závěsy. U něho stála Antonia a dívala se ven. Zhluboka se nadechla a řekla přiskrceným hlasem:

„Musím ti něco říct.“

Otočila se a vykročila k vévodovi, který stál u krbu.

V krbu bylo připraveno na oheň, kdyby jim bylo zima, jak vysvětlil komorník, a Antonii bylo skutečně chladno, ale ne kvůli teplotě v místnosti, ale protože byla velmi nervózní.

Vévoda postavil na krbovou římsu sklenici s brandy, kterou držel v ruce.

„Co máš na srdci?“ zeptal se.

„Asi se kvůli tomu... budeš na mě zlobit,“ odpověděla, „ale musím ti to říct.“

„Slíbil jsem ti o naší svatební noci, že se na tebe nebudu zlobit, takže si neumím představit, co by to mohlo být.“

„Je to něco..., za co se velmi stydím.“

Semkla pevně prsty k sobě, aby potlačila chvění, a on jí tiše řekl:

„Ty se přece ničeho nebojíš, Antonie.“

„Bojím se..., že se budeš na mě zlobit.“

„Řekl jsem ti, že nebudu.“

„Ale máš na to plné právo,“ řekla smutně.

Chvilí bylo ticho, a pak ji vévoda pobídl:

„Jsem připraven na tvoji zповěď.“

Hlas mu zněl chlácholivě, ale Antonii se zdálo, že oněměla a že už nikdy nepromluví.

„Je to moje chyba... že jsi musel jít... na ten souboj.“

Ta slova z ní najednou vytryskla a ona se na něho na okamžik podívala se zmučeným výrazem v očích.

„Řekla jsem to... bez přemýšlení. Nevěděla jsem, že vikomt je manželem té dámy, se kterou... jsi byl.“

V hlase se jí ozvalo vzlyknutí, ale přesto pokračovala:

„Když se mě zeptal, kde jsi, odpověděla jsem, že v zahradě s okouzující dámou, kterou pokládám... za tvoji dobrou přítelkyni.“

Antoniin hlas slábl, ale ještě dodala:

„Nevím, jak jsem mohla být tak naivní a hloupá, že jsem řekla něco takového člověku... kterého jsem neznala.“ Hlas se jí zlomil.

Vévoda si povzdechl, ale téměř jakoby úlevou. Antonia neměla tušení, čeho se vévoda bál, že uslyší.

„Sobě vinu nedávej,“ řekl vévoda tiše. „Vikomt by si dříve či později našel jinou záminku, protože mě chtěl vyzvat na souboj už dávno.“

„Ty mi odpustíš?“ prosila ho.

„Myslím, že musím, když uvážím, jak jsi o mě pečovala,“ odpověděl vévoda.

„Ale mohl jsi... zemřít,“ namítla Antonia. „A byla by to moje vina. Jak bych mohla žít s vědomím, že jsem zavinila tvoji smrt?“

Antonia měla strach, že se neovládne a propukne v pláč, a proto se otočila k oknu.

Stála tam, dívala se do tmy a zakláněla hlavu, aby jí slzy nepřetekly přes okraj řas.

„Protože jsme k sobě upřímní, Antonie,“ slyšela, jak vévoda říká za jejími zády, „a protože jsme se dohodli, že si nebudeme nic předstírat, musím ti také něco říct.“

V jeho hlase bylo něco podivně klidného a Antonia čekala se zaťatými prsty do dlaní, co řekne. Myslela si, že uhodla, co jí řekne, když se teď vrátili do Anglie.

„Musím ti říct,“ řekl vévoda, „že jsem zamilovaný.“

Byla to přesně ta slova, která čekala, že uslyší, ale přesto ji to zasáhlo jako rána do srdce. Na chvíli cítila, že nemůže mluvit, protože bolest byla tak silná, že ji trhala na kousky. Jen s největším úsilím se ovládla, aby nevykřikla a nedala se do pláče. Hlasem, který jí ani nepřipadal jako její vlastní, řekla:

„Já... rozumím a odjedu do doncasterského zámku... jak jsme se dohodli.“

„Myslíš, že tam budeš šťastná?“ zeptal se vévoda.

Bylo těžké bojovat se slzami, ale s pýchou, o které dosud netušila, že ji má, odpověděla:

„Ano, budu.“

„Sama?“

„Budu tam mít svoje miláčky - koně.“

„Myslel jsem, že jsme se dohodli, že se o ně budeme starat společně.“

Antonia mu nerozuměla, a proto se po chvíli váhavě zeptala:

„Chceš říct, že chceš nějaké pro markýzu?“

„Otoč se, Antonie!“

Chtěla ho poslechnout, ale bála se, že si přečte v její tváři, co k němu cítí. A proto se nehýbala, ani když zaslechla, že se k ní blíží.

„Ty jsi mi špatně rozuměla,“ řekl jí tiše. „Není to markýza, do které jsem zamilovaný.“

„Ne?“

Nyní se Antonia překvapeně otočila a zjistila, že vévoda stojí těsně za ní.

„Ale já jsem myslela...“ pronesla váhavě.

„Já jsem si to také nějaký čas myslel,“ řekl vévoda, „ale mýlil jsem se.“

Takže je tady nějaká jiná žena, pomyslela si Antonia a zoufale přemýšlela, kdo by to jen mohl být. Nemohla věřit, že by to byla komtesa, po tom, jak se její manžel zachoval při souboji.

„Žena, kterou miluji,“ řekl vévoda velmi tiše a zvolna, jako by pečlivě vážil slova, „mě miluje tak, jako matka miluje své dítě. A já bych chtěl zjistit, jestli mě miluje také jako muže.“

Antonia sotva dýchala. Něco neskutečně nádherného se jí začínalo rozlévat v prsou.

„Chceš říct...“

„Miluji někoho,“ pokračoval jemně vévoda, „kdo mě držel v náruči a mluvil ke mně hlasem plným lásky, líbal mě na čelo a na tváře.“

Antonia tiše vzlykla, přistoupila k němu a opřela si hlavu o jeho rameno.

Vévoda ji objal a pevně ji k sobě přitiskl.

„Dokážeš mě milovat i jako muže, moje nejdražší?“ zeptal se jí. „Bojím se, že tě ztratím, když jsem teď už zdravý.“

Cítil, jak se chvěje, a něžně jí zvedl bradu nahoru. Chtěl vidět její oči.

„Ty jsi mě už políbila, miláčku,“ řekl. „Myslím, že bych tě teď měl políbit já.“

Jeho rty se ocitly na jejích a ona ucítila, jak jí celým tělem projel záchvěv vzrušení. Nic takového předtím nepoznala, ale

bylo to součástí lásky, kterou mu už dala.

Bylo to tak dokonalé, tak silné a omamné, až si pomyslela, že by nikdo nemohl cítit to samé a nezemřít přitom z naprostého štěstí. Vévoda ji líbal, až se vše kolem rozplynulo a oni zůstali jen sami dva, jako bývali v Paříži na svém opuštěném ostrově. Bylo to nádherné a úžasné. To musí být sen, říkala si, nic z toho nemůže být skutečnost.

Když pak se jí podíval vévoda do očí a uviděl v nich úžas, řekl jí něžně:

„A teď mi řekni, jak mě miluješ.“

„Miluji tě. Ach, Athole, miluji tě... celým svým tělem... tak, jak jsem tě milovala od prvního okamžiku, kdy jsem tě spatřila.“

„Moje malá statečná, skromná holčička,“ řekl. „Jak jsem mohl tušit, že existuje tak dokonalá žena, a přitom tak odvážná?“

„Neměla jsem strach, protože jsem byla s tebou,“ zašeptala Antonia.

„A budeš navždycky,“ odpověděl vévoda.

„Máme teď před sebou tolik věcí, že si myslím, že ani jeden z nás nemá vůbec chuť vrátit se do Londýna, chovat se společensky a zaplnit náš dům přáteli.“

Antonia cítila, že tím myslel na markýzu, a tak zašeptala:

„Nebudeš se na venkově nudit?“

„S tebou se nebudu nudit nikdy a nikde,“ odpověděl. „Ale nesmíme zapomínat na naše miláčky - koně. Budeme je cvičit spolu a pak budeme vyhrávat závody. Myslím že budeme mít co dělat.“

Jeho rty vyhledaly její ústa dřív, než stačila odpovědět, a nyní byly jeho polibky náruživé, omamné a vášnivé. Poddávala se tomu pocitu hřejivého zázraku, až měla dojem, že jejich těla splynula nerozdělitelně v jedno.

„Miluji tě,“ řekl jí později hlasem chvějícím se vášní. „Miluji tě celou, nejenom tvoje nádherné tělo a tvoje oči, které jsou tak podmaňující a hluboké, až se z nich člověku zatočí hlava.“ Políbil ji na oči a pokračoval:

„A také miluji tvůj hlas a tvoje hebké ruce, a to, že jsi taková milá, něžná a plná citu.“

Jeho hlas potměněl, když pokračoval:

„Nikdy předtím mě nenapadlo, že je to přesně to, co u ženy hledám a s čím jsem se dosud nesetkal.“

„Tolik jsem na markýzu žárlila,“ zašeptala Antonia.

„To se ani nedá srovnat s tím, jak jsem žárlil já, když ti vyznával lásku ten novinař, zatímco já jsem ležel v posteli a nemohl jsem se ani hnout.“

Antonia se na něho podívala s údivem.

„Ty jsi... žárlil?“

„Až k zbláznění!“ řekl vévoda ochraptěle. „A slibuji ti, miláčku, jestli zjistím, že se na tebe ostatní muži dívají také tak jako on, vyzvu je všechny na souboj.“

„Ach, ne!“ zvolala Antonia. „Už bych nechtěla znovu zažít to trápení, když jsem si myslela, že jsem málem zavinila tvoji smrt a že až se to dozvíš, nikdy mi... neodpustíš.“

„Já ti musím odpustit.“

„Proč?“

„Protože teď už velmi dobře vím, že bez tebe nemůžu žít,“ odpověděl vévoda. „Chci tě, Antonie, protože jsi moje a protože k sobě patříme.“

Hluboce vášnivý tón jeho hlasu přiměl Antonii, aby skryla tvář na jeho rameni.

„Myslela jsem si,“ řekla po chvíli, „že až se vrátíme zpátky do Anglie, opustíš mě a půjdeš za markýzou. A že tě proto požádám...“

Na chvíli se odmlčela a vévoda se jí něžně zeptal:

„O co jsi mě chtěla požádat?“

„Abys mi dal... dítě, protože by v něm byla i část tebe... a já bych tak měla něco, co bych mohla milovat,“ zašeptala.

Vévoda ji k sobě přitiskl tak silně, že nemohla ani dýchat.

„Dám ti dítě, Antonie, ale musíš mi něco slíbit.“

„A co to je?“ zeptala se.

„Slíb mi, že ho nebudeš milovat víc než mě,“ odpověděl. „Chci se o tebe dělit s našimi dětmi, ale jen když mě budeš milovat nejvíc. Chci, abys mě držela v náručí tak, jako jsi to dělala, když jsem byl nemocný, abych cítil, že jsem v bezpečí a že tě nikdy

neztratím.“

Když k němu Antonia zvedla oči, byly plné hvězd.

„Slibuješ?“ zeptal se jí se rty velmi blízko jejích.

„Slibuji ti, že tě budu milovat vždy a napořád,“ odpověděla, „víc než cokoli na světě... i na nebi. Jsem tvoje... úplně celá, miláčku. Miluji tě.“

Poslední slova umlčely vévodovy rty, které ji opět unášely na jejich tajný ostrov, kde byli jenom oni dva a kam nemohl vstoupit nikdo jiný.

Z anglického originálu

The Incredible Honeymoon

přeložila IVANA MIČÍNOVÁ, 1994

Copyright © BARBARA CARTLAND, 1976

Published by arrangement with

ROMANTICA HOLDINGS INTERNATIONAL LIMITED

Translation © IVANA MIČÍNOVÁ, 1994

*Milé čtenářky,
příští týden vyjde román*

**Viléma Neubauera
MĚSÍČNÍ MILENCI**

*Jednoho večera doprovodí právník Talpa dívku,
do níž se naráz zamiluje. Schází se však se svou
milovanou Marianou jen za měsíčních nocí
v zahradě a vile její matky. Ve dne jako by pro
Marianu neexistoval. Proč tomu tak je, se
v závěru překvapivě vysvětlí.*